ΌΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΎΠΟΣ

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελλήνου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 3 ΜΑΡΤΙΟΥ 2017 | Α΄ Χαιρετισμοί, Εὐτροπίου, Κλεονίκου καί Βασιλίσκου Μαρτύρων, Ἀλεξάνδρας τῆς ἐξ Ἀλεξανδρείας Ὁσίας | ΕΤΟΣ ΝΖ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2155

Εἶναι ἀποδεκτὴ ἡ βαπτισματικὴ θεολογία;

Τοῦ ***Ἀρχιμ. Κυρίλλου Κωστοπούλου,*** *Ἱεροκήρυκος Ἱ. Μ. Πατρῶν Δρος Θεολογίας*

ΗΔΗ ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐδιδάσκετο ὅτι ἕνα βάπτισμα ὑπάρχει. Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος γράφοντας πρὸς τοὺς Ἐφεσίους λέγει: «Εἷς Κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα» (4, 4). Καὶ ὁ Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας ἐπισημαίνει στοὺς Φιλιππησίους: «Εἰ γὰρ εἷς ἐστιν ὁ τῶν ὅλων Θεός [...], ἓν δὲ καὶ τὸ βάπτισμα τὸ εἰς τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου διδόμενον, μία δὲ καὶ ἡ ἐκλεκτὴ ἐκκλησία· μία ὀφείλει εἶναι καὶ ἡ κατὰ Χριστὸν πίστις» (Funk, DieKamp, Laupp [Tubingen 1913] 5, 1).

Αὐτὴ ἡ ὁμολογία περὶ ἑνὸς βαπτίσματος ἐπέχει ἐξόχως ἰδιάζουσα θέση στὴν Θεολογία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, γι' αὐτὸ καὶ περιελήφθη στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Β΄ ἐν Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμενικῆς Συνόδου: «Ὁμολογῶ ἕν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν».

Κατὰ τὸν προηγούμενο αἰώνα, ὡστόσο, παρουσιάστηκε μία ἐκκλησιολογικὴ θεωρία, ἀποκαλούμενη «βαπτισματικὴ θεολογία», ἡ ὁποία ἐπεκτάθηκε καὶ διδάσκεται ἐντόνως μέχρι τὶς ἡμέρες μας. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἄλλοι Πατριάρχες, Ἐπίσκοποι καὶ θεολόγοι ὀρθόδοξοι πρεσβεύουν καὶ διακηρύσσουν τὴν θεωρία περὶ τῆς ἑνότητος καὶ ἐγκυρότητος τοῦ βαπτίσματος ὅλων τῶν «χριστιανικῶν ὁμολογιῶν». Παραδέχονται, δηλαδὴ καὶ ἀποδέχονται τὸ βάπτισμα τῶν Παπικῶν, τῶν Προτεσταντῶν καὶ ἄλλων αἱρετικῶν ὁμάδων ὡς ἔγκυρο, ταυτίζοντάς το μὲ τὸ Βάπτισμα τῶν Ὀρθοδόξων. Αὐτὴ ἡ θεωρία ἐντάσσεται στὴν οἰκουμενιστικὴ κίνηση καὶ θεολογία, ἡ ὁποία ἀνάγει τὶς ρίζες της στὶς ἀρχὲς τοῦ ΙΘ΄ αἰώνα μὲ τὸν Βαπτιστὴ Ἱεραπόστολο William Carey, ὅπως ἀναφέρει ὁ R. Gibellini στὸ ἔργο του «Ἡ Θεολογία τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα» (2002, σ. 607).

Γίνεται, ὅμως, αὐτὸ ἀποδεκτὸ ἀπὸ τὴν Ἁγιογραφικὴ καὶ Πατερικὴ διδασκαλία; Ἀπαντοῦμε στεντορείᾳ τῇ φωνῇ: Ὄχι!

Πρωτίστως, εἶναι ἀναγκαῖο νὰ διευκρινίσουμε ὅτι τὸ Βάπτισμα, γιὰ νὰ εἶναι κανονικό, πρέπει νὰ πληροῖ τὶς ἑξῆς προϋποθέσεις: 1) Νὰ ἐπιτελῆται στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. 2) Νὰ γίνεται στὸ Ὄνομα τῆς Παναγίας καὶ Ὁμοουσίου Τριάδος. 3) Νὰ τελῆται διὰ τριττῆς καταδύσεως καὶ ἀναδύσεως καὶ ὄχι διὰ ραντισμοῦ. 4) Νὰ τελῆται ἀπὸ κανονικὸ Ὀρθόδοξο Λειτουργό, Ἐπίσκοπο ἢ Πρεσβύτερο.

Οἱ αἱρετικοὶ Παπικοὶ καὶ Προτεστάντες δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐντάσσονται στὰ ἀνωτέρω, ἀφοῦ παρεξέκλιναν παντοιοτρόπως

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Νέα μεγάλη ἀποκάλυψις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Ο.Τ.!

ΤΙ ΑΛΛΟ ΠΛΕΟΝ ΘΑ ΠΡΟΚΥΨΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΟΥ ΚΟΛΥΜΒΑΡΙΟΥ;

Ἐπιπλοκὰς ἀναμένεται νὰ δημιουργήσουν αἱ εἰσηγήσεις τῶν τριῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν εἰς τὴν προσεχῆ Ἱεραρχίαν. Ἕτεροι Ἱεράρχαι προετοιμάζονται νὰ θέσουν ἐπιπλέον ζητήματα, ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν ἐπικαιρότητα καὶ ἔχουν προκαλέσει ἀντιδράσεις εἰς τὸ πανελλήνιον.

Τοῦ ***κ. Παύλου Τρακάδα***

Ὁ κ. Στ. Γιαγκάζογλου (πρῶτος ἀριστερὰ) μὲ τὸν κ. Ν. Φίλην

Τὰς ἑπομένας ἡμέρας (8-9 Μαρτίου) συγκαλεῖται ὡς ἔχει ἤδη προγραμματισθῆ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν μέσῳ ἀντιπαραθέσεων διὰ πλῆθος ζητημάτων. Ἡ Ἡμερησία Διάταξις ἐπισήμως προβλέπει τρία μόνον θέματα μὲ εἰσηγητὰς Μητροπολίτας. Ὁ Σεβ. Καισαριανῆς κ. Δανιήλ, θὰ ἀναπτύξῃ τὸ ἐκκρεμὲς ἀπὸ ἐτῶν ζήτημα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως, ἡ ὁποία χρήζει ὁλικοῦ ἐπανασχεδιασμοῦ ἂν ἐπιθυμῇ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς προκλήσεις τῶν ἑπομένων ἐτῶν. Ἤδη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν συνεννοήθη μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κρήτης διὰ τὸν σχεδιασμὸν κάποιων ἐπιμορφωτικῶν προγραμμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ στηριχθοῦν εἰς τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἤδη ἐκτελεῖ τὸ Ἵδρυμα Ποιμαντικῆς Ἐπιμορφώσεως τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πανισχύρου ἰδιαιτέρου συνεργάτου τοῦ Μακαριωτάτου πρωτοπρ. Ἀδαμαντίου Αὐγουστίδη. Ἀναμένεται μὲ ἐνδιαφέρον ἂν ὁ Σεβ. Καισαριανῆς θὰ συνταχθῆ μὲ τὸ πλάνον αὐτό. Ὡστόσο καὶ ἄλλα ζητήματα εὑρίσκονται εἰς ἐκκρεμότητα, ὅπως ἡ ἀπουσία κατ' οὐσίαν ἐκκλησιαστικῶν λυκείων μετὰ καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, ἡ ὁποία ἀπώλεσε τὸν σκοπόν της, ἡ πλημμελὴς στελέχωσις τῶν Ἀνωτάτων Ἐκκλησιαστικῶν Ἀκαδημιῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν σχέδιον τοῦ Ἀρχ. Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδούλου, καὶ εἶναι ἄγνωστον ἐὰν ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος θεωρῇ σκόπιμον τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν ὡς «παραγωγικῶν σχολῶν» διὰ τὴν Ἐκκλησίαν κ.ἄ.

Ὁ Σεβ. Ὕδρας κ. Ἐφραὶμ θὰ ἀναπτύξῃ τὰ σχετικὰ μὲ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Ὁ Σεβ. Ὕδρας μαζὶ μὲ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Μεσογαίας κ. Νικόλαον καὶ Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομον ἀπαρτίζουν τὴν Τριμελῆ ἐξ Ἀρχιερέων Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνημέρωσαν προσφάτως τὴν ΔΙΣ διὰ τὴν πορείαν τοῦ ὅλου ζητήματος. Ἔχουν ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ εἶναι ἕτοιμοι ὡς τὴν Ἱεραρχίαν δι' ὑποβολὴν τῶν τελικῶν συμπερασμάτων πρὸς ἔγκρισιν, πρᾶγμα ἐξαιρετικὰ δύσκολον καθὼς τὸ ζήτημα ἔχει περιπλεχθῆ (ἐκτὸς καὶ ἂν τὰ πάντα ἔχουν προσυμφωνηθῆ!). Ὅπως

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ι.Σ.Ι.: Οἱ τίτλοι τῶν Ἐξάρχων καὶ τὸ Μακεδονικόν

Ὁ δικηγόρος κ. Ἠλίας Ναούμ, ἐκ τῶν παλαιοτέρων ἀναγνωστῶν τοῦ Ο.Τ., μᾶς ἀπέστειλε τὴν παροῦσαν σπουδαίαν πρότασίν του, τὴν ὁποίαν πρὸ ἐτῶν εἶχεν ὑποβάλει πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὥστε διὰ τῆς μεταβολῆς τῶν τίτλων τῶν Ἐξάρχων νὰ συμβάλῃ ἀποφασιστικῶς εἰς τὸ «Μακεδονικόν». Ἡ πρότασις αὐτὴ μὲ ἐλαχίστους τροποποιήσεις, ἀναγκαίας διὰ τὴν ἐπικαιροποίησιν αὐτῆς, δημοσιεύεται διὰ πρώτην φορὰν ἐν ὄψει συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας, καθὼς τὸ ἐθνικὸν ζήτημα παραμένει εἰσέτι ἄλυτον, ἐνῶ τὸ ἐκκλησιαστικόν, δηλ. περὶ τῶν Μητροπόλεων τῆς Βορείου Ἑλλάδος, εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρον, μὲ τὰς Μητροπόλεις αὐτὰς νὰ παραμένουν ὅμηροι τῇ ἀνεξερευνήτῳ ἀνοχῇ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

«Θὰ ἤθελον νὰ ἀναφερθῶ εἰς τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ Μητροπολίτας τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκ τῶν 36 τοιούτων ἐν ἁπάσαις ταῖς Νέαις Χώραις, οἱ 22 ἐξ αὐτῶν ἔχουσιν ἔδραν εἰς τὴν Μακεδονίαν εἰς τοὺς 14 ἐκ τῶν 22 εἰς τὴν ψῆμην «ὑπέρτιμος καὶ Ἔξαρχος» περιλαμβάνεται ἡ λέξις «Μακεδονία» οἱ λοιποὶ ἔχουσι ἄλλους τίτλους ἐπαρχιῶν, ὡς οἱ Θεσσαλονίκης «πάσης θεταλίας» καὶ Βερροίας «Θετταλίας», οἵτινες εἶναι καὶ οἱ μόνοι ἀρχαῖοι, διότι τὸ «ὑπ. καὶ Ἔξ.» δὲν ἴσχυε παλαιότερον δι' ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους, αἱ πλεῖσται τῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Περὶ τοῦ καθαγιασμοῦ δύο Ἁγίων Ποτηρίων

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἄρθρου τοῦ π. Βασιλείου Βολουδάκη μὲ τὸν τίτλον «Πλάνη ὁ Καθαγιασμὸς δύο Ἁγίων Ποτηρίων εἰς μίαν Θείαν Λειτουργίαν» (Ο.Τ. φ. 2151/ 03.02.2017) παρελάβομεν εἰς τὸν Ο.Τ. τὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ θέμα «Περὶ τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τοῦ Καθαγιασμοῦ δύο ἁγίων Ποτηρίων κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Λειτουργίας» (Ἀριθμ Πρωτ. 4831/2016 Διεκπ. 43 – Ἀθήνησι 11η Ἰανουαρίου 2017). Ὡς φαίνεται ἡ ΔΙΣ ἐνεπιστεύθη πλήρως τὴν γνωμάτευσιν τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου, ἡ ὁποία φέρει ἐπισήμως τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Σεβ. Ὕδρας κ. Ἐφραίμ, προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ὑπευθύνου διὰ τὰς ἀποφάσεις της. Ὡστόσο, ὡς ἐπληροφορήθημεν ὁ γνωστὸς Καθηγητὴς τῆς Λειτουργικῆς τοῦ Τμ. Κοινωνικῆς Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Γεώργιος Φίλιας, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν συμφωνεῖ καὶ ὅτι θέσις του εἶναι ὅτι μόνον ἕνα ἅγιον Ποτήριον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τὰ ὀκτὼ καταλυτικὰ σημεῖα τοῦ κειμένου «Πρὸς τὸν Λαὸ» διὰ τὸ Κολυμβάρι

Τοῦ ***κ. Γιώργου Ν. Παπαθανασόπουλου***

…Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος φαίνεται πὼς ἔκλεισε πρόσφατα τὸ θέμα τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη, μὲ τὴν ἐκδοθεῖσα Ἐγκύκλιό της «Πρὸς τὸν Λαό». Σημειώνεται ὅτι αὐτὴ σὲ διάφορες Μητροπόλεις δὲν ἀνεγνώσθη στοὺς πιστούς. Μετὰ τὴν ἔκτακτη Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, τὸν περασμένο Νοέμβριο, ἡ ΔΙΣ ἀρχικὰ σκέφθηκε νὰ μείνει στὰ περὶ τῆς Συνόδου ἐκδοθέντα Δελτία Τύπου καὶ νὰ μὴ προβεῖ σὲ ἄλλη ἐνέργεια…

Στὴν εἰσήγησή του ὁ Σεβ. Σερρῶν προέβη σὲ προτάσεις «ἀξιοποίησης τῶν προτάσεων τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη», γιὰ τὶς ὁποῖες ἀναφέρει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναθέσει τὴ μελέτη τους σὲ ἁρμοδία ἢ καὶ σὲ εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπή. Ἡ δυνητικὴ εὐκτική, κατὰ τὴν ἄποψη Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν, ἄφηνε στὴν κρίση τῆς Δ.Ι.Σ. τὴν ἀπόφαση νὰ ὑλοποιηθοῦν ἢ ὄχι οἱ προτά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Πέρυσι τόν Ὀκτώβριο, οἱ ἀνακοινώσεις τοῦ τότε ὑπουργοῦ Παιδείας καί Θρησκευμάτων κ. Νίκου Φίλη ἀπό τό βῆμα τῆς Βουλῆς, ὅτι δηλαδή τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν πρόκειται νά ἀλλάξη χαρακτήρα, εἶχαν σάν ἀποτέλεσμα νά προκληθῆ θύελλα ἀντιδράσεων σέ ὅλη τήν ἐκπαιδευτική κοινότητα ἀλλά καί στόν ἐκκλησιαστικό χῶρο. Ἀκολούθησε ἡ συνάντηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μέ τόν Πρωθυπουργό, τόν ὑπουργό Παιδείας καί τόν ὑπουργό Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ὅπου ὁ κ. Ἱερώνυμος, ἐξερχόμενος ἀπό τήν συζήτηση εἶχε δηλώσει, «οἱ ὅποιες παρεξηγήσεις λύθηκαν», ὁ δέ κ. Καμμένος χαρακτηριστικά εἶχε πεῖ τότε «ἡ Ἐκκλησία καί ἡ Πολιτεία προχωροῦν ἑνωμένες μέσα στό πνεῦμα τοῦ διαλόγου». Μάλιστα ἀπό τό πρωθυπουργικό γραφεῖο εἶχε ἀναφερθῆ ὅτι «Κατά τήν συνάντηση ὑπῆρξε γόνιμος διάλογος καί ἀποκαταστάθηκαν οἱ ἑκατέρωθεν παρεξηγήσεις, ὡς οὐσιαστικό βῆμα γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς ἐμπιστοσύνης καί τῆς συνεννοήσεως ἀνάμεσα στήν Ἐκκλησία καί τήν Πολιτεία. Καί ἀπό τίς δύο πλευρές ἐκφράστηκε ἡ βούληση ὁ διάλογος νά συνεχιστεῖ». Κατά τήν συνάντηση ἐκείνη εἶχε ἀποφασισθῆ ἡ ὑποχρεωτικότητα τοῦ μαθήματος, ἡ μή μείωση τῶν ὡρῶν διδασκαλίας καί ἡ ὀρθόδοξη κατεύθυνσή του καθώς καί ἡ δημιουργία ἐπιτροπῶν καί ἀπό τίς δύο πλευρές, ὥστε νά καταλήξουν, μετά ἀπό συζητήσεις, στό τέλος τοῦ χρόνου, στήν ὁριστική μορφή τῶν νέων προγραμμάτων.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, στήν Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τόν Ὀκτώβριο, εἶχε θέσει τό ἐρώτημα σέ ἐκεῖνα τά μέλη τῆς Ἱεραρχίας, τά ὁποῖα διαφωνοῦσαν μέ τήν συμφωνία πού εἶχε ἐπιτευχθῆ «Τί θέλετε; Πόλεμο καί αἷμα»; Καί εἶχε δικαιολογήσει τήν στάση του λέγοντας ὅτι ἐπίκειται ἡ ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος καί ὅτι ὑπάρχει ἡ δέσμευση ἀπό τήν Κυβέρνηση, ὅπως λέγεται, ὅτι δέν θά πειραχθῆ τό ἄρθρο 3 οὔτε ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 13, μέ τά ὁποῖα διέπονται οἱ σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν Πολιτεία, ἀλλά καί ὁρίζονται οἱ σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Καί εἶχαν ὁρισθῆ τότε τρεῖς Ἱεράρχες, ὁ Ὕδρας κ. Ἐφραίμ, ὁ Μεσογαίας κ. Νικόλαος καί ὁ Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, γιά νά νά διεξάγουν τόν διάλογο μέ τήν Πολιτεία γιά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Καί μάλιστα οἱ Μητροπολίτες Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος καί Σιατίστης κ. Παῦλος εἶχαν ἀρνηθῆ νά συμμετάσχουν στήν ἐπιτροπή αὐτή, ἐπειδή διαφωνοῦσαν μέ τήν ἀπόφαση νά ξεκινήση ὁ διάλογος ἀπό μηδενική βάση καί ὄχι μέ βάση τό παλαιό πρόγραμμα διδασκαλίας τοῦ μαθήματος.

Ἀκολούθησε ἡ γνωστή δήλωση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου γιά τό πρόσωπο τοῦ κ. Φίλη, ὅπου μεταξύ τῶν ἄλλων εἶχε ἀναφέρει ὅτι «ὁ κ. Φίλης εἶναι ἕνας προβληματικός ἄνθρωπος. Ἄλλα λέει τό βράδυ καί ἄλλα λέει τό πρωί, εἶναι ἀσυνεπής. Καί τό λέω αὐτό ὡς Ἀρχιεπίσκοπος. Ἀσυνεπής στίς σχέσεις καί στά λόγια του», μέ ἀποτέλεσμα τήν παύση τοῦ κ. Φίλη καί τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων ἀπό τόν κ. Γαβρόγλου ὡς νέου ὑπουργοῦ. Στίς πρῶτες δηλώσεις του ὁ νέος ὑπουργός, μεταξύ τῶν ἄλλων, εἶχε τονίσει «Τό ἐννοῶ καμμία ἀπολύτως ἀλλαγή δέν θά γίνη,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Μασονία καί πολιτική

Ἐνημερώνομεν τούς ἀναγνώστας μας, ὅτι ὁ κ. Ἐμμανουήλ Μηλιαράκης μᾶς ἀπέστειλε τό δεύτερον μέρος τῆς ἀπαντήσεώς του καθώς καί ὁ π. Βασ. Βολουδάκης, τά ὁποῖα λόγῳ πληθώρας ὕλης θά δημοσιεύσωμεν εἰς τό ἑπόμενον φύλλον τοῦ Ο.Τ.

Πρὸς τοὺς ἀναγνώστας

Ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται τοῦ Ο.Τ., ἐπιθυμοῦμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν διὰ τὴν ἐνθουσιώδη πολυεπίπεδον στήριξίν σας ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα ἀποστέλλετε. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν νὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι τὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα ἀποστέλλονται θὰ ἦτο καλὸν νὰ μὴ ὑπερβαίνουν τὰς δύο σελίδας καὶ νὰ πραγματεύωνται συγκεκριμένον θέμα τῆς ἐπικαιρότητος. Ὁ Ο.Τ. διὰ τὴν περαιτέρω διευκόλυνσιν κάθε ἀναγνώστου ηὔξησεν ὀλίγον τὸ μέγεθος τῶν γραμμάτων τῆς ἐντύπου μορφῆς καὶ παρέχει μέρος τῶν ἄρθρων του εἰς τὴν ἠλεκτρονικὴν σελίδα **orthodoxostypos.gr**. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην σας καὶ ἀναμένομεν πάντοτε μὲ χαρὰν τὰς παρατηρήσεις καὶ τὴν ἀποστολὴν ἢ προσφορὰν τῆς συνεργασίας σας.

Ἡ προσέγγισις τῶν πονεμένων

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΣΕ ΠΟΛΛΟΥΣ ἀνθρώπους τά δυσάρεστα γεγονότα ἔρχονται ὅλα μαζί. Ἀποτυχίες στή ζωή, ἀδικίες, συκοφαντίες, ἀσθένειες, θάνατοι προσφιλῶν προσώπων, φτώχεια, ἀδιέξοδα κ.ἄ. καί δέν μποροῦν νά τά ἀντιμετωπίσουν μέ ψυχραιμία, ὑπομονή καί προπαντός ἐμπιστοσύνη στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ζοῦν μέσα στήν πικρή σύγχυση καί κάθε τους ἀπόφαση εἶναι λαθεμένη, γεγονός πού ἐπιδεινώνει τήν κατάσταση καί σβήνει σχεδόν παντελῶς τό φῶς τῆς ἐλπίδας.

Οἱ ἀξιοσυμπάθητοι αὐτοί ἄνθρωποι προσπαθοῦν νά ἐξηγήσουν ὅλα ὅσα τούς συμβαίνουν καί νά βροῦν ἀπαντήσεις στά πολλά «γιατί». Μερικοί ἐξαγριώνονται καί δέν θέλουν καμιά ἐπικοινωνία μέ ἄλλους. Δέν μοιράζονται τόν πόνο τους μέ γνωστούς, οὔτε ἀκόμα καί μέ τούς φίλους τους. Πίνουν τό πικρό ποτήρι μόνοι τους, χωρίς καμιά ἀναφορά στούς ἄλλους καί προφανῶς οὔτε στό Θεό. Γιά νά μή πῶ ὅτι γογγύζουν κατά τοῦ Θεοῦ, πού ἐπιτρέπει νά τούς συμβαίνουν τόσα δυσάρεστα καί κάποτε ἀρνοῦνται καί τήν ὕπαρξή του.

Ἡ προσέγγιση τῶν πονεμένων δέν εἶναι εὔκολη. Καί ὅταν μέ δική σου πρωτοβουλία βρεθεῖς στήν αὐλή τους, πάλι δέν θά μπορέσεις νά ξεκλειδώσεις τήν ψυχή τους. Μόνο ὅταν σοῦ ἀναγνωρίσουν ὅτι ἔχεις ἀγνό ἐνδιαφέρον γι' αὐτούς καί εἶσαι ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης, μπορεῖ νά ἀκούσεις τόν πόνο τους. Ὅταν ὅμως ἐκεῖνοι σέ πλησιάζουν, πρέπει νά εἶσαι ἀνοιχτός καί πρόθυμος νά ἀφιερώσεις ὅσο χρόνο ἐκεῖνοι θέλουν.

Ὁ Ἅγιος Παΐσιος ὁ ἀγιορείτης πολλές φορές ἄκουγε ἐπί ὧρες πονεμένους καί ψυχικά διαταραγμένους ἐπισκέπτες του, οἱ ὁποῖοι μέ ἐμπιστοσύνη στό πρόσωπό του ἔλεγαν ὅσα τούς ταλαιπωροῦσαν. Ἄδειαζαν τόν ψυχικό τους κόσμο καί ἔβρισκαν παρηγοριά στίς συμβουλές του. Ὁ πολύπειρος γέροντας ἔλεγε ὅτι «οἱ ἄνθρωποι σήμερα θέλουν νά τούς ἀκοῦς». Συμβούλευε ἐπίσης τούς ἀνθρώπους, πού εἶχαν πολλά προβλήματα, νά εἶναι προσεκτικοί καί νά ἀποφεύγουν τίς ὑπερβολές: «Ἡ ὑπερβολική λύπη καί ἡ εὐαισθησία ἀχρηστεύουν πνευματικά τόν ἄνθρωπο καί ἀποτελοῦν ὅπλο τοῦ διαβόλου. Γι' αὐτό, δέν χρει-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

...καί ἦσαν ὅλοι τους Μασόνοι;

Τί κατὰ καιροὺς ἔχουν δηλώσει γνωστότατα ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα:
-Ἐπιτάχυνσις τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν καὶ ψαλμωδιῶν
-Ἀναθεώρησις τῶν λειτουργικῶν μας βιβλίων!
2ον

Δὲν πιστεύει ὁ ἐρευνητὴς στὰ μάτια του, ὅταν διαβάζει τὸ τὶ κατὰ καιροὺς ἔχουν δηλώσει ἐναντίον τῶν παραδοσιακῶν θεσμίων τῆς Ἐκκλησίας μας κάποια ὑψηλὰ πρόσωπα τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας μας!

Φαίνεται λοιπόν, πὼς τὸ μεγαλύτερο κακὸ στὴν ὅλη Ἐκκλησία μας τὸ ἔχουν κατὰ καιροὺς ἐπιφέρει πρόσωπα ἐκ τῶν ἰδίων Αὐτῆς σπλάγχνων προερχόμενα, καὶ ὄχι τόσο οἱ ΕΚΤΟΣ Ἐκκλησίας κινούμενοι ποικιλώνυμοι ἐχθροί της, αἱρετικοί, πολιτικοί κ.λπ.

Τὸ πικρότερο δὲ εἶναι, ὅτι οἱ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας μας ἑκάστοτε βάλλοντες, φέρονται ἀπὸ τοὺς μασόνους νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ μασόνοι[1]!

Γνωρίζοντες «ἔτσι παλαιόθεν αὐτὴν τὴν κατάσταση στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας μας, κάποιοι παλαίμαχοι νεωκόροι, ὅταν βρεθοῦν μεταξύ τους, μαζί, ψιθυρίζουν τὰ διάφορα...

...Ἀλλὰ ψιθυρίζουν, συκοφαντικῶς ἴσως, τὰ «περισσότερα». Καὶ δὲν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ἐπιφυλλίδες τοῦ ὀρθοδόξου τύπου

Ὁ ἐθνικός μας καί οἰκουμενικός ποιητής Διονύσιος Σολωμός. Ἡ ἀλήθεια, ἡ ἐλευθερία καί ἡ γλῶσσα εἰς τό ἔργον του

Τῆς ***Δρ. Φιλ. Μαρίας - Ἐλευθερίας Γ. Γιατράκου***

2ον - Τελευταῖον

Ὁ Σολωμὸς ὡς πρὸς τὴ θεματικὴ (Ἐπανάσταση τοῦ '21 στὴν Κρήτη - ἀποτυχία - προσφυγιά), ἀναπαράγει κυκλικὰ τὴν ἱστορικὴ μοῖρα τῶν Κρητικῶν προσφύγων στὰ Ἑπτάνησα, στοὺς ὁποίους συγκαταλέγεται - ἀπὸ τὸν 17° αἰῶνα - καὶ ἡ οἰκογένεια Σολωμοῦ, ἐμπεριέχουν εὔγλωττους ὑπαινιγμοὺς γιὰ τὴ συνειδητὴ πρόθεση τοῦ ποιητῆ νὰ ξαναπιάσει τὸ κομμένο νῆμα τῆς παράδοσης καὶ νὰ γίνει μὲ τὸ ἔργο του ὁ συνεχιστὴς τοῦ Κορνάρου[14]. Ἡ συνέχεια τῆς παράδοσης τεκμηριώνεται ἐξίσου στὸ ἐπίπεδο τῶν ἀξιῶν, ὅπου ὁ Σολωμὸς ἐπιλέγει νὰ θεμελιώσει τὴν κοσμολογία του στὴν ἀμφίσημη, ἄρα τραγικὴ σχέση ἀνθρώπου - φύσης, ἐνῷ παράλληλα πραγματοποιεῖ μέσῳ τῆς ταυτότητας τοῦ κάλλους μὲ τὸ ἀγαθὸ μία ἐγκοσμίωση τῶν φυσικῶν ἀξιῶν, ποὺ ὑπερβαίνει ἑλληνικότατα τὴ διάσταση ὑλικοῦ καὶ πνευματικοῦ κόσμου[15]. Κι ἐδῶ ὁ τόνος τῆς ποίησης τοῦ Σολωμοῦ εἶναι ὑψηλός, κινεῖται σὲ σφαῖρες ἰδανικὲς καὶ ὑπερβατικὲς κι ἐκφράζει μὲ ἐξομολογητικὸ τρόπο τὸν ἐσωτερικό του κόσμο, μὲ προορισμὸ κατὰ τὸν Peter Macridge νὰ στηρίζει ἠθικὰ τοὺς συμπατριῶτες του[16]. Στὸν Κρητικὸ κινεῖται καὶ πάλιν ὁ ποιητὴς σὲ τρεῖς ἰδεολογικοὺς ἄξονες: Τῆς Πατρίδας, τῆς Θρησκείας, τῆς ἀγάπης.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ καὶ ΣΧΟΛΙΑ

Ὁ θρίαμβος τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ αἱ σύγχρονοι αἱρέσεις

Η Α΄ ΚΥΡΙΑΚΗ τῶν Νηστειῶν εἶναι ἀφιερωμένη στὴν μεγάλη ἑορτὴ τῆς Ὀρθοδοξίας μας. Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἑορτάζει μὲ κάθε λαμπρότητα, τὸ θρίαμβο τῆς σῴζουσας Ὀρθοδόξου Πίστεως. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὅρισαν νὰ ἑορτάζεται ἡ ἡμέρα αὐτὴ σὲ ἀνάμνηση τῆς παύσης τῆς εἰκονομαχίας καὶ τῆς ὁριστικῆς ἀναστήλωσης τῶν ἱερῶν εἰκόνων ἀπὸ τὴν εὐσεβῆ βασίλισσα τοῦ Βυζαντίου Θεοδώρα (μετέπειτα ἁγία τῆς Ἐκκλησίας μας) στὶς 4-3-843. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ θεωρήθηκε μείζονος σημασίας, διότι μὲ τὶς ἀποφάσεις τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (787), ὁλοκληρώθηκε ἡ διατύπωση τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας (τριαδολογικὸ καὶ χριστολογικὸ δόγμα). Ἡ εἰκονομαχικὴ ἔριδα (726-843) ὑπῆρξε ἄλλωστε ἕνας θλιβερὸς σταθμὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ἡ ὁποία προξένησε ἀφάνταστη φθορὰ στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Μέσα ὅμως ἀπὸ αὐτὴ τὴ λαίλαπα βγῆκε καὶ κάτι θετικό, ἡ διατύπωση τῆς θεολογίας τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ἡ ὁποία κατ' οὐσίαν, εἶναι ἐπέκταση καὶ ἀνάπτυξη τοῦ χριστολογικοῦ δόγματος. Βεβαίως οἱ πλάνες καὶ οἱ αἱρέσεις δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, μάλιστα θέριεψαν τοὺς ἑπόμενους αἰῶνες, μὲ πρωτοπόρο τὸν παπισμὸ καὶ ἀργότερα τὸ ἀπόπαιδό του, τὸν προτεσταντισμό. Ὅμως στοὺς ὅρους τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἐπικύρωσε ὅλες τὶς προηγούμενες, «καθρεπτίζονται» ὅλες οἱ κατοπινὲς πλάνες, τὶς ὁποῖες βεβαίως ἡ «Σύνοδος» τοῦ Κολυμβαρίου τὶς ἀναγνώρισε σὲ «ἐκκλησίες»! Ἰδοὺ ἡ ἀντίθεσή της μὲ τὴν Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο καὶ ὅλες τὶς ἅγιες Συνόδους! Ἰδοὺ γιατί δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀναγνωρίσουμε ὡς «ἁγία» καὶ «μεγάλη», διότι δὲν ὑπῆρξε οὔτε ἁγία οὔτε μεγάλη!

Ἐξοντωτικαὶ ποιναὶ εἰς ἐσφιγμενίτας μοναχούς!

ΙΔΟΥ τὸ «φιλάνθρωπο» πρόσωπο τοῦ οἰκουμενισμοῦ: πλήρης ἐξουθένωση ὅσων δὲν ὑποτάσσονται στὴ νέα θρησκευτικὴ τάξη πραγμάτων! Ὁ λόγος γιὰ τὶς ἐξωπραγματικὲς ποινές, ποὺ ἐπιβλήθηκαν στὸν ἡγούμενο καὶ ἕνα μοναχὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ποινὴ κάθειρξης 20 ἐτῶν ἐπέβαλε τὸ Μικτὸ Ὀρκωτὸ Δικαστήριο Θεσσαλονίκης στὸν ἡγούμενο τῆς παλιᾶς Ἀδελφότητας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπως ἐπίσης σὲ ἕνα ἀκόμη μοναχὸ τῆς ἴδιας Ἀδελφότητας, οἱ ὁποῖοι κρίθηκαν ἔνοχοι γιὰ τὰ ἐπεισόδια ποὺ ἐκτυλίχθηκαν τὸν Ἰούλιο τοῦ 2013 στὸ ἀντιπροσωπεῖο (κονάκι) τῆς Μονῆς, στὶς Καρυές. […] Τὸ Δικαστήριο ἔκρινε, κατὰ πλειοψηφία, ἔνοχο τὸν ἡγούμενο Μεθόδιο ὡς ἠθικὸ αὐτουργὸ τῶν ἐπεισοδίων, ἐνῷ ὁ δεύτερος κατηγορούμενος καταδικάστηκε ὡς φυσικὸς αὐτουργὸς γιὰ ἔκρηξη, πρόκληση ἐμπρησμοῦ κ.ἄ. Νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὰ ἐπεισόδια προκλήθηκαν, ὅταν δικαστικοὶ ἐπιμελητὲς ἐπιχείρησαν νὰ ἐκκενώσουν τὸ ἀντιπροσωπεῖο, κατ' ἐφαρμογὴν προηγούμενης δικαστικῆς ἀπόφασης, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐκδηλωθοῦν ἀντιδράσεις καὶ νὰ ἐκτοξευτοῦν αὐτοσχέδιες βόμβες μολότωφ» (Ἰστ. ekklisia online.gr). Ὡραῖα, οἱ καταδικασθέντες μοναχοὶ διέπραξαν ποινικὸ ἀδίκημα, ὑπερασπιζόμενοι τὸν ζωτικό τους χῶρο. Ἀλλὰ οἱ λογῆς «ἀναρχικοὶ» καὶ οἱ «φίλαθλοι», ποὺ καῖνε καὶ καταστρέφουν ἀναίτια ὅ,τι βροῦν μπροστά τους, «πέφτουν στὰ χαμηλά». Οὔτε ποὺ διανοήθηκε δικαστὴς νὰ ἐπιβάλει τέτοιες ποινές! Βλέπετε ἐτοῦτα τὰ «μπουμπούκια» δὲν ἐνοχλοῦν τὴ «Νέα Τάξη Πραγμάτων», σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς ἐσφιγμενίτες μοναχούς!

Ἰδού καί οἱ «Παπικοί Πεντηκοστιανοί»!

ΕΧΕΙ καί ὁ παπισμός τούς «Πεντηκοστιανούς» του! Πρόκειται γιά τήν κίνηση τῶν «Καθολικῶν Χαρισματικῶν», οἱ ὁποῖοι σκοπό ἔχουν νά ἀποσπάσουν ὁπαδούς ἀπό τούς «προτεστάντες χαρισματικούς», συμπεριφερόμενοι ὅπως αὐτοί! Ἐπικεφαλῆς τους ὁ Ἰταλός Matteo Calisi, πρόεδρος τῆς Καθολικῆς Ἀδελφότητας τῶν Χαρισματικῶν Κοινοτήτων καί Ἀδελφοτήτων, τόν ὁποῖο ὁ προηγούμενος πάπας Βενέδικτος διόρισε στό Ποντιφικό Συμβούλιο γιά λαϊκούς. Πού σημαίνει πώς ὁ παπισμός ἐλάχιστα ἐνδιαφέρεται τί πιστεύουν οἱ ὁπαδοί του, ἀρκεῖ νά ἔχουν πίστη στήν ἐξουσία τοῦ πάπα! Αὐτός ὁ «καθολικός πεντηκοστιανός» «ἔχει ἱδρύσει τήν ὀργάνωση "United in Christ" (Ἑνωμένοι ἐν Χριστῷ), μία ὀργάνωση πού ἀγωνίζεται γιά τόν οἰκουμενισμό. Ὁ Calisi εἶπε στό κοινό ὅτι προερχόμαστε "ἀπό τήν ἴδια οἰκογένεια" καί ὅτι ἡ διαίρεση μεταξύ τῶν Χριστιανῶν εἶναι μία "διαβολική ἁμαρτία" καί ὅτι τόν Ἰησοῦ "δέν τόν νοιάζει", ἐάν οἱ Χριστιανοί διαφωνοῦν σέ θέματα πίστης καί ὅτι (ὁ Χριστός) δέν θά μᾶς γνωρίσει ἀπό τά δόγματα, ἀλλά ἀπό τήν "ἀγάπη"» (Ἰστ. redskywarning.blogspot.gr)! Αὐτός εἶναι ὁ παπισμός, «ἀνοικτός» νά δεχτεῖ καί τήν πλέον κακόδοξη πίστη, ἐκτός ἀπό τήν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας! Προτιμᾶ νά συμπορεύεται μέ τούς δαιμονοκίνητους προτεστάντες «χαρισματικούς», παρά νά ἐπιστρέψει στήν Ἐκκλησία, ἀπό ὅπου ἀποσκίρτησε!

Ἐπιστολὴ τοῦ π. Θεοδώρου Ζήση πρὸς τὸν Παναγ. Μητρ. Θεσσαλονίκης

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ἀπεύθυνε ὁ π. Θεόδωρος Ζήσης, πρὸς τὸν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμο, ὡς ἀπάντηση σὲ δική του ἐπιστολή, μὲ τὴν ὁποία τὸν ἐγκαλοῦσε στὴν τάξη, διότι προκαλεῖ «πνευματικὴν σύγχυσιν καὶ διάστασιν τῶν συνειδήσεων τῶν πιστῶν τοῦ πληρώματος» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης! Καὶ ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ περιβόητη σύγχυση καὶ διάσταση: ἡ προάσπιση τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπὸ τὴν λαίλαπα τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Οἱ ἀγῶνες του κατὰ τῶν ἀπαράδεκτων ἀποφάσεων τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία ἀρνεῖται εὐθέως τὴν μοναδικότητα τῆς Ὀρθοδοξίας ὡς ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία! «Αὐτὲς οἱ ἐκτιμήσεις καὶ οἱ κατηγορίες σας εἶναι παντελῶς ἀναληθεῖς, θεολογικὰ δὲ καὶ ἐκκλησιολογικὰ ἀβασάνιστες καὶ ἀθεμελίωτες γιὰ πολλοὺς λόγους, ἡ παρουσίαση τῶν ὁποίων θὰ ἐπεξέτεινε πολὺ τὰ ὅρια μιᾶς ἐπιστολιμαίας ἀπαντήσεως», τόνισε. "Μοῦ συνιστᾶτε "πατρικῶς", Παναγιώτατε, νὰ σεβασθῶ τὴν "κανονικότητα καὶ τὴν ἁγιότητα τῆς κατ' ἀνατολὰς Ὀρθοδόξου, Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν νομιμότητα τῆς τοπικῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας", εἰς ἣν ἀνήκω κανονικῶς. Μά, ἂν ὑπάρχει κάτι, γιὰ τὸ ὁποῖο ἠμπορῶ νὰ καυχηθῶ ἐν Κυρίῳ, αὐτὸ εἶναι ὁ σεβασμός μου πρὸς τὴν Κανονικὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν ἀκριβῆ τήρηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, γιὰ τὴν ὁποία, ἄλλωστε, χαρακτηρίζομαι, ἀδίκως καὶ ἐμπαθῶς ἀπὸ πολλοὺς ὡς "ἀκραῖος", "συντηρητικός", "φανατικός", "φονταμενταλιστής", ἀκόμη καὶ "τρελλός" καὶ "ψυχοπαθής", τίτλοι βέβαια ψευδεῖς καὶ σκοπίμως διαδιδόμενοι εἰς βάρος μου, ὥστε νὰ παρεμποδισθεῖ ἡ ἐπίδραση τοῦ λόγου μου εἰς ὅσους δὲν μὲ γνωρίζουν, ἐκ τοῦ σύνεγγυς»!

«Παρεμποδίζει τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν»

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου μας, ὁ π. Θεόδωρος Ζήσης στὴν ὁμολογιακὴ ἐπιστολή του πρὸς τὸν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμο, προκειμένου νὰ τοῦ ἀποδείξει πὼς ἐκεῖνος ποὺ δὲν σέβεται τὴν κανονικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μετατέθηκε ἀντικανονικῶς στὴ Θεσσαλονίκη. Ὅτι εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δέχεται τοὺς αἱρετικοὺς ὡς «ὀρθοδόξους» καὶ τοὺς «μπάζει» ἀκόμα καὶ στὸ Ἱερὸ Βῆμα. Ὅτι εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δὲ θεωρεῖ τὸν παπισμὸ καὶ τὸν προτεσταντισμὸ ὡς αἱρέσεις. «Δὲν θέλω νὰ σᾶς παραθέσω βιβλικὸ καὶ πατερικὸ ὑλικό. Ἁπλῶς σᾶς ὑπενθυμίζω ὅτι ὁ προκάτοχός σας Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, ὁ μεγαλύτερος Πατὴρ καὶ Θεολόγος τῆς δεύτερης χιλιετίας, γράφει ὅτι τὴν αἵρεση τοῦ Filioque τὴν ψιθύρισε ὁ Σατανᾶς στὰ αὐτιὰ τῶν ὑποτακτικῶν του Λατίνων καὶ ὅτι δὲν θὰ τοὺς δεχθοῦμε ποτὲ σὲ κοινωνία, μέχρις ὅτου ἐξακολουθοῦν νὰ ὑποστηρίζουν αὐτὴν τὴν αἵρεση. Ἄλλος δὲ Ἅγιος προκάτοχός σας, ὁ Συμεὼν Θεσσαλονίκης, λέγει ὅτι οἱ Λατῖνοι δὲν ἔχουν οὔτε μυστήρια οὔτε Χάρη, γιατί δὲν ἔχουν πλέον, λόγω τῶν αἱρέσεων, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα», τόνισε χαρακτηριστικά! Καὶ κατέληξε: «Θὰ χαρῶ πολὺ ἂν δημοσίως διακηρύξετε ὅτι συμφωνεῖτε μαζί τους, ἂν μάλιστα μοῦ ἀναθέσετε σὲ κάποια ἱερατικὴ σύναξη ἢ ἄλλη ἐκδήλωση νὰ ὁμιλήσω γιὰ τὸν Παπισμὸ καὶ τὸν Οἰκουμενισμό, γιατί ἐπὶ δώδεκα ἔτη δὲν ἔχει ἀκουσθῆ στὴν Θεσσαλονίκη ἀντιπαπικό, ἢ ἀντιοικουμενιστικὸ κήρυγμα. Ἂν διαφωνεῖτε μὲ τοὺς Ἁγίους καὶ συμφωνεῖτε μὲ τοὺς μεταπατερικοὺς θεολόγους καὶ οἰκουμενιστάς, τότε σεῖς παρεμποδίζετε τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν καὶ ὄχι ἐγώ»! Καὶ πάλι εὖγε στὸν π. Θεόδωρο!

Διατὶ οἱ ἱεροὶ κανόνες εἶναι «τὰ τείχη τοῦ αἴσχους» διὰ τοὺς οἰκουμενιστάς;

ΤΟ «ΜΕΓΑΛΟ ἀγκάθι» γιὰ τοὺς οἰκουμενιστὲς εἶναι τὸ κανονικὸ σύστημα τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ ὁποῖο θέσπισαν οἱ ἅγιοι καὶ θεοφόροι Πατέρες, μέσῳ τῶν Ἁγίων Συνόδων, γιὰ νὰ εἶναι ὁ «φράκτης», ὁ ὁποῖος θὰ ὁριοθετεῖ τὴν σῴζουσα ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ θὰ ὁρίζει τὴν πλάνη καὶ τὸ ψεῦδος, ὡς τὰ «ζιζάνια», ποὺ σπέρνει ὁ διάβολος, γιὰ νὰ καταπνίξουν τὸν «ἀγαθὸ καρπό», τὴ σωτηρία. Πρῶτος καὶ «καλλίτερος» ἐχθρὸς τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ὁ ὁποῖος τοὺς χαρακτήρισε ὡς «τείχη τοῦ αἴσχους»! Δεῖτε τί εἶχε γράψει στὴν διδακτορική του διατριβή: «Δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθοῦν σήμερα καὶ πρέπει νὰ τροποποιηθοῦν αἱ διατάξεις αἱ κανονίζουσαι τὰς σχέσεις τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους. Δὲν δύναται ἡ Ἐκκλησία νὰ ἔχῃ διατάξεις ἀπαγορευούσας τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ἑτεροδόξων καὶ τὴν μετ' αὐτῶν συμπροσευχήν, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη διὰ τῶν ἐκπροσώπων αὐτῆς προσεύχεται ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν διὰ τὴν τελικὴν ἕνωσιν ἐν τῇ πίστει, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ἐλπίδι. Περισσοτέρα ἀγάπη πρέπει νὰ "ἀρδεύσῃ" πολλὰς κανονικὰς διατάξεις πρὸς "ζωογονίαν". Ἐπιβάλλεται τροποποίησις ὁρισμένων διατάξεων ἐπὶ τὸ φιλανθρωπότερον καὶ ρεαλιστικώτερον»! Ρωτᾶμε τὸν Παναγιώτατο: Τί ἄλλαξε σήμερα στοὺς αἱρετικοὺς καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθοῦν οἱ σχετικοὶ Ἱεροὶ Κανόνες; Μήπως ἔγιναν «λιγότερο αἱρετικοί»; Καὶ «καλὰ» μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, μὲ τοὺς ἑτεροθρήσκους γιατί νὰ τροποποιηθοῦν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες; Δὲν περιμένουμε ἀπάντηση ἐκ μέρους του καὶ γι' αὐτὸ ἀπαντᾶμε ἐμεῖς: Γιὰ τὸν κ. Βαρθολομαῖο καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ οἰκουμενιστές, ἡ γνησιότητα, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ σωτηρία δὲν εἶναι πιὰ ἀποκλειστικότητες τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ ὅλων τῶν θρησκευτικῶν σχημάτων τοῦ κόσμου! Τὸ πανθρησκειακὸ ὅραμα ἐξελίσσεται ραγδαίως!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΕΥΤΡΟΠΙΟΣ, ΚΛΕΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΣ

Στίς 3 Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Εὐτροπίου, Κλεονίκου καί Βασιλίσκου. Οἱ ἅγιοι αὐτοί μάρτυρες ἔζησαν στήν ἐποχή τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ καί κατάγονταν ἀπό τήν Ἀμάσεια τοῦ Πόντου. Ἦσαν δέ συγγενεῖς, στρατιῶτες στό ἐπάγγελμα καί ὑπῆρξαν συστρατιῶτες μέ τόν ἅγιο Θεόδωρο τόν Τύρωνα. Οἱ ἅγιοι αὐτοί μάρτυρες ἐπειδή κατηγορήθηκαν στόν ἡγεμόνα Ἀσκληπιοδότη ὡς χριστιανοί δάρθηκαν βάναυσα καί μάλιστα τόν ἅγιο Εὐτρόπιο τόν κτύπησαν στό στόμα, ἐπειδή ἔβρισε τόν ἡγεμόνα. Καί ἐνῶ οἱ βασανιστές τους εἶχαν κουρασθῆ νά τούς κτυποῦν οἱ ἅγιοι ἐνισχυόμενοι ἀπό τόν Κύριο καί τόν ἅγιο Τύρωνα παρέμειναν ὑγιεῖς. Βλέποντας πολλοί εἰδωλολάτρες τό θαῦμα αὐτό ἐπίστευσαν στόν Χριστό καί γιά τόν λόγο αὐτό τούς ἀποκεφάλισαν. Κατόπιν ὁ ἡγεμόνας προσπάθησε νά μεταβάλη τήν πίστη τοῦ ἁγίου Κλεονίκου μέ κολακεῖες καί δῶρα, ὅμως ὁ ἅγιος ἔμεινε στέρεος στήν πίστη του καί κοροϊδεψε τούς εἰδωλολάτρες γιά τήν ἄγνοιά τους. Καί ἐνῶ αὐτοί προσέφεραν θυσίες στούς θεούς τους, ὁ ἅγιος Κλεόνικος, ἀφοῦ προσευχήθηκε, κρήμνισε τό εἴδωλο τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος. Τότε οἱ ἐθνικοί θυμωμένοι ἔβρασαν σέ τρία μεγάλα δοχεῖα πίσσα καί ἄσφαλτο καί τά ἔχυσαν πάνω στούς μάτρυρες, οἱ ὁποῖοι, μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, ἔμειναν ἀβλαβεῖς, ἐνῶ οἱ εἰδωλολάτρες κατακάηκαν. Μετά ἀπό αὐτό τούς μέν Εὐτρόπιο καί Κλεόνικο τούς σταύρωσαν καί ἔτσι ἔλαβαν τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου, τόν δέ Βασιλίσκο τόν φυλάκισαν. Ἔτσι ὁ ἅγιος Βασιλίσκος ἀφοῦ παρέμεινε γιά ἀρκετό καιρό στήν φυλακή κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ καί ἀπῆλθε καί αὐτός γιά τά οὐράνια σκηνώματα.

Ὁ ἐθνικός μας καί οἰκουμενικός ποιητής Διονύσιος Σολωμός. Ἡ ἀλήθεια, ἡ ἐλευθερία καί ἡ γλῶσσα...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

(=πόρφυρας) κατασπάραξε ἕνα Ἄγγλο στρατιώτη.

Ὁ Σολωμὸς ἀξιοποιεῖ τὸ γεγονός, ἀπαλλάσσοντάς το ἀπὸ κάθε στοιχεῖο ἐπικαιρότητας, γιὰ νὰ στήσει ἄλλη μία φιλοσοφικὴ σύνθεση, βασισμένη στὴν τραγικὴ σύγκρουση[20].

Ὁ ἥρωας, κολυμπώντας στὰ νερὰ τῆς Κέρκυρας σὲ κατάσταση «εὐτυχισμοῦ», ἀντιμετωπίζει μία διπλῆ πρόκληση: τὴν ἀφομοιωτικὴ δύναμη τῆς φύσης καὶ τὴ θανάσιμη ἀναμέτρηση ποὺ τοῦ ἐπιβάλλει «ὁ τίγρης τοῦ πελάγου», ὁ πόρφυρας.

Ὁ ἥρωας ἀπορρίπτει καὶ τὰ δύο ἀκραῖα πρότυπα τοῦ ἀνθρώπου -Κόσμου ποὺ θέλουν νὰ τοῦ ἐπιβληθοῦν καὶ κατορθώνει νὰ μείνει ἀνεξάρτητος ἀπέναντι στὸ μέγιστο θέλγητρο καὶ στὴ μέγιστη βία. Κι ἐνῶ πεθαίνει ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ πόρφυρα, πλημμυρίζει ἀπὸ αἴσθημα εὐδαιμονίας καὶ αὐτοκατάφασης. Ἀποκτᾶ ἐσωτερικὴ αὐτογνωσία, πλημμυρισμένος ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας: «Ἄστραψε φῶς κι ἐγνώρισε ὁ νιὸς τὸν ἑαυτό του».

Διανθίζεται ἀπὸ ἀποφθεγματικοὺς στίχους καὶ τὸ ποίημα αὐτὸ καὶ τροφοδοτεῖ ἕνα αἴσθημα ἀθανασίας καὶ τὴν αὐτοσυνείδηση ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀντιπροσωπεύει κάτι τὸ μοναδικὸ καὶ ἀνεπανάληπτο μέσα στὸ Σύμπαν.

Ὁ ἥρωας στὸν «Πορφύρα» πολιορκεῖται ἀπὸ τὸ κακὸ (τὴν κόλαση, ἀλλὰ μένει ἀπρόσβλητος - ἡ κόλαση δὲν ἔχει δύναμη ἐπάνω του), γι' αὐτὸ κλείνει μέσα του ἕνα μέρος ἀπὸ «τὴν Παράδεισο» ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὸ ἀγαθὸ καὶ θεῖο.

Ὁ νέος εἶναι ἠθικὰ ὁλοκληρωμένος, ἀγαθός, θεῖος. Ἐκπροσωπεῖ τὴν ψυχοφυσικὴ ἁρμονία ἐνῷ οἱ βίαιες δυνάμεις τοῦ κακοῦ θέλουν νὰ κουρσεύσουν τὴν ὑπέροχη ἀθῳότητα τοῦ ὡραίου καὶ ἠθικοῦ.

Εἶναι γνωστό, ὅτι κατηγορήθηκε ὁ Ποιητὴς γιατί ἀσχολήθηκε μὲ ξένο ἥρωα, μὲ τὸν Ἄγγλο στρατιώτη. Καὶ εἶναι διαχρονικὴ ἡ ἀπάντησή του: «Τὸ ἔθνος πρέπει νὰ θεωρεῖ ἐθνικό, ὅτι εἶναι ἀληθινό». Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὸ Σολωμὸ εἶναι ἀξία ἐθνική, ὑπερεθνική, ἀποκτᾶ διαστάσεις πανανθρώπινες. Πῶς ἀλλιῶς μποροῦσε νὰ εἶναι ἀφοῦ τὸ προσωπικό του σύνθημα ἦταν «Verum volo, verum amo», «Τὴν ἀλήθεια θέλω, τὴν ἀλήθεια ἀγαπῶ»;

Τὸ «ἀληθὲς» ἐδῶ γιὰ τὸ Σολωμὸ δὲν εἶναι φυσικὰ ἄλλο ἀπ' ὅ,τι ἀποκαλεῖ «ἀληθινὴ οὐσία», ἢ ὅπως εἴδαμε «Μεγάλες Οὐσίες», ὅ,τι ὀνομάσαμε πρὶν παγκόσμιο καὶ μποροῦμε νὰ τὸ ὀνομάσουμε: ποίηση[21].

Πόσο δεμένη ἦταν γιὰ τὸ Σολωμὸ ἡ ὑψηλὴ αὐτὴ ἔννοια τοῦ ἀληθινοῦ μὲ τὴν ἔννοια τοῦ ἐθνικοῦ, μᾶς τὸ δείχνει καὶ ὁ ἄλλος γνωστὸς στοχασμός: «Κλεῖσε μέσα στὴ ψυχή σου τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ αἰσθανθεῖς μέσα σου νὰ λαχταρίζει κάθε εἶδος μεγαλείου». Ἐδῶ καὶ εἰκοσιτέσσερα περίπου, χρόνια βρέθηκε τὸ αὐτόγραφο καὶ ὁ στοχασμὸς ἰταλικὰ τυπωμένος καὶ ἦταν κάπως διαφορετικός: εἶχε τὴ προσθήκη «o altra cosa», θὰ αἰσθανθεῖς μέσα σου νὰ λαχταρίζει κάθε εἶδους μεγαλεῖο καὶ θὰ 'σαι εὐτυχισμένος (esarai felice)[22].

Αὐτὴ ἡ προσθήκη, θὰ μᾶς πεῖ ὁ Λίνος Πολίτης, ἔρχεται νὰ ἐπαληθεύσει τὰ προαναφερθέντα καὶ νὰ παρουσιάσει τὸ στοχασμὸ μεστότερο, βαθύτερο, στὴν πραγματική του μορφή. Ὁ ποιητὴς ταυτίζει τὴν Ἑλλάδα μὲ ὅ,τι ὑψηλὸ ὑπάρχει στὸν κόσμο, ποὺ τὴν ἀναφέρει ρητὰ καὶ τὴν προτάσσει, εἶναι βέβαια περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἐθνικὸς ποιητής[23].

Ὁ Σολωμὸς ἐξάλλου θὰ παραμείνει ὁ πάντα ἐπίκαιρος καὶ «ζωντανὸς» πλαστουργὸς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας[24].

Ὡς κατακλεῖδα τῆς ἀνακοινώσεως ἂς εἶναι μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Σπυρίδωνος Τρικούπη, τὴν ὁποία ἔστειλε στὸν Ἰάκωβο Πολυλᾶ ἀπὸ τὸ Λονδίνο, στὶς 25 Μαΐου / 6 Ἰουνίου 1857 μετὰ τὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητῆ[25].

Ὁ Σπυρίδων Τρικούπης, ἀναφέρει, ὅτι τὸ 1823 εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συναντήσει εἰς τὴν Ζάκυνθον τὸν Διονύσιον Σολωμὸν καὶ κατὰ τὶς συναντήσεις τους ὁ Σολωμὸς ἔδωσε στὸν Τρικούπη μίαν ἰταλικὴν ᾠδήν του. Ὁ Σολωμὸς ζήτησε τὴ γνώμη τοῦ Τρικούπη γι' αὐτήν. Κι ὁ Τρικούπης μὲ τὰ λόγια τὰ ἐμπνευσμένα ποὺ εἶπε στὸν Ποιητή, τοῦ ἔδωσε τὴ μεγάλη ὤθηση νὰ γράψει στὰ ἑλληνικά. «...Ὁ Παρνασσὸς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος δὲν ἔχει ἀκόμα τὸν Δάντην του». Ὁ Τρικούπης τοῦ ἐξήγησε τὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ φιλολογίας μας. Κι ὁ Σολωμὸς ἀπήντησε: «Τὰ ἑλληνικὰ δὲν τὰ ἠξεύρω. Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ γράψω κάτι καλόν;». Πράγματι ἐγνώριζεν ἀτελῶς κι αὐτὴν τὴν ὁμιλουμένην. Κι ὁ Τρικούπης παρατήρησεν προσφυῶς: «Ἡ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ἐρροφήσατε μὲ τὸ γάλα τῆς μητρός σας, εἶναι ἡ ἑλληνική. Δὲν θὰ ἔχετε παρὰ νὰ τὴν ἐπαναφέρετε εἰς τὴν μνήμην σας, καὶ ἐὰν συγκατατίθεστε, εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς βοηθήσω τὸ κατὰ δύναμιν ὅσο θὰ εἶμαι εἰς τὴν Ζάκυνθον, καὶ νομίζω ὅτι θὰ εἶμαι ἐπ' ἀρκετόν, διότι ὡς μανθάνω ὁ Λόρδος Guilford δὲν πρόκειται νὰ ἔλθει πολὺ συντόμως» «Δὲν ἐννοῶ, πρόσθεσεν ὁ Σπυρίδων Τρικούπης, οὔτε τὴν γλῶσσαν τὴν φιλολογικήν, ἡ ὁποία εἶναι τόσον δύσκολος, οὔτε τὴν μακαρονικήν, ἡ ὁποία εἶναι τόσον γελοία, ἀλλὰ τὴν μητρικήν σας γλῶσσαν τὴν ζωντανήν». Τὰ λόγια αὐτὰ ἐξῆψαν τὴν φιλοτιμίαν τοῦ Ποιητῆ, ὁ ὁποῖος δέχτηκε ἀπὸ τὸν Τρικούπη νὰ τὸν διδάξει μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς ἀντιτύπου τῶν ᾠδῶν τοῦ Χριστόπουλου. Γιὰ λίγες ἡμέρες διήρκησε ἡ ἐνασχόλησή μὲ τὰ ἑλληνικά. Πρὶν περάσει μία ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν πρώτη συνάντηση τῶν δύο ἀνδρῶν ὁ Σολωμὸς ἐξέπληξε τὸν Τρικούπην ἀπαγγέλων ᾄσμα εἰς γλῶσσαν ἑλληνικήν.

«Τὴν εἶδα τὴν Ξανθούλα, τὴν εἶδα ὅταν ἀργὰ ἐκίνησε ἡ βαρκούλα νὰ πάει στὴν ξενιτιά».

Ἦταν ἡ πρώτη σύνθεση τοῦ Σολωμοῦ εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Μόλις ἔγινε γνωστόν, οἱ πάντες εἰς τὴν Ζάκυνθον τὸ τραγουδοῦσαν. Καὶ «ἐσπέραν τινὰ οἱ συμπατριῶται του ἤλθαν πολυπληθεῖς καὶ τὸ ἐτραγούδησαν ὑπὸ τὰ παράθυρά του».

«Συνεκινήθη ἐκ τούτου βαθύτατα», γράφει ὁ Τρικούπης[26]. «Μετὰ τινας ἡμέρας ἄρχισε τὴν ᾠδὴν του εἰς τὴν Ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν ἐντὸς ὀλίγου ἐπεράτωσε. Δὲν ἦτο ἄνθρωπος νὰ συμβουλεύεται Γραμματικήν, οὔτε νὰ ἀνοίγει Λεξικόν. Αἱ λέξεις τοῦ ἀπέλειπον, αἱ δὲ ὀλίγαι, τὰς ὁποίας κατεῖχε, δὲν τοῦ ἐχρησίμευον παρὰ μόνον διὰ νὰ ἀποδίδει ἑλληνιστὶ διανοήματα ἰταλιστί συλληφθέντα...»[27]. Σ' ὅλη του τὴ ζωή ὁ Σολωμὸς δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαναλαμβάνει: «Μήγαρις ἔχω ἄλλο εἰς τὸν νοῦν πάρεξ ἐλευθερίαν καὶ γλῶσσαν;». Καὶ ὁ Ὕμνος εἰς τὴν Ἐλευθερίαν, τὸ πιὸ πολυμεταφρασμένο νεοελληνικὸ ποίημα, μεταφράστηκε 74 φορὲς σὲ 16 γλῶσσες, ἦταν ἡ πρώτη δημιουργικὴ διασταύρωση αὐτῶν τῶν δύο καημῶν τοῦ Ποιητῆ, ποὺ τὸν ἀκολούθησαν

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Τὰ «νέα» Προγράμ. Σπουδῶν εἰς τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἀκατάλληλα διὰ ὀρθοδόξους ὅσο καὶ διὰ ἑτεροθρήσκους μαθητάς

Τοῦ ***κ. Εὐαγγέλου Στ. Πονηροῦ*** *Δρ Θ., Μ.Φ. Σχολικοῦ Συμ. Θεολόγων Πειραιῶς, Δ΄ Ἀθηνῶν, Κυκλάδων*

Τό ὀρθόδοξο χριστιανικό μάθημα Θρησκευτικῶν, ὅπως τό γνωρίζαμε ἐδῶ καί διακόσια περίπου χρόνια στό ἐλεύθερο ἑλληνικό κράτος, εἶναι ἀπολύτως κατοχυρωμένο συνταγματικῶς (ἄρθρα 3, 16, 13 τοῦ Συντάγματος), ὅσο καί νομικῶς (ἄρθρα 1, 6 τοῦ Ν. 1566/1985). Τό μάθημα αὐτό δέν ὑποκαθιστᾶ τήν ἐκκλησιαστική κατήχηση, ἀλλά καί δέν τήν ἀντιστρατεύεται. Βοηθᾶ τόν ὀρθόδοξο χριστιανό μαθητή νά ἀναπτύξει τήν ὀρθόδοξη χριστιανική συνείδησή του καί τόν ἐνημερώνει γιά τίς μή ὀρθόδοξες ἐκκλησίες καί γιά τά θρησκεύματα τῆς ὑφηλίου. Ἐπίσης ἐνημερώνει τόν μή ὀρθόδοξο χριστιανό, τόσο γιά τήν ὀρθόδοξη χριστιανική πίστη, ὅσο καί γιά ὅλα τά ἀνωτέρω.

Ἀπό τό σχολικό ἔτος 2011-12 ἐπιχειρεῖται νά μεταφερθεῖ **τό σύστημα religious literacy**, ἀπό τό ἐξωτερικό στήν Ἑλλάδα καί νά ἀντικαταστήσει τό ὀρθόδοξο χριστιανικό μάθημα. Τό σύστημα **religious literacy** δέν εἶναι νομικῶς κατοχυρωμένο κατά κανένα τρόπο. Ἡ δέ ἐπιβολή του θίγει ἀνεπανόρθωτα τά ἀνθρώπινα δικαιώματα τόσο τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ μαθητῆ, ὅσο καί τοῦ ὁποιουδήποτε. Πιλοτικές ἐφαρμογές Προγραμμάτων βασισμένων στό **religious literacy** ἐπιχειρήθηκαν στό δημοτικό καί στό γυμνάσιο κατά τά σχολικά ἔτη 2011-12 καί 2012-13 καί ἀπέτυχαν, πλήν ὅμως ἡ ἀποτυχία δέν ἀποτέλεσε ἀνασχετικό παράγοντα τῆς περαιτέρω ἀπόπειρας ἐπιβολῆς! Στό λύκειο δέν ἐπιχειρήθηκε κἄν πιλοτική ἐφαρμογή γιά τό σχετικό πρόγραμμα, τό ὁποῖο πρωτοδημοσιεύθηκε τό 2015.

Στίς 13/9/2016 δημοσιεύθηκαν σέ ΦΕΚ τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, «νέα» Προγράμματα σπουδῶν στά Θρησκευτικά δημοτικοῦ, γυμνασίου καί λυκείου. Τά ΦΕΚ αὐτά εἶναι τό Β 2920 γιά δημοτικό-γυμνάσιο, καί τό Β 2906 γιά λύκειο. Τά Προγράμματα τοῦ 2016 ἀκολουθοῦν ἐπίσης τό ξενόφερτο σύστημα **religious literacy**, ἀποτελοῦν ἐπανεκδόσεις τῶν Προγραμμάτων δημοτικοῦ-γυμνασίου 2011/14 καί λυκείου 2015 καί βεβαίως δέν εἶναι νομικῶς κατοχυρωμένα. Περιλαμβάνονται σέ ὑπουργική ἀπόφαση, ἡ ὁποία παραβιάζει τόν ὡς ἄνω νόμο, τά ὡς ἄνω ἄρθρα τοῦ Συντάγματος, καί τίς διεθνεῖς συμβάσεις γιά τά ἀνθρώπινα δικαιώματα, τίς ὁποῖες ἔχει ἡ Ἑλλάδα ἐπικυρώσει.

Τά ἐπίμαχα Προγράμματα εἰσάγουν μάθημα, τό ὁποῖο ἐάν διδασκόταν ἀκριβῶς ἔτσι ὅπως ἀναγράφεται σέ αὐτά, θά ἐπέφερε ἀπόλυτη σύγχυση, τόσο στούς ὀρθοδόξους χριστιανούς μαθητές, ὅσο καί σέ ὁποιονδήποτε ἄλλο.

Τά σοβαρότερα ἀπό τά ἐλαττώματα, ὅσον ἀφορᾶ τό περιεχόμενο καί τή διάρθρωση, τοῦ δῆθεν νέου, ἀλλά στήν πραγματικότητα ἤδη ἀποτυχόντος, μαθήματος Θρησκευτικῶν εἶναι τά ἑξῆς:

α) Συνδιδασκαλία τῆς ὀρθοδόξου πίστεως μέ θρησκεύματα σέ σημεῖο ὥστε νά κινδυνεύει ὁ ἀνήλικος, ὀρθόδοξος ἀλλά καί ὁ ὁποιοσδήποτε, μαθητής νά νομίσει ὅτι ταυτίζονται καί νά διασαλευθεῖ ἡ πίστη του. Πρέπει νά προσέξουμε ἰδιαίτερα, ὅτι δέν πρόκειται γιά ἐνημέρωση γιά τίς θρησκεῖες καί τίς μή ὀρθόδοξες ἐκκλησίες. Αὐτό γινόταν ἤδη καί μέ τά παλαιά προγράμματα σπουδῶν στήν ἕκτη δημοτικοῦ, στήν τρίτη γυμνασίου, στήν πρώτη λυκείου καί στή δευτέρα λυκείου. **Ὅμως θρησκεύματα, καί μή ὀρθόδοξες ἐκκλησίες διδάσκονταν κεχωρισμένα ὡς αὐθύπαρκτα καί ἀνεξάρτητα**, καί τό Πρόγραμμα σπουδῶν δέν ὁδηγοῦσε ποτέ στήν παρεξήγηση ὅτι ταυτίζονταν μέ τήν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία ἤ μεταξύ τους. Μέ τό **religious literacy** εἶναι σάν νά διδάσκονται μαζί μέ τήν ἑλληνική γλώσσα καί ἀπό δύο ἕως ἑπτά ξένες γλῶσσες, στήν ἴδια διδακτική ὥρα ἄτακτα, ἀκατάστατα, τυχαῖα! Δύο ἀπό τά ἄφθονα παραδείγματα: Στή θεματική ἑνότητα 4 τῆς Γ΄ δημοτικοῦ πρέπει τό ὀκτάχρονο παιδί νά διδάσκεται μαζί μέ τίς διηγήσεις τῶν Εὐαγγελιστῶν γιά τήν Γέννηση τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τό πῶς περιγράφεται ἡ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ στό Κοράνιο. Στή θεματική ἑνότητα 2.4 τῆς Α΄ λυκείου ὁ μαθητής εἶναι ὑποχρεωμένος νά διδάσκεται τίς ἑορτές τῆς ὀρθοδοξίας κατά τόν ἑξῆς τρόπο: «Οἱ γιορτές στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, στίς ἄλλες χριστιανικές παραδόσεις καί στίς μονοθεϊστικές θρησκεῖες».

β) Διδασκαλία θεματικῶν ἑνοτήτων ὑπό συγκεχυμένους καί παρεξηγήσιμους τίτλους. Ἐπί παραδείγματι, τό ὀκτάχρονο παιδί τῆς τρίτης δημοτικοῦ ἀντικρύζει στή θεματική ἑνότητα ὑπ΄ ἀριθμόν 3 τῆς τάξεώς του τόν τίτλο «Κυριακή: μία σημαντική ἡμέρα τῆς ἑβδομάδας» καί εἶναι ὑποχρεωμένο νά διδαχθεῖ ὑπό τόν τίτλο αὐτόν ταυτοχρόνως μέ τήν ὀρθόδοξη θεία λειτουργία, τό Σάββατο τῶν Ἑβραίων καί τήν Παρασκευή τῶν Μουσουλμάνων. Κινδυνεύει ὡς ἐκ τούτου νά πιστεύσει, ὅτι αὐτά τά τρία εἶναι ἰσόκυρα καί ταυτόσημα.

γ) Ἀφαίρεση βασικῶν θεμάτων ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς, ἀπαραιτήτων γιά τή διαπαιδαγώγηση τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ. Χαρακτηριστικά παραδείγματα: Πουθενά δέν ὑπάρχει στό Πρόγραμμα δημοτικοῦ-γυμνασίου γεγονός, προσωπικότητα, θεολογική διδασκαλία ἀπό τήν περίοδο 1054-1453. Στήν τρίτη δημοτικοῦ (ΦΕΚ Β 2920// 13/9/2016, σελ. 30880) διδάσκεται τό θέμα «Ὅλος ὁ κόσμος εἶναι κτίση τοῦ Θεοῦ», ὅμως δέν ἔχει προηγουμένως διδαχθεῖ τή δημιουργία τοῦ κόσμου ἀπό τόν Θεό – τό ἐν λόγῳ θέμα ξεκινᾶ ἀπό τήν Κιβωτό τοῦ Νῶε!!!

δ) Μή διδασκαλία τῆς εὐαγγελικῆς ἱστορίας ὡς ἑνιαίου συνόλου, ἀλλά κατάτμησή της σέ διάφορες ἐλλειπεῖς ἑνότητες μεριζόμενες μέ τυχαῖο καί ἄτακτο τρόπο σέ διάφορες τάξεις δημοτικοῦ καί γυμνασίου. Παρ΄ ὅλα αὐτά, τά Προγράμματα προσδοκοῦν ἀπό τούς μικρούς μαθητές νά ἀφηγοῦνται βιβλικές ἱστορίες, νά κατανοοῦν, νά συναισθάνονται καί νά ἐξηγοῦν τό νόημά τους (ΦΕΚ Β 2920//13/9/2016, σελ. 30894 καί σελ. 30920). Πῶς θά γίνει αὐτό μέ ἐπιτυχία, ἀφοῦ τίς διδάσκονται χωρίς σύνδεση μέ τά προηγούμενα, μέ τά ἑπόμενα καί ἐν γένει μέ τήν ἐποχή;

ε) Μή διδασκαλία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ὡς ἑνιαίου συνόλου, ἀλλά κατάτμησή της σέ διάφορες ἐλλειπεῖς ἑνότητες μεριζόμενες μέ τυχαῖο καί ἄτακτο τρόπο σέ διάφορες τάξεις δημοτικοῦ καί γυμνασίου. Σέ καμμία τάξη δέν λαμβάνει τό παιδί τήν εἰκόνα τῆς ἀδιάσπαστης συνέχειας τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν ἵδρυσή της μέχρι σήμερα, διότι τίς σχετικές μέ τήν ἐκκλησιαστική ἱστορία θεματικές ἑνότητες, οἱ ὁποῖες δέν εἶναι πάντοτε καί ἀμιγεῖς, διαδέχονται θεματικές ἑνότητες ἱστορίας θρησκευμάτων, ἤ ἑνότητες εὐαγγελικῆς ἱστορίας, οἱ ὁποῖες ἐπίσης δέν εἶναι ἀμιγεῖς.

στ) Ἀπολύτως καμμία ἱστορική σειρά στή διδασκόμενη ὕλη, ἀκόμη καί μέσα στήν ἴδια θεματική ἑνότητα! Ἐπί παραδείγματι, στήν ἑνότητα ὑπ΄ ἀριθμόν 3 τῆς Β΄ γυμνασίου διδάσκεται πρῶτα ὁ ἅγιος Λουκᾶς ὁ ἰατρός (1877-1961) καί κατόπιν ἡ ἁγία Φιλοθέη (1522-1589). Ἔτσι χορηγεῖται στό παιδί ἕνα ἀξεδιάλυτο κουβάρι ἀποτελούμενο ἀπό πολλά καί διάφορα θέματα καί ζητήματα, τό ὁποῖο κουβάρι ἀντί νά τό ὁδηγεῖ στή μάθηση, τό ὁδηγεῖ στήν παντελῆ ἀμάθεια.

ζ) Ἡ θεολογία τῶν προγραμμάτων δημοτικοῦ-γυμνασίου, ὅσο καί ἐκείνων τοῦ λυκείου δέν εἶναι ὀρθόδοξη. Τοῦτο τεκμαίρεται, μεταξύ πολλῶν ἄλλων,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Τὰ μνημόσυνα

Γνωρίζουμε τί εἶναι μνημόσυνα; Γιατί γίνονται τὰ μνημόσυνα; Ὠφελοῦν τὶς ψυχές μας; Εἴπαν τίποτα γιὰ αὐτὰ οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοί μας; Ὁ Ἀπ. Παῦλος λέγει: «Δώη ἔλεος ὁ Κύριος τῷ Ὀνησιφόρου οἴκῳ ...δώη αὐτῷ ὁ Κύριος εὑρεῖν ἔλεος παρὰ Κυρίου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ...» (Β΄ Τιμ. Α΄ 16-18). Ἐδῶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εὔχεται ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ Ὀνησιφόρου, ἐπειδὴ πολλὲς φορὲς τὸν εὐεργέτησε.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέγει: «Κι ἄν εἰς τὸν ἀέρα ὁ εὐσεβής, τελειωθεὶς διελύθη, μὴ ἀποφεύγης, ἀπὸ τὸ νὰ ἀνάπτης εἰς τὸν τάφον του κηρίον καὶ ἔλαιον, παρακαλῶν Χριστὸν τὸν Θεόν. Ὅτι δεκτὰ εἶναι ταῦτα ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ πολλὴν προξενοῦσι τὴν ἀντίδοσιν».

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀναφέρει: «Ἂς ἐπινοήσωμεν διὰ τοὺς κεκοιμημένους ὠφέλειαν. Ἂς δώσωμεν εἰς αὐτοὺς τὴν δυνατὴν βοήθειαν, ἐλεημοσύνας, λέγω καὶ προσφοράς, ὅτι μεγάλην ὠφέλειαν καὶ πολὺ κέρδος προξενοῦν εἰς αὐτοὺς αὐτὰ ποὺ γίνονται ἀπὸ ἐμᾶς».

● Κάποτε, ρώτησε ὁ Μέγας Μακάριος τὸν Ἄγγελο, γιατὶ γίνονται τὰ μνημόσυνα; Τότε ὁ Ἄγγελος ἀπάντησε: «Ἄκουσε Πάτερ Ἅγιε. **Τὰ τρίτα γίνονται** ἐπειδή, μέχρι τὶς τρεῖς ἡμέρες δὲν ἀνέρχεται ἡ ψυχὴ διὰ νὰ προσκυνήση, διὰ τοῦτο γίνονται σὰν δωρεά, ἡ ὁποία στέλλεται, εἰς τὸν Κύριον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἐκείνης. Ἀφοῦ δὲ προσκυνήση, ἐπιστρέφουν οἱ Ἄγγελοι τὴν ψυχὴ στὴ γῆ καὶ τῆς δείχνουν τοὺς τόπους, τοὺς ὁποίους ἐπέρασε τὴ ζωή της καὶ ὑπενθυμίζουν τὶς πράξεις της καὶ τὶς πονηρὲς καὶ τὶς καλὲς λέγοντες:

Ἐδῶ ἔκλεψες, ἐκεῖ ἐπόρνευσες, ἐδῶ ἐφόνευσες, ἐκεῖ ἐψευδορκήσθης, ἐδῶ κατέκρινες, ἐκεῖ ἀσέλγησες, ἐδῶ ἀδίκησες, ἐκεῖ ἐβλασφήμησες, ἐδῶ ἐτόκευσες, ἐκεῖ ἐμέθυσες, ἐδῶ τσακώθηκες, ἐκεῖ ἐσκανδάλισες. Ἔπειτα λέγουν πάλιν τ' ἀγαθά: Ἐδῶ ἔκαμες ἐλεημοσύνη, ἐκεῖ ἐνήστευες, ἐδῶ ἔκαμες μετάνοια, ἐκεῖ λειτουργίες, ἐδῶ παράκληση, ἐκεῖ ἀγρυπνία, ἐδῶ προσευχή, ἐκεῖ γονυκλισίες, ἐδῶ ὀρθοστασία, ἐκεῖ ἐγκράτεια. Ἔτσι κάνουν μέχρι τῆς ἑνάτης ἡμέρας».

Διατὶ γίνονται τὴν ἑνάτην ἡμέραν

Τὴν ἑνάτη ἡμέρα, ἔρχεται πάλιν, διὰ νὰ προσκυνήση τὸν Δεσπότη Χριστό, ὅπως καὶ τὴν τρίτη. Τὰ δὲ μνημόσυνα στέλλονται, γιὰ νὰ ἐνθυμηθῆ ὁ Κύριος τὴν ψυχὴ καὶ νὰ τὴν ὑποδεχθῆ μὲ εὐσπλαγχνία. Διὰ τοῦτο, ἴσως, ἔχει γραφῆ: «Ὄνησίν τινα φέρει». «Ἔχει κάποιαν ὠφέλειαν», ἐπειδὴ πάρα πολὺ ὠφελοῦν τὴν ψυχὴ οἱ ἐλεημοσύνες, οἱ λειτουργίες καὶ τὰ μνημόσυνα.

Ἀφοῦ δὲ προσκυνήση γιὰ δεύτερη φορά, πάλι τὴν φέρουν οἱ ἄγγελοι στὸν κόσμο καὶ τῆς δείχνουν τὸν Παράδεισο, τὸν ἐλαιῶνα, τὸν κόλπο τοῦ Ἀβραάμ, τὶς σκηνὲς καὶ τὶς ἀναπαύσεις τῶν δικαίων. Καὶ ὅταν δῆ τὴν χαρὰ ἐκείνη τὴν ἀπερίγραπτη, παρηγορεῖται καὶ χαίρεται καὶ παρακαλεῖ τοὺς Ἀγγέλους, διὰ νὰ τοποθετήσουν αὐτὴν ἐκεῖ, μὲ τοὺς δικαίους.

Ἔπειτα δὲ δείχνουν σ' αὐτή καὶ τὶς κολάσεις, τὶς τιμωρίες τῶν ἁμαρτωλῶν, λέγοντες:

Αὐτὸς εἶναι ὁ πύρινος ποταμός, αὐτὸς εἶναι ὁ σκώληξ ὁ ἀκοίμητος, αὐτὸ εἶναι τὸ σκότος τὸ ἐξώτερο καὶ τοῦτο τὸ ἐσώτερο, αὐτὸς εἶναι ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων καὶ συνέχεια ὅλες τὶς κολάσεις τῶν ἁμαρτωλῶν. Δὲν ὑπάρχει, Ἅγιε Πάτερ, ἄλλη κόλαση φοβερωτάτη, ἀπὸ τὴν κόλαση τοῦ πόρνου καὶ τοῦ κλέπτου, ἰδιαιτέρως δὲ τοῦ πόρνου Μοναχοῦ καὶ τῆς Μοναχῆς τοῦ πόρνου Ἱερέως καὶ τῆς πρεσβυτέρας.

Διατὶ γίνονται τὰ «σαράντα»

Ἀφοῦ δὲ δῆ ὅλα αὐτά, ἔρχεται πάλι διὰ νὰ προσκυνήση τὴν τεσσαρακοστή ἡμέρα. Διὰ τοῦτο γίνονται καὶ τὰ μνημόσυνα τῶν ἀποθανόντων, ἐπειδὴ πρόκειται ἡ ψυχὴ τὴν τεσσαρακοστὴ ἡμέρα, νὰ λάβη τὴν ἀπόφαση καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ, ὅπου θέλει ὁ φιλάνθρωπος Θεός, σύμφωνα μὲ τὰ ἔργα καὶ τὶς πράξεις, στὶς ὁποῖες ἔπραξε εἰς τὸν κόσμο αὐτό. Ἀποκαθίσταται δὲ ἡ ψυχὴ ὅπου θέλει ὁ Κύριος, μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, διὰ ν' ἀναστηθῆ καὶ τὸ σῶμα καὶ ν' ἀπολαύη σύμφωνα μὲ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Τότε ἀφοῦ ἐστέναξε καὶ ἐδάκρυσε πικρὰ ὁ γέρων, εἶπε:

- Ἀλλοίμονον στὴν ἡμέρα ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποία ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

- Ναί, τίμιε γέρων, λέγει σ' αὐτὸν ὁ Ἄγγελος, ἐννοεῖται ὁ ἁμαρτωλός, ἐνῶ διὰ τὸν δίκαιο «μακαρία ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη».

Β΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
12 ΜΑΡΤΙΟΥ 2017
Ἀπόστολος: Ἑβρ. α΄ 10- β΄ 3
Εὐαγγέλιον: Μᾶρκ. β΄ 1 - 12
Ἦχος: πλ. α΄– Ἑωθινόν: Ε΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας»

Σωτηρία

Ποιὸς ἄραγε μᾶς ἀπειλεῖ; Ἀπὸ ποιὸν κινδυνεύουμε; Ποιοὶ εἶναι οἱ κίνδυνοι ἐκεῖνοι ποὺ ὁ ἄνθρωπος θὰ πρέπη νὰ φοβῆται καὶ συνεπῶς νὰ λαμβάνῃ μέτρα προστασίας γιὰ νὰ σωθῇ; Πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ θέμα ποὺ μᾶς προσφέρει σήμερα τὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, καὶ ἀκόμα πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἡ προσεκτικὴ καὶ λεπτομερὴς ἀνάλυση ποὺ καλούμεθα νὰ κάνουμε. Ἡ σωτηρία μας ... πάνω ἀπ' ὅλους καὶ ὅλα. Ὄντως, ἔτσι πρέπει νὰ σκεπτώμεθα καὶ ἀντιστοίχως πρέπει νὰ πράττωμεν. Τὸ τηροῦμε ὅμως;;;

Οἱ κίνδυνοι

Ὅταν μιλοῦμε γιὰ σωτηρία, φυσικὰ προϋποτίθεται ὅτι ὑπάρχουν καὶ κάποιοι κίνδυνοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ἀπειλούμεθα. Οἱ κίνδυνοι δὲ ποὺ μᾶς ἀπειλοῦν, εἶναι ὁρατοὶ καὶ ἀόρατοι, σωματικοὶ καὶ πνευματικοί. Ὅσο καὶ ἂν θέλουν κάποιοι νὰ παριστάνουν τοὺς δυνατοὺς καὶ τοὺς ἱκανοὺς νὰ μποροῦν νὰ ἀντιμετωπίζουν τὸν κάθε εἴδους κίνδυνο, δὲν πρόκειται νὰ μᾶς πείσουν, ἀλλ' οὔτε κἂν νὰ πείσουν καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους γιὰ τὴν δῆθεν ἀσφάλεια ποὺ θέλουν νὰ νιώθουν.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς **μικροὺς** κινδύνους, μπροστὰ στὸν ὁποῖο ὁ κάθε ἄνθρωπος στέκει ἔμφοβος καὶ ἔντρομος, εἶναι οἱ σωματικὲς ἀσθένειες. Ἀκόμα καὶ ὅταν αὐτὲς εἶναι οἱ συνήθεις καὶ μικρές, ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἐντελῶς ἀδύνατος καὶ ἀνίσχυρος μπροστὰ σ' αὐτές. Ἀναζητεῖ ἰατροὺς καὶ φάρμακα, προκειμένου νὰ μπορέσῃ νὰ «σταθῇ στὰ πόδια του», κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον. Ὅταν δὲ ἡ ἀσθένεια εἶναι ἀπὸ 'κεῖνες ποὺ ἡ ἐπιστήμη ἀδυνατεῖ ἀκόμη νὰ «τιθασεύσῃ», ὁ τρόμος καὶ ὁ φόβος κυριεύουν τὸν ἀσθενῆ, καὶ ἡ ἀγωνία ἀλλὰ καὶ ἡ σωματικὴ του ἀδυναμία τὸν καθιστοῦν ἀνίκανο ἀκόμη καὶ γιὰ τὶς πιὸ ἀπαραίτητες κινήσεις.

Θὰ μπορούσαμε δὲ νὰ ἀναφέρουμε πλῆθος παρομοίων **μικρῶν** κινδύνων ποὺ ἀπειλοῦν τὸν ἄνθρωπο καὶ τοὺς ὁποίους παρακάμπτομε λόγῳ τοῦ περιορισμένου χώρου καὶ χρόνου, ὁ ὁποῖος μᾶς προσφέρεται.

Ἡ ἀξία τῆς ψυχῆς

Ὀνομάσαμε ὅμως τοὺς προαναφερθέντες κινδύνους, **μικρούς,** ἀφοῦ ὑπάρχουν πολὺ μεγαλύτεροι ἀπὸ αὐτοὺς καὶ οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦν ὄχι πλέον τὸ φθαρτὸ σῶμα μας ἀλλὰ τὴν ἀθάνατη καὶ ἀτίμητη ψυχή μας. Δυστυχῶς οἱ ἄνθρωποι σὲ πολὺ μεγάλο ποσοστό, δὲν ἔχουν ἀξιολογήσει ὅπως καὶ ὅσον θὰ ἔπρεπε τὴν ἀξία τῆς ψυχῆς τους. Παρ' ὅτι ὁ Κύριος μὲ πολὺ σαφήνεια μᾶς ἔχει μιλήσει γιὰ τὴν ἀξία τῆς ἀθάνατης ψυχῆς μας˙ παρ' ὅτι γι' αὐτὴν ἐθυσιάσθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ὁ ἄνθρωπος, δυστυχῶς δὲ καὶ ὁ χριστιανὸς ἐν πολλοῖς, ἐλάχιστα ἐνδιαφέρεται γι'αὐτήν. Ἡ ἁμαρτία γιὰ τοὺς πολλούς, ἀκόμη δὲ καὶ ἡ πλέον σοβαρὴ καὶ θανάσιμη, δὲν ἀντιμετωπίζεται μὲ σοβαρότητα καὶ προσοχή, ἀλλὰ μὲ πολλὴ ἐλαφρότητα καὶ ἐπιπολαιότητα. Ἐνῶ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ σώματος, ἀνησυχοῦμε καὶ ἀγρυπνοῦμε καὶ ἐξοδεύουμε τεράστια ποσά, γιὰ τὴν ἀθάνατη ψυχή μας δὲν κάνουμε οὔτε κἂν τὰ στοιχειώδη.

Καὶ ὅμως˙ γι' αὐτὴν εἶπε ὁ Κύριος ὅτι ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον˙ **«τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» (Ματθ. ΙΣΤ΄ 26).** Πόσον πιὸ ἔντονα θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς τὸ εἴπῃ, προκειμένου νὰ εὐαισθητοποιηθοῦμε καὶ νὰ ἀνησυχήσουμε; Ἂς σκεφθοῦμε ὅμως, γιὰ λίγο ἔστω, τὴν ἀξία αὐτῆς τῆς **ἀθάνατης ψυχῆς μας.** Αὐτὴ κατ'οὐσίαν εἶναι ὁ ἄνθρωπος˙ αὐτὴ ἐνεργεῖ (συνεργοῦντος τοῦ σώματος)˙ αὐτὴ χαίρεται καὶ θλίβεται ἀντιστοίχως˙ αὐτὴ ὁμιλεῖ καὶ αὐτὴ σιωπᾷ˙ αὐτὴ ἀγιάζεται καὶ αὐτὴ ἁμαρτάνει καὶ κολάζεται˙ αὐτὴ δὲ ἐν τέλει θὰ κριθῇ ἀπὸ τὸν Θεὸν ὡς ὁ βασικὸς ἔνοχος κατὰ τὴν δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀθάνατος καὶ ζῶσα καὶ ὄχι βεβαίως τὸ σῶμα, τὸ φθαρτὸν καὶ πρόσκαιρον καὶ θνητόν.

Συνεπῶς, ἂν γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ σώματος κάνωμε τὰ ... πάντα, γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς μας πόσα περισσότερα θὰ πρέπει νὰ πράξωμε; Ἡ ἐρώτηση ποὺ μᾶς ἀπευθύνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅπως καταλαβαίνουμε, εἶναι ῥητορική. **«Πῶς ἡμεῖς ἐκφευξώμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας;» (Ἑβρ. Β΄ 3).** Γι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν **σωτηρία** ἀγωνίσθηκαν οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας˙ γι' αὐτὴν ἐθυσίασαν ὅ,τιδήποτε κοσμικὸ καὶ φθαρτό˙ γι' αὐτὴν προτίμησαν σκληροὺς καὶ φρικτοὺς θανάτους˙ γι' αὐτὴν ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος˙ γι' αὐτὴν τὴ δική μας σωτηρία ἐθυσιάσθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ˙ αὐτὴν μᾶς ὑπέδειξε ὡς τὸν μοναδικὸν στόχον ποὺ θὰ πρέπη νὰ ἐπιδιώκουμε˙ **«ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. ΣΤ΄ 33).**

Τὰ ἱερὰ Μυστήρια

Αὐτὴ ἡ σωτηρία εἶναι τὸ πρῶτον ζητούμενον. Γι' αὐτὴν τὴν **σωτηρία** ὁ Κύριος μᾶς παρέδωσε τὰ ἅγιά Του μυστήρια. Γι' αὐτὴν ὑπάρχει τὸ μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ ἱεροῦ Χρίσματος, τῆς Μετανοίας καὶ Ἐξομολογήσεως καὶ τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἡ ἁμαρτία σὲ ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν Θεόν. Τοῦτο τὸ αἰσθάνεσαι καὶ τὸ καταλαβαίνεις. Δὲν εἶναι ὅμως ἡ κατάσταση αὐτὴ ἀδιόρθωτη. Γιὰ τὴν ἁμαρτία σου καὶ τὴν ἁμαρτία μου ὁ Θεὸς μᾶς καταλαβαίνει καὶ μᾶς συμπονεῖ˙ ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδεχθῇ ὁ Θεὸς, εἶναι, τὸ νὰ μπορῆς νὰ ἐπανορθώσῃς καὶ νὰ μὴν τὸ κάνῃς. Ἐδῶ ἀκριβῶς εὑρίσκεται ἡ ἀμέλεια διὰ τὴν σωτηρία μας. Δὲν θὰ κριθοῦμε ἀπὸ τὸν Θεὸν γιατὶ ἁμαρτήσαμε˙ αὐτὸ εἶναι ἀναμενόμενο! Αὐτὸ ὁ Κύριος τὸ γνωρίζει καὶ περὶ αὐτοῦ μᾶς ἔχει κατ' ἐπανάληψιν ὁμιλήσει. Ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ κριθοῦμε καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο - ὁ Θεὸς φυλάξοι – θὰ κατακριθοῦμε, εἶναι τὸ ὅτι ἐνῶ εἴχαμε τὰ σωτήρια μυστήρια, δὲν τὰ ἀξιοποιήσαμε.

Ἡ ἐξομολόγηση ὑπάρχει καὶ ἀλλοίμονον ... ἀδιαφοροῦμε ! Προφασιζόμεθα «προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις», προκειμένου νὰ ἀποστασιοποιούμεθα ἀπ' αὐτήν. Συμπεριφερόμεθα σὰν τὸν ἀνόητο ἐκεῖνο, ποὺ ἐνῶ ὑποφέρει ἀπὸ τοὺς πόνους, δὲν πηγαίνει εἰς τὸν ἰατρόν, δὲν ἀναζητεῖ θεραπευτικὰ φάρμακα, δὲ συζητᾷ διὰ τὴν θεραπείαν του, καὶ περιμένει τὸν θάνατον.

Ἐκεῖνα τὰ δύο δηνάρια ποὺ ὁ Καλὸς ἐκεῖνος Σαμαρείτης, ἄφησε εἰς τὸν «πανδοχέα» - κατὰ τὴν γνωστὴν Παραβολήν –, τὰ ὁποῖα συμβολίζουν αὐτὰ τὰ δύο σωτηριώδη μυστήρια τῆς Μετανοίας καὶ τῆς Θείας Κοινωνίας, τὰ ἀφήνομε δυστυχῶς ἀνεκμετάλλευτα ἀδιαφορῶντες διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ἂς ἀναλογισθοῦμε μὲ σοβαρότητα καὶ περίσκεψη **ποίαν ὄντως σωτηρίαν ἀμελοῦμε!**

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παπασταύρου,
Ἱεροκήρυξ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν

Τοῦ ***κ. Λέοντος Μπράνγκ****, Δρος Θεολογίας*

Σταυροφορίαι, προσκυνηταὶ μὲ ὅπλα

Ὁ Γρηγόριος Ζ΄ (1073-1085), ὅπως εἶδαμε στὸ προηγούμενο ἄρθρο, ναὶ μὲν ὁραματίστηκε σταυροφορία στὴν Ἀνατολὴ μὲ τελικὸ σκοπὸ τὴν ὑπόταξη τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὴν κάνει πραγματικότητα. Εἶχε διατηρήσει ὅμως τὶς ἀξιώσεις του στὴν ὀρθόδοξη Ἀνατολή. Γι' αὐτὸ καὶ ἀφόρισε τὸν Νικηφόρο Γ΄ Βοτανειάτη, ἀφοῦ εἶχε ἐπαναστατήσει ἐναντ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἡ Συνθήκη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου

Στὸ προηγούμενο φύλλο[1] τῆς ἐφημερίδος θέσαμε τὸ ἐρώτημα ἂν ἡ Ρωσία εἶναι ὁ ἰδανικὸς σύμμαχος τῆς Ἑλλάδος καὶ καταλήξαμε στὸ λογικὸ συμπέρασμα πὼς μᾶλλον δὲν εἶναι. Ἡ προσεκτικὴ μελέτη τῆς Ἱστορίας ἐπικυρώνει αὐτὴ τὴν διαπίστωση καὶ ταυτόχρονα ἀποτελεῖ καὶ προειδοποίηση γιὰ τὸ μέλλον. Γιατί ἡ Ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται, ἀκριβῶς ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι δὲν τὴν μελετοῦν καὶ ἔτσι δὲν μαθαίνουν ἀπὸ τὰ σωστὰ ἢ τὰ λάθη τῶν προηγούμενων γενεῶν.

Πρὶν ἀπὸ 139 χρόνια, τὸ 1878, –συγκεκριμένα στὶς 19 Φεβρουαρίου τοῦ τότε ἰσχύοντος ἡμερολογίου (παλαιοῦ) ἢ στὶς 3 Μαρτίου μὲ βάση τὸ νέο ἡμερολόγιο– ὑπεγράφη ἡ διαβόητη Συνθήκη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ποὺ κατήργησε ὁριστικὰ τὴν Συνθήκη τῶν Παρισίων.

Ἡ Συνθήκη τῶν Παρισίων εἶχε ὑπογραφεῖ στὶς 30 Μαρτίου τοῦ 1856 τερματίζοντας τὸν Κριμαϊκὸ Πόλεμο. Τὴν Συνθήκη ὑπέγραψαν ἡ Ρωσία, ἡ Μεγάλη Βρεττανία, ἡ Γαλλία, τὸ Πεδεμόντιο[2] καὶ ἡ Ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία, ἀναθερμαίνοντας τὶς σχέσεις τῶν Ὀθωμανῶν μὲ τοὺς Γάλλους καὶ ἀνακόπτοντας τὴν ἐπεκτατικὴ πολιτικὴ τῆς Ρωσικῆς αὐτοκρατορίας.

Αὐτὴ ἡ πολιτικὴ κατάσταση δὲν μπόρεσε νὰ διατηρηθεῖ παρὰ μόνο γιὰ μία τριακονταετία, ἀφοῦ τὸ 1877 ξέσπασε σφοδρὸς πόλεμος ἀνάμεσα στὴν Ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία καὶ στὸν Ὀρθόδοξο ἀνατολικὸ συνασπισμό, ποὺ εἶχε ὡς ὁδηγὸ τὴν Ρωσικὴ αὐτοκρατορία καὶ συμμετέχοντες τὴν Βουλγαρία, τὴν Ρουμανία, τὴν Σερβία καὶ τὸ Μαυροβούνιο. Ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι γνωστὸς ὡς Ρωσοτουρκικὸς πόλεμος[3] καὶ ἔληξε μὲ τὴν Συνθήκη ποὺ ὑπεγράφη ἀνάμεσα στὰ δύο ἐμπλεκόμενα μέρη, στὸ χωριὸ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ποὺ βρίσκεται νοτιοδυτικὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως[4].

Οὐσιαστικὰ αὐτὴ ἡ Συνθήκη ἦταν μία προσπάθεια τῶν Ρώσων νὰ ἐπιβάλουν τὰ συμφέροντά τους στὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς σημερινῆς Βαλκανικῆς. Μετὰ τὴν ὑπογραφὴ τῆς Συνθήκης, ἡ Βουλγαρία ἔγινε μία μεγάλη αὐτόνομη ἡγεμονία, ποὺ καταλάμβανε συνολικὴ ἔκταση περίπου 163.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, περικλείοντας τὴν περιοχὴ ἀπὸ τὴν Μαύρη θάλασσα μέχρι τὸν Δρίνο ποταμὸ (ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ πρὸς τὴν Δύση) καὶ ἀπὸ τὸν Δούναβη μέχρι τὸ Αἰγαῖο (ἀπὸ τὸν Βορρᾶ πρὸς τὸν Νότο), δηλαδὴ περιλαμβάνοντας ἐκτὸς ἀπὸ τὴν σημερινὴ Βουλγαρία, τμῆμα τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, τὴν περιοχὴ τῆς Ξάνθης, τὴν Μακεδονία (ἐκτὸς Θεσσαλονίκης, Χαλκιδικῆς, Πιερίας, Ἠμαθίας, Γρεβενῶν καὶ Κοζάνης), τὰ σημερινὰ Σκόπια, τὶς λίμνες Πρέσπες καὶ Ἀχρίδα, μέχρι καὶ τὴν πάλαι ποτὲ Ἑλληνικὴ πόλη τῆς Κορυτσᾶς, ποὺ σήμερα ἀνήκει στὸ κράτος τῆς Ἀλβανίας.

Οἱ ὑπόλοιποι σύμμαχοι τῆς Ρωσίας, δηλαδὴ ἡ Ρουμανία, ἡ Σερβία καὶ τὸ Μαυροβούνιο ἀφοῦ ἀπαλλάχθηκαν ἀπὸ τὴν ὀθωμανικὴ ἐπικυριαρχία ἀνακηρύχθηκαν ἀνεξάρτητα κράτη, ποὺ εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ διευρύνουν τὰ σύνορά τους προσαρτώντας γειτονικὲς περιοχές. Συγκεκριμένα ἡ Ρουμανία προσάρτησε τὴν Δοβρουτζὰ (στὰ Ρουμανικὰ Dobrogea)[5] ἀλλὰ ἐκχώρησε στὴ Ρωσία τὴν Βεσσαραβία (στὰ Ρουμανικὰ Basarabia)[6]. Ἡ Σερβία ἐπεκτάθηκε νότια καὶ προσάρτησε τὶς πόλεις Νιὶσ (Nis)[7], Λεσκοβὰτς (Leskovac)[8] καί Νοβὶ Παζάρ (Novi Pazar)[9]. Τὸ Μαυροβούνιο τριπλασίασε τὴν ἔκτασή του καὶ ἀπέκτησε πρόσβαση στὴν Ἀδριατική. Ἡ Ἑρζεγοβίνη καὶ ἡ Βοσνία ἀνακηρύχθηκαν μὲν αὐτόνομες καὶ ἀποσπάσθηκαν ἀπὸ τὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία, ὡστόσο ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν κηδεμονία τῆς Αὐστρίας ὡς ἀντάλλαγμα ποὺ δὲν συμμετεῖχε στὸν πόλεμο κατὰ τῆς Ρωσίας.

Γιὰ τὴν Κρήτη ἡ Συνθήκη αὐτὴ προέβλεπε τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ Ὀργανικοῦ Χάρτη τοῦ 1868[10], ὅπως ἐπίσης ἀνάλογη πρόβλεψη ὑπῆρξε γιὰ τὴν Ἤπειρο, τὴν Θεσσαλία, καὶ ἄλλα Ἑλληνικὰ τμήματα τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ὅπου ὁρίστηκε εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ποὺ θὰ μελετοῦσε τὶς λεπτομέρειες. Ὡστόσο, σύμφωνα μὲ τὸ κείμενο τῆς Συνθήκης, ὁριζόταν πὼς «πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν ἡ Τουρκία θέλει συμβουλευθεῖ τὴν Ρωσίαν».

Τέλος, ἡ Ρωσία ἐξασφάλισε τὴν ἐπιστροφὴ ὅλων τῶν ἐδαφῶν ποὺ ἔχασε στὸν Κριμαϊκὸ πόλεμο, ὅπως, ἐπίσης, ἐδάφη στὴν Καυκασία καὶ στὴν Ἀρμενία.

Μὲ τὴν δημιουργία τῆς Μεγάλης Βουλγαρίας δημιουργήθηκε μεγάλο πρόβλημα στοὺς Ἕλληνες τῆς περιοχῆς ἀφοῦ ξεκίνησαν διωγμοὶ στὰ πλαίσια τοῦ ἐκβουλγαρισμοῦ χιλιάδων Ἑλλήνων τῆς Βαλκανικῆς, ποὺ εἶχε ὡς ἀπώτερο σκοπὸ τὸν ἀφανισμό τους ἀπὸ τὴν περιοχή.

Σύμφωνα μὲ τὶς ἐπίσημες ἱστορικὲς καταγραφές, ἡ Συνθήκη ἦταν ἔργο τοῦ Πανσλαβιστικοῦ κομιτάτου ὅπου προΐστατο ὁ Νικολάϊ Παβλοβιτς Ἰγνάτιεφ, 1832–1908), Ρῶσος στρατηγός, διπλωμάτης καὶ πολιτικός. Ὁ γιὸς τοῦ στρατηγοῦ Παύλου Νικαλάιεβιτς Ἰγνάτιεφ καὶ βαφτισιμιὸς τοῦ τσάρου Νικολάου Α', σύμφωνα μὲ τὸν Χ. Νικολάου[11], ἀποκαλεῖτο ἀπὸ διπλωμάτες τῆς ἐποχῆς ὡς ὁ "πατέρας τοῦ ψεύδους καὶ νεκροθάφτης τοῦ Ἑλληνισμοῦ".

Ὁ Τσάρος, ἐπιπλέον, ἀναφέρεται πὼς τοῦ τηλεγραφοῦσε προσωπικὰ λέγοντας ἐπιτακτικὰ «οὐδεμίαν σπιθαμὴν (γῆς) ὑπὲρ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος». Ἐπίσης γιὰ τὸν Ἰγνάντιεφ ἀναφέρεται πὼς κατὰ τὴν ὑπογραφὴ τῆς Συνθήκης, δήλωσε στοὺς Βουλγάρους μεταξὺ ἄλλων «…καὶ τώρα οἱ Ἕλληνες ἂς ἔρθουν κολυμπώντας στὴν Κωνσταντινούπολη».

Πάντοτε σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα γράφει ὁ Χ. Νικολάου, σὲ συνέντευξη τοῦ Ἰγνάντιεφ στὴν ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου "Ἡμερήσια Νέα", τὸν Μάιο τοῦ 1878, ὅταν ρωτήθηκε, γιατί παραγκωνίζεται τόσο πολὺ τὸ Ἑλληνικὸ στοιχεῖο τῆς περιοχῆς ἀπάντησε πὼς «Ἐπιχειρήσαμεν τὸν πόλεμον οὐχὶ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ ὑπὲρ τῶν Βουλγάρων. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χάνω πολύτιμον χρόνον ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων».

Αὐτὸ δὲν ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ ὅ,τι ἴσχυε ἐκείνη τὴν περίοδο, ὅπου ἡ ἐπέκταση τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος (τότε ἐκτεινόταν ἀπὸ τὸ Ταίναρο μέχρι τὸν Σπερχειὸ ποταμὸ) ἔμοιαζε νὰ εἶναι μεγάλο πρόβλημα γιὰ τὴν Ρωσικὴ πολιτικὴ καὶ τὴν ἔξαρση τοῦ Πανσλαβισμοῦ.

Αὐτὸ ὁμολόγησε ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος Β΄ πρὸς τὸν Ἄγγλο πρέσβη Σεϋμὸρ στὴν Ἁγία Πετρούπολη τὸ 1878 λέγοντας πὼς «Δὲν συμφέρει εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν (Ρωσία) νὰ γίνει ἡ Ἑλλὰς ἰσχυρὸ κράτος. Ἑλληνικὸ Βασίλειο ἰσχυρὸ θὰ ἀποτελοῦσε σιδηροῦν μοχλὸν ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν πυλῶν τῆς Ρωσίας. Ἡ προέκτασις τῶν Ἑλληνικῶν ὀρίων, ἂν ὄχι μέχρι τοῦ Εὐξείνου τουλάχιστον μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν Ρωσίαν τὴν ναυτικὴν ἐπικράτησιν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Εὐξείνου, καὶ κατακλείει ἐντὸς τῆς Μαύρης Θαλάσσης πᾶσαν πρὸς τὴν μεσημβρίαν τάσιν τῆς Ρωσίας».[12]

Βέβαια ὁ Τσάρος τὸ μόνο ποὺ πέτυχε ἦταν τὴν ἀντίδραση τῶν Εὐρωπαίων, ποὺ ἀπάντησαν μὲ τὴν Συμφωνία τοῦ Λονδίνου (1878), τὴν σύγκληση τοῦ Συνεδρίου τοῦ Βερολίνου (1878), τὴν Συνθήκη τῆς Κωνσταντινούπολης (1878) καὶ βέβαια ἡ Συνθήκη τοῦ Βερολίνου (1878) ποὺ ἀκολούθησαν ἀκυρώνοντας οὐσιαστικὰ τὴν Συνθήκη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

Ὅπως ἀναφέρεται στὸ βιβλίο τοῦ Ν. Βλάχου "Τὸ Μακεδονικὸν 1878-1908" (σελ. 93), ἑπτὰ χρόνια ἀργότερα, τὸ 1885, ὁ κατ' ἐξοχὴν ὑπέρμαχος τῆς Μεγάλης Βουλγαρίας καὶ τῆς Συνθήκης, Σούπωφ, ποὺ διατελοῦσε γραμματέας τῆς Ἑξαρχίας στὴν Κωνσταντινούπολη ὁμολόγησε: «Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Βουλγαρικῆς Μακεδονίας δὲν ἔχει ἀκόμα ἀποκρυσταλλωμένη ἐθνικὴ συνείδηση, καὶ ἂν ἡ Εὐρώπη ἐπέτρεπε στὸν Μακεδονικὸ λαὸ νὰ ἐκλέξει ἐθνότητα, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ πλειονότης αὐτῶν θὰ ξέφευγε ἐκ τῶν χειρῶν μας. Ἐξαιρουμένων τῶν βορείων διαμερισμάτων, οἱ πληθυσμοὶ τῶν ἄλλων περιφερειῶν εἶναι ἕτοιμοι, ἵνα ἐνδίδοντες καὶ στὴν ἐλαχίστη πίεση δηλώσουν ὅτι δὲν εἶναι Βούλγαροι, ὅτι ἀναγνωρίζουν τὸ Πατριαρχεῖο καὶ προτιμοῦν τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ τοὺς Ἕλληνες καθηγητές. Ἡ ὕπαιθρος χώρα εἶναι βουλγαρική, οἱ πόλεις ὅμως μὲ ἐξαίρεση τῶν βορείων περιοχῶν εἶναι Ἑλληνικές, ἡ ὕπαιθρος δὲ χώρα ἐμπνέεται καὶ καθοδηγεῖται παρὰ τῶν πόλεων».

Παρόμοια παραδείγματα στὴν Ἱστορία προφανῶς ὑπάρχουν πολλά, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἀναλυθεῖ ὅσο πρέπει λόγω πολιτικῶν σκοπιμοτήτων. Εἶναι βέβαιο ὅτι ἡ Ρωσία παρόλο ποὺ ἔχει δεσμοὺς μὲ τὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπῆρξε σταθερὸς σύμμαχός της. Ἄν, ὅμως, συνυπολογίσουμε τοὺς στενοὺς δεσμοὺς ποὺ ἑνώνουν τὴν Ρωσία μὲ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα Σλαβικὰ ἔθνη, τότε θὰ πρέπει νὰ εἴμαστε ἀκόμα πιὸ πολὺ ἐπιφυλακτικοί. Ἐπιπλέον, οἱ Βούλγαροι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς Ἱστορίας τους ὄχι μόνο δὲν μᾶς ἀγάπησαν σὰν γειτονικὸ ἔθνος, ἀλλὰ ἀποτελοῦν μία ἀπὸ τὶς βασικὲς καὶ μόνιμες ἀπειλὲς τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων. Καὶ οἱ μνῆμες τῶν ἀγρίων σφαγῶν πληθυσμῶν στὴν Μακεδονία εἶναι ἀκόμα ζωντανές.

Ὁ Sir Winston Leonard Spencer-Churchill εἶχε πεῖ ὅτι ἕνας λαὸς «ὅσο πιὸ πίσω κοιτάζει στὸ παρελθόν, τόσο πιὸ μπροστὰ βλέπει στὸ μέλλον του». Τὸ παράξενο, ὅμως, εἶναι ὅτι ἐμεῖς ἐνῶ εἴμαστε ἕνας λαὸς μὲ τὴν μεγαλύτερη ἱστορία στὸν πλανήτη, ἀρνούμεθα νὰ δοῦμε τὰ λάθη μας καὶ νὰ παραδειγματιστοῦμε ἀπὸ αὐτὰ σὰν νὰ θέλουμε νὰ κλείσουμε τὸ παράθυρο, ποὺ ἔχει θέα στὸ μέλλον μας.

Μ. Β.

Σημειώσεις:

[1] «Ὀρθόδοξος Τύπος», 24 Φεβρουαρίου 2017, ἀριθμὸς φύλλου 2154. [2] Τὸ Πεδεμόντιο (Piemonte) εἶναι περιφέρεια τῆς Ἰταλίας, ποὺ συνορεύει ἀνατολικὰ μὲ τὴν Λομβαρδία, δυτικὰ μὲ τὴν Γαλλία, βόρεια μὲ τὴν Ἐλβετία, νότια μὲ τὴ Λιγυρία, βορειοδυτικὰ μὲ τὴν Κοιλάδα τῆς Ἀόστης καὶ νοτιοανατολικὰ μὲ τὴν περιφέρεια τῆς Αἰμιλία–Ρωμανία. [3] Στὰ Ρώσικα ὀνομάζεται Русско-турецкая война, ἐνῶ στὰ Τουρκικὰ 93 Harbi, ποὺ σημαίνει ἡ μάχη τοῦ '93. [4] Τὸ 1926 ψηφίστηκε στὴν Τουρκία ἕνας νόμος ποὺ ὑποχρέωνε τὴν ἀλλαγὴ ὅλων τῶν μὴ τουρκικῶν τοπωνυμίων καὶ ἔτσι ὁ Ἅγιος Στέφανος μετονομάστηκε σὲ Yesilkoy (σημαίνει "πράσινο χωριὸ") κατόπιν προτάσεως τοῦ συγγραφέα Halit Ziya Usakligil (1866–1945), ποὺ ζοῦσε ἐκεῖ. Σήμερα ὁ Ἅγιος Στέφανος ἔχει ἑνωθεῖ μὲ τὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἀποτελεῖ προάστιό της. [5] Εἶναι ἱστορικὴ περιοχὴ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Μαύρης Θάλασσας μεταξὺ τοῦ Κάτω Δούναβη καὶ τῆς ἀκτῆς ποὺ σήμερα μοιράζεται μεταξὺ Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας (Βόρεια καὶ Νότια Δοβρουτζὰ ἀντίστοιχα). Ἐκεῖ βρίσκεται καὶ τὸ λιμάνι τῆς Constanta ποὺ συνδέεται μὲ τὶς Ρουμανικὲς πετρελαιοπηγές. [6] Εἶναι ἱστορικὴ περιοχὴ τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης ποὺ ὁριοθετεῖται ἀπὸ τοὺς ποταμούς Δνιέστερος (Δνείστερος) στὰ ἀνατολικὰ καί Πρυτ (Προῦθος) στὰ δυτικά. Σήμερα τὸ μεγαλύτερο μέρος της εἶναι σήμερα τμῆμα τῆς Μολδαβίας, ἐνῶ οἱ βορειότερες καὶ οἱ νοτιότερες περιοχές της, ποὺ συνορεύουν μὲ τὴ Μαύρη Θάλασσα, εἶναι τμῆμα τῆς Οὐκρανίας. [7] Παλαιότερα ὀνομαζόταν Ναϊσσὸς ἢ Νίσσα καὶ βρίσκεται στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Νισάβα, ποὺ εἶναι δεξιὸς παραπόταμος τοῦ Νότιου Μοράβα, ποὺ μὲ τὴ σειρά του εἶναι παραπόταμος τοῦ Δουνάβεως. [8] Πόλη καὶ δῆμος στὴν Νότια Σερβία. [9] Δῆμος ποὺ βρίσκεται στὴν περιοχὴ Raska τῆς Σερβίας, στὴν γεωγραφικὴ περιοχὴ Sandzak. [10] Νόμος ποὺ περιλάμβανε τὰ προσυμφωνηθέντα τῆς Συμβάσεως τῆς Χαλέπας (γνωστὴς καὶ ὡς χάρτης τῆς Χαλέπας), ποὺ ὑπεγράφη στὶς 15 Ὀκτωβρίου τοῦ 1878, στὴν ὁμώνυμη συνοικία τῶν Χανίων τῆς Κρήτης, ἀπὸ ὅπου ἔλαβε καὶ τὴν ὀνομασία της. Γιὰ τὴν ἱστορία νὰ ἀναφέρουμε πὼς ὑπεγράφη στὴν οἰκία τοῦ Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, δημοσιογράφου καὶ πολιτικοῦ, παπποῦ τοῦ σύγχρονου ὑπερήλικα πολιτικοῦ. Αὐτὸ ἂς τὸ λάβουν ὑπ' ὄψιν ὅσοι κατηγοροῦν τοὺς βασιλεῖς στὸ θέμα τῆς διαδοχῆς! [11] Βιβλίο "Διεθνεῖς Σχέσεις", σελ. 134. [12] Γ. Ἀσπρέα, Πολιτικὴ Ἱστορία τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος τόμ. 1ος, σελ. 277.

Τὰ «νέα» Προγράμ. Σπουδῶν...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

καί ἐκ τοῦ ὅτι στό πρόγραμμα τοῦ δημοτικοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός δέν χαρακτηρίζεται «Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας», ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή (Ἐφεσ. 5,23), ἀλλά «κέντρο τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας» (ΦΕΚ Β 2920//13/9/2016, σελ. 30898). Ὡς γνωστόν, «κέντρον» χαρακτηρίζει ἡ Ἁγία Γραφή εἴτε τό καρφί (Πράξ. 26,14,), εἴτε ἁπλῶς τό κεντρί (Α΄ Κορ. 15,55) εἴτε τό δηλητηριῶδες κεντρί τῶν σκορπιῶν (Ἀποκ. 9,10). Ἐξ ἄλλου, καί πάλι ἐνδεικτικῶς ἀναφέρουμε ὅτι, στό Πρόγραμμα τοῦ λυκείου οἱ θεμελιώδεις ὅροι τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας «ἀποκάλυψη», «σωτηρία», «λύτρωση» ἀποδίδονται καί στά θρησκεύματα (ΦΕΚ Β 2906//13/9/2016, σελ. 30719, 30707, 30722).

* * *

Ὅλα τά ὡς ἄνω ἑπτά σημεῖα παρέμειναν ἀπολύτως σταθερά καί ἀδιαπραγμάτευτα τόσο στίς πρῶτες ἐκδόσεις τῶν Προγραμμάτων ἀπό τό 2011 ἕως καί τό 2015, ὅσο καί στίς τελικές, οἱ ὁποῖες δημοσιεύθηκαν σέ ΦΕΚ τό 2016. Ἐν τέλει τό 2016 προστέθηκε καί:

η) Ἀφαίρεση τῆς διδασκαλίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὡς ἐνιαίου συνόλου ἀπό τό γυμνάσιο καί ἀντικατάστασή της ἀπό σποραδικά ρητά καί περιστατικά, τυχαῖα, ἄτακτα καί χωρίς καμμία ἱστορική καί θεολογική σειρά. Ἡ δέ διδασκαλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης στό δημοτικό περιλαμβάνει ἐπίσης ἀποσπασματικά περιστατικά χωρίς ἱστορική σειρά. Σημειωτέον ὅτι ἡ πρώτη ἔκδοση τῶν Προγραμμάτων αὐτῶν ἀπαιτοῦσε τήν διδασκαλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης στό γυμνάσιο ὡς Ἰουδαϊσμοῦ, ἡ ὁποία ἀπαίτηση ἐπικρίθηκε ἔντονα ἀπό τόν ὑπογράφοντα. Τήν πάλαι ποτέ ὅμως ἀπαίτηση ἀκολούθησε ἡ ἀφαίρεση. Δέν εἶναι δυνατόν ἡ Παλαιά Διαθήκη νά ὑφίσταται ὅλα τά ἀνωτέρω, διότι εἶναι γιά κάθε χριστιανό «παιδαγωγός εἰς Χριστόν».

* * *

Ὡς πρός τίς προτεινόμενες ἀπό τούς δημιουργούς τῶν Προγραμμάτων **μεθόδους διδασκαλίας καί «στρατηγικές μάθησης»** ἰσχύει ἐπίσης σταθερά ἀπό τό 2011 μέχρι καί σήμερα ὅτι:

θ) Εἰσήχθησαν ἐσπευσμένως ἀπό τό ἐξωτερικό καί γι΄ αὐτό δέν ἐξετάσθηκε ποιές καί κατά πόσον ἀντιστοιχοῦν στήν ἑλληνική πραγματικότητα.

ι) Πολύ συχνά ἀπαιτεῖται ὁμαδική καί ὁμαδοσυνεργατική ἐργασία τῶν μαθητῶν, ὅμως ἡ τελική ἀξιολόγηση τῶν μαθητῶν παραμένει σύμφωνα μέ τούς νόμους ἀτομική. Καί ἡ σύνθεση ὁμαδικῆς ἐργασίας καί ἀτομικῆς τελικῆς ἀξιολογήσεως δυσχεραίνει ἀφόρητα, κυριολεκτικά βασανίζει τούς ἐκπαιδευτικούς.

* * *

Προτείνουμε: Πλήρη ἀπόρριψη τῆς γενικῆς φιλοσοφίας καί τῆς γενικῆς διαρθρώσεως τοῦ περιεχομένου τῶν Προγραμμάτων. Ἐπανεξέταση τῶν μεθόδων διδασκαλίας, ὥστε νά ἐπιλυθοῦν τά σοβαρά προβλήματα τά ὁποῖα ἐπισημάναμε.

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡΙΟΣ

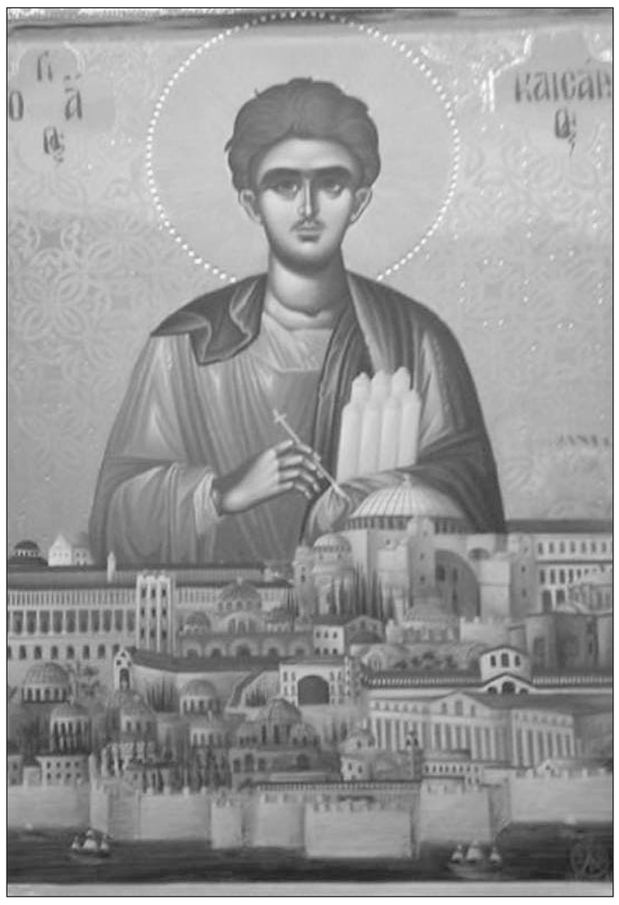

Τὴν 9ην Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Καισαρίου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Εἰς τιμὴν καὶ μνήμην

Ἑλένη Γκουμάση πρεσβυτέρα (1960-2016)

«Γυναῖκα ἀνδρεία... ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ ἀγαθὰ πάντα τὸν βίον» (Παροιμ. 29, 10-12)

Ὄντως γυναίκα ἀνδρεία ὑπῆρξε ἡ ἀλήστου μνήμης πρεσβυτέρα Ἑλένη Θεοδώρου Γκουμάση, τὸ γένος Μασούρα, ἡ ὁποία μετέστη ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα καὶ ἀτελῆ ἐπὶ τὰ χρηστότερα καὶ θυμηδέστερα, ὕστερα ἀπὸ πολυώδινο δοκιμασία, τὴν ὁποία, ὡστόσο, ἀντιμετώπισε μὲ καρτερία, προσευχὴ καὶ ὑπομονή.

Ἄξιον τέκνο τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Μεγαλοπόλεως, Ἰωάννου Μασούρα, ἡ ἀείμνηστος πρεσβυτέρα εἰσήχθη πρώτη καὶ ἐσπούδασε στὴν Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία Τριπόλεως, ἐνῶ παράλληλα ἐσπούδασε καὶ τὴν Ἀγγλική, τὴν ὁποία ὁμιλοῦσε ἀπταίστως.

Ἐν συνεχείᾳ, ἐχρημάτισε Γραμματεύς, στὴν Κοινότητα Σουλαρίου τοῦ Δήμου Λεονταρίου καὶ μετετέθη στὸ Εἰρηνοδικεῖο τῆς Μεγαλοπόλεως. Ἐνυμφεύθη τὸν Θεόδωρο Γκουμάση, θεολόγον -καθηγητήν, ὁ ὁποῖος ἐχειροτονήθη ἱερεύς. Ἀπέκτησαν τρία τέκνα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐσπούδασαν μὲ κόπους πολλούς, ἀλλὰ καὶ μὲ παιδείαν Θεοῦ, ὥστε νὰ εἶναι σήμερα ἔντιμα πρόσωπα τῆς τοπικῆς κοινωνίας τῆς Μεγαλοπόλεως, ἀλλὰ καὶ ἐπιστήμονες μὲ κῦρος.

Ἡ ἀείμνηστος πρεσβυτέρα στάθηκε στὴν πλευρὰ τοῦ ἱερέα συζύγου της καὶ ἐκτίμησε τὴν ἱερωσύνη του καὶ τὴν οἰκογένειά της. Συνέδραμε δὲ τὰ μέγιστα τόσο στὸ Κατηχητικό, ὅσο καὶ στὸ ποιμαντικὸ ἔργο της καὶ ὡς φύσις καλλιτεχνικὴ ποὺ ἦταν ἄφησε ἕνα ἔργο ποὺ ἀποδεικνύει περίτρανα τὸν πλούσιο ψυχισμὸ καὶ τὴν φιλόκαλο εὐαισθησία της.

Ὑπῆρξε γενναία ψυχὴ καὶ ἀντιμετώπισε τὴν ἐπίσκεψη τῆς ἀσθενείας της μὲ βαθύτατη πίστη καὶ παραδειγματικὴ ὑπομονή. Δὲν ἀγανάκτησε καὶ δὲν προσπάθησε μέσα στὴ δίνη τῆς δοκιμασίας της νὰ κυριευτεῖ ἀπὸ ἀπελπισία καὶ βαθιὰ θλίψη, ἀλλὰ πάντα θεωροῦσε ὅτι θὰ ξεπεράσει τὸν κάθε κίνδυνο, ἀφοῦ δίπλα της ἦταν οἱ συνέμποροι τοῦ βίου της, ὁ ἱερέας σύζυγός της δηλαδή, καὶ τὰ τρία της παιδιά: ἡ Ἀθανασία, ὁ Ἀθανάσιος καὶ ὁ Ἰωάννης, αὐτοὶ ποὺ τὴν ἀγάπησαν, φρόντισαν καὶ περιποιήθηκαν «ἄχρι τέλους». Ἕως τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἄφηνε τὸν μάταιο αὐτὸ κόσμο γιὰ νὰ ἀναπαυτεῖ στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ ποὺ λάτρευε, ἀφοσιώθηκε σ' Αὐτὸν καὶ διακόνησε ὅσο οἱ δυνάμεις της τὸ ἐπέτρεψαν. Τὸν διακόνησε καὶ ὡς πρεσβυτέρα καὶ ὡς πιστή.

Ἡ καλλιέργεια, ὁ ὀξύνεια, ἡ σπάνια εὐγένεια ψυχῆς, ὁ ἀδαμάντινος χαρακτήρας καὶ τὸ ἐπαγγελματικό της ἦθος, ἡ ἀπέραντη καλωσύνη καὶ ἀφοσίωση στὴν οἰκογένειά της καὶ τοὺς συνανθρώπους - ἀρετὲς ποὺ σπανίζουν σήμερα - χάραξαν ἀγεξίτηλα τὶς καρδιές μας. Γιὰ τοῦτο καὶ ὁ πόνος τῆς ἀπώλειάς της εἶναι ἀβάσταχτος, πολλῷ δὲ μᾶλλον, διότι φεύγει νέα ἔχοντας τὶς δυνατότητες νὰ προσφέρει πολλὰ ἀκόμα στὴν κοινωνία καὶ τὴν οἰκογένειά της.

Σκύβουμε μὲ ἱερὸ δέος στὸ σεπτὸν της σκήνωμα καὶ καταθέτουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας καὶ παράλληλα τὸν ἱκέσιο πρὸς Κύριον τὸν Θεό, λόγο μας; Δέσποτα, Κύριε ἐν σκηναῖς δικαίων ἀνάπαυσον τὴν σεμνοτάτη, φιλόθεο καὶ ἔντιμο σύζυγο καὶ μητέρα, Ἑλένη πρεσβυτέρα Ἀμήν.

Οἰκογένεια ἱερέως π. Θεοδώρου Γκουμάση

Τό ἡμερολόγιον τῆς Π.Ο.Ε. 2017

5ον- Τελευταῖον

ΣΚΕΥΟΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Ἄντεξε σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς ἐπιθέσεις, διότι ἦτο κατηρτισμένος ἄριστα. Ἄντεξε, διότι ἦταν σκεῦος ἐκλογῆς, διότι εἶχε πλούσια τὴν Χάρη τοῦ Κυρίου μας, διότι δὲν τὸν ἐπείραζε ἐκεῖνον ἡ πεῖνα, οἱ ἀπειλές, ἡ δίψα· αὐτὰ ἦταν τὰ συνηθισμένα του, αὐτὴ ἦταν ἡ ἄθλησή του συνεχῶς. Νόμιζαν οἱ παπικοί, ὅταν δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν ἀποστομώσουν στὰ θεολογικὰ ἐπιχειρήματα, ὅτι μὲ τὸν φόβο, μὲ τοὺς ἐκβιασμοὺς θὰ μποροῦσαν νὰ κάμψουν τὸ ἀδάμαστο φρόνημα τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ.

Τὸ μυστικό του λοιπὸν ἦταν ὁ ἡσυχασμός, ἦταν ἡ κοινωνία μὲ τοὺς πρὸ αὐτοῦ Ἁγίους Πατέρες καὶ μάλιστα μὲ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ καὶ τὴν θεολογία του. Εἶναι εὐθεῖα γραμμὴ αὐτὴ ἡ θεολογία, ποὺ δίδαξε ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, γνήσιο γέννημα τῆς διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν πρὸ αὐτοῦ. Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἦταν ὁ ὅσιος, ὁ ἀσκητής, ὁ πλήρης χάριτος καὶ γι' αὐτὸ ἄντεξε σ' ὅλες αὐτὲς τὶς δοκιμασίες, ποὺ πέρασε.

Ὁ μακαριστὸς Φώτιος Κόντογλου ἔχει γράψει ἐπίσης ἕνα ὡραῖο ἄρθρο στὸ φύλλο τοῦ Φεβρουαρίου τὸ 1964 στὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο» (ἀρ. φ. 37) καὶ λέγει: **«Μᾶρκος ὁ Ἐφέσου βιώσας ἐν ἀρετῇ»**, καὶ λέει μ' ἕνα ὑπότιτλο **«Ὁ ἄμεμπτος βίος του προεδίκασε τὴν ἀντιπατικὴ

...καί ἦσαν ὅλοι τους Μασόνοι;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γράφονται ἐδῶ, βέβαια, ἄν δὲν εἶναι ΜΟΝΟ θέματα ἀπτόμενα τῆς Πίστεώς μας, καὶ «γραμμένα» σαφῶς.

Περιοριζόμαστε λοιπὸν στὰ «γραμμένα» καὶ τὰ σοβαρώτερα, τὰ πολὺ σοβαρώτερα.

Ἀμίλκας Ἀλιβιζάτος,
Καθηγητὴς τῆς Θ.Σ.Π.Α.

Ὁ ἀπὸ πολλῶν χρόνων κεκοιμημένος Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἦταν:

-Παλαιόθεν ἔνθερμος οἰκουμενιστής, μέλος τοῦ Διεθνοῦς Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν Διεθνοῦς Φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ «Γενικὸς Γραμματεὺς» τοῦ Ἑλληνικοῦ παραρτήματος, μὲ ἐπίτιμο πρόεδρο τὸν τότε Μητροπολίτη Ἀθηνῶν Χρυσόστομο Παπαδόπουλο. (Πηγές: «Ἐγκόλπιον τοῦ Διεθνοῦς Συνδέσμου περιέχον τὸ Καταστατικὸν καὶ πληροφορίας περὶ τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως, Ἀθῆναι 1924» καὶ Τεκτ. Δελτίον 1970, σ. 401).

- «Ἔθεσε τὰ θεμέλια προγράμματος ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς ἐν Ἑλλάδι. Μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Πίστεως καὶ Τάξεως. Ὁ πρῶτος διεθνῶς ἀναγνωρισμένος Ὀρθόδοξος Θεολόγος τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως» (Πηγὴ τεκτ. Δελτίον, 1970, σελ. 388).

- «...Διατελέσας καὶ βασιλικὸς Ἐπίτροπος παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ» (Τεκτ. Δελτίον Ἔτους 1972, σελ. 258).

- Τὸ ὑψηλὸ στὸν καθηγητικὸ καὶ ἐκκλησιαστικὸ χῶρο ἐκεῖγο πρόσωπο ἀναφέρεται ἀπὸ τοὺς μασόνους ὅτι ἦταν καὶ μασόνος! (Τεκτ. Δελτίον ἔτους 1990, σελ. 22).

Τὸ ἐκπληκτικὸ δὲ εἶναι, ὅτι στὸ ἴδιο πρόσωπο, στὸν «τέκτονα» Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτο, ἡ θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπ. Ἀθηνῶν ἐν γνώσει της ὅτι ἦταν τέκτων ἀνέθεσε (τὸ ἔτος 1933) «νὰ ἐρευνήσει καὶ νὰ εἰσηγηθῇ στὴν Θ.Σ. περὶ τοῦ Τεκτονισμοῦ καὶ ἐκεῖνος εἶπε ὅτι δὲν εἶχε (ἡ Μασονία) καμιὰ σχέση μὲ τὴν θρησκεία», ἐνῶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάνθη ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο καὶ «κατεδίκασε» ἔτσι τότε τὴ μασονία! (Πηγή: ὅ.π., σελ. 22).

Τὸ ἀκόμη ἐκπληκτικώτερο εἶναι, ὅτι ἡ ΙΔΙΑ ἡ Ἐκκλησία μας εἶχε ἀναθέσει στὴν Θεολογικὴ Σχολή, ἐκείνη τὴν ἔρευνα... Παγίδες, λοιπόν, ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μας!

1996

...Ἔ, λοιπόν, κατὰ τὸ ἔτος 1999 ὁ διακεκριμένος ἐκεῖνος καθηγητὴς καὶ στενώτατος συνεργάτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ἀλλὰ καὶ μασόνος - κατὰ τοὺς μασόνους!) φέρεται εἰσηγούμενος τὰ παρακάτω «ἐκσυγχρονιστικὰ» καὶ σκανδαλώδη. Γράφει:

-«ΠΛΕΙΣΤΑ ΟΣΑ ΣΗΜΕΙΑ τῶν πολυπλόκων λειτουργικῶν μας βιβλίων ἔχουν ἀνάγκην ἀναθεωρήσεως καὶ διορθώσεως..., ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν ἀνάγκην ἐπιβραχύνσεως τῶν ἱερῶν τελετῶν...» (Πηγή: Τὸ ἄρθρο «Τοῦ Καθηγητοῦ ΑΜΙΛΚΑ ΑΛΙΒΑΖΑΤΟΥ, «Ἀνάγκη Διορθώσεως Λειτουργικῶν Κειμένων», δημοσιευμένο στὸ περιοδικὸ ΧΡΟΝΙΚΑ, Μάϊος - Ἰούνιος 1996 φύλλο 143, ἀναδημοσίευση ἀπὸ τὸ δεκαπενθήμερο περ. Ὀρθόδοξος Σκέψις, ἔτος Γ΄, ἀριθ. 1, Ἀθῆναι 15 Ἰανουαρίου 1960)

Πόθεν ὅμως προήρχοντο
οἱ «ἐκσυγχρονισμοί»,
τοὺς ὁποίους προέτεινε ὁ Καθηγητής;

Προήρχοντο ἀπὸ τέσσαρες ἀξιοσέβαστους κατὰ τὰ ἄλλα κληρικούς μας, οἱ τρεῖς ἐκ τῶν ὁποίων φέρεται -κατὰ τοὺς μασόνους- νὰ ἦσαν ἐπίσης μασόνοι, δύο δὲ ἐξ αὐτῶν τῶν τριῶν ἦταν καὶ Πατριάρχες! (Βλ. ἐδῶ ὑποσ. 1).

Ἀπίστευτον;

Ἰδέστε τα μὲ τὴ σειρά τους ἐν συνεχείᾳ.

1918

Τὸ Ὑπόμνημα ἀλλαγῶν
εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν
τοῦ ἐπισκόπου Γυθείου
πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον...

Τὸ ὑπόμνημά του ὁ Ἐπίσκοπος ἐκεῖνος τῆς Ἐκκλησίας μας Διονύσιος Δάφνος (ὁ καὶ **Νιόνιος** ἀποκαλούμενος, λόγῳ τῆς ἐκ Ζακύνθου καταγωγῆς του) τὸ συνέταξε κινούμενος μέσα στὸ τότε «μεταρρυθμιστικό» κλίμα, ποὺ ἔφερε στὴν Ἐκκλησία ὁ φερόμενος ὡς μασόνος (καὶ αὐτός) Μελέτιος Μεταξάκης, σὲ συμπόρευση μὲ τὸν -τέκτονα ἐπίσης- Ἐλεύθερο Βενιζέλο.[2]

Ἰδοὺ ὁλίγα ἀπὸ τὸν πρόλογο τοῦ ἐγγράφου ἐκείνου: «ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Ἐπισκόπου Γυθείου καὶ Οἰτύλου, ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ, Πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»:

«Ὅ,τι νομίζει τις ὅτι συντελεῖ εἰς τὴν πρόοδον τῶν εἰς τὸν κύκλον του ἀναγομένων ζητημάτων, πρέπει πάντοτε καὶ νὰ τὸ ἐξωτερικεύῃ. Ὅταν δὲ πρόκειται περὶ ζητημάτων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Ἐπίσκοποι κατ' ἐξοχὴν ἔχομεν τὴν ὑποχρέωσιν πρῶτοι νὰ λέγωμεν τὰ πρέποντα καὶ νὰ φροντίζωμεν διὰ τὴν πρόοδον αὐτῆς (...)

Εἰς τὴν τάξιν καὶ τὴν πρόοδον τῆς λατρείας τῆς Ἐκκλησίας πρὸς σωτηρίαν μόνον καὶ ὠφέλειαν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος ἀποβλέπων συνέταξα τὸ παρὸν ὑπόμνημα περὶ τῆς θείας Λειτουργίας καὶ ἐχάραξα παρατηρήσεις τινάς... Τὸ θάρρος εἰς τὰς παρατηρήσεις ταύτης ἔλαβον καὶ ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, λέγοντος: «Προσευχόμενοι δὲ μὴ βαττολογήσητε ὥσπερ οἱ ἐθνικοί» (...) Θέλω ὥστε οἱ ἐκκλησιαζόμενοι νὰ αἰσθάνωνται εὐχαρίστησιν ἐν τῷ ναῷ καὶ οἱ χριστιανοὶ νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τῆς θείας Λειτουργίας (...)

Συνεχίζων ὁ Διονύσιος λέγει καὶ ταῦτα:

... Καὶ πῶς φεύγει ὁ χριστιανὸς ἀπὸ τὴν θείαν Λειτουργίαν; Φεύγει κουρασμένος, ὄχι τελείως ἱκανοποιημένος εἰς τὴν ψυχήν, τολμῶ εἰπεῖν ἀηδιασμένος [!], ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τοὺς χαριτωμένους ψάλτας...

...Ἡ δὲ συντόμευσις καὶ τῆς ἐν χρήσει θείας Λειτουργίας τοῦ θείου Χρυσοστόμου, συμφώνως μὲ τὰς κατωτέρω παρατηρήσεις μου, περὶ τοῦ ὁποίου κυρίως νῦν πρόκειται, χωρὶς νὰ θίγητε τὸ δογματικὸν μέρος τῆς Λειτουργίας, εἶναι καὶ τοῦτο, ὡς νομίζω, ἐν μέσον πρὸς θεραπείαν τῆς παρατηρουμένης ἀταξίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ... Νομίζω ὅτι πρέπει ν' ἀφαιρεθῶσιν οἱ ἐν Αὐτῇ [τὴν θείαν Λειτουρίαν τοῦ Χρυσοστόμου] **παρατηρούμενοι πλεονασμοὶ καὶ ἐπαναλήψεις. Καὶ ἀληθῶς πόσας ἀσυνεπείας καὶ πλεονασμοὺς δὲν παρατηρεῖ τις εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν;** [!]**...**

Μὲ τὸ βλέμμα εἰς τὰς Εὐρώπας!

Καὶ ὁ Διονύσιος Δάφνος, ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας εἰς τὴν αὐστηρὴ Μάνη, τότε, καταλήγοντας συνεχίζει νὰ λέει στὸν πρόλογό του καὶ ταῦτα τὰ περίεργα γιὰ τὴν Λειτουργία τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου:

...Πολλοὺς ἤκουσα ἐκ τῶν ἐκκλησιαζομένων μορφωμένων Χριστιανῶν νὰ ἔχουν τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν ἐκ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν Εἰρηνικῶν, τὴν ἐντύπωσιν τῆς φλυαρίας... Ἡ περικοπὴ αὐτὴ τῶν πλεονασμῶν, ὡς πολλοὶ φίλοι μοῦ εἶπον, οἱ ὁποῖοι ηὐτύχησαν νὰ ἐκκλησιασθῶσιν εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν κοινοτήτων ἐν Εὐρώπῃ, ὁμοία σχεδὸν μὲ τὰς παρατηρήσεις μου ταύτας... (Πηγή, τὸ περιοδικὸ μὲ τὸν (πλήρη) τίτλο: ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ, ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον προνοίᾳ τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν ΚΥΡΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ, ἔτος Η΄, ἐν Ἀθήναις τῇ 24ῃ Μαρτίου 1918, ἀριθ. 144).

Τὸ σχόλιον τοῦ ἐρευνητοῦ...

Αὐτὰ διαβάσαμε στὸ περιοδικὸ ἐκεῖνο τοῦ Μελέτιου Μεταξάκη νὰ ἔγραψε ὁ Δεσπότης τῆς Μάνης, τότε, Διονύσιος Δάφνος... Καὶ ὅταν ὁμιλοῦν οἱ κατ' ἄνθρωπον Κεφαλὲς τῆς Ἐκκλησίας, οἱ «καλόγηροι» πρέπει κανονικὰ νὰ σιωποῦν ἐν «ὑπακοῇ».

...«ΠΡΕΠΕΙ» ὅμως νὰ σιωποῦν οἱ «καλόγεροι», τὰ μέλη ὅλα τῆς Ἐκκλησίας, «κανδηλανάπται», «κηροπλάσται», «ἱερορράπται» καὶ οἱ λοιποί, καὶ νὰ «κράζουν» μόνον οἱ σκληρότατοι «λίθοι»;

«Πρέπει»;

(Εἰς τὸ ἑπόμενο φύλλο: Τί ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἔχει βγάλει στὴν ἐπιφάνεια γιὰ τὸν Χρυσόστομο Σμύρνης (τὸν μετέπειτα Ἐθνομάρτυρα), τὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα κ.λπ., ὁ ἄλλοτε καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπ. Ἀθηνῶν, δαπρύσιος κήρυκας τῆς **Πανθρησκείας** -κατὰ γράμμα!- ΚΑΙ μασόνος, Λεωνίδας Φιλιππίδης. Τί εἶπε ὁμοίως ὁ ἄλλοτε Πατριάρχης -καὶ τέκτων ἐπίσης- Βασίλειος ὁ Γ΄... Ἐκπληκτικὰ ντοκουμέντα, ὅλα, καὶ μόνο στὸν Ὀρθόδοξο Τύπο).

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Σημειώσεις:

1. Βλέπε ὀνόματα αὐτῶν στὴν ἐργασία τοῦ Μ. Α. τὴν δημοσιευθεῖσα στὸν Ὀρθ. Τύπο ἀπὸ 23-1-2016 ἕως 25-3-2016, σὲ συνέχειες Α΄ -Θ΄.

2. ΚΑΙ ὁ Ἐλ. Βενιζέλος φέρεται ὡς τέκτων τῆς Στοᾶς Ἀθηνᾶ τῶν Ἀθηνῶν (Πυθαγόρας, εἰδικὸ τεῦχος 1992, σελ. 134).

Τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γιατί καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει συμφωνήσει στό Μέγαρο Μαξίμου μέ τόν κ. Φίλη καί τόν πρωθυπουργό γιά τό τί θά ἀκολουθήσουμε καί βεβαίως θά τό ἀκολουθήσουμε. Περιμένουμε τίς προτάσεις ἐπιτροπῆς πού ἔχει συγκροτήσει ἡ Ἐκκλησία γιά τά προγράμματα σπουδῶν καί θά τά ἀξιολογήσουμε, ὥστε νά ὁδηγηθοῦμε στή συγγραφή βιβλίων». Ὁ δέ Μητροπολίτης Δημητριάδος, σέ συνέντευξή του, ἀνέφερε «ἑτοιμάζεται τό ὑλικό γιά τά νέα βιβλία ἀπό τήν ἐπιτροπή πού ἔχει ὁρισθῆ ἀπό τήν Ἱεραρχία καί ἀφοῦ γίνουν δεκτές οἱ προτάσεις τῆς ἐπιτροπῆς ἀπό τήν Ἱεραρχία στήν συνέχεια θά συζητηθοῦν μέ τήν ἀντίστοιχη ἐπιτροπή τῆς Πολιτείας, ὥστε στό τέλος τῆς χρονιᾶς, ὅπως ἔχει συμφωνηθῆ τόν Ὀκτώβριο, νά καταλήξουν σέ ἕνα κοινό συμπέρασμα, ὥστε τά νέα βιβλία νά εἶναι ὀρθοδόξου χαρακτήρα καί τό μάθημα νά διδάσκεται ἀπό τούς θεολόγους».

Τό πρόβλημα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἔγκειται στό γενικότερο πρόβλημα τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καί Πολιτείας. Στήν ὅλη προσπάθεια τῆς Πολιτείας νά ἀλλάξη τόν Ὀρθόδοξο Χριστιανικό χαρακτήρα τῆς Ἑλλάδος τά τελευταῖα σαράντα χρόνια θεσπίζει μία σειρά ἀπό νόμους, ὅπου μεταξύ τῶν ἄλλων νομιμοποιεῖται ἡ ἀποποινικοποίηση τῆς μοιχείας, ἡ θέσπιση τοῦ πολιτικοῦ γάμου, ἡ ἀποτέφρωση τῶν νεκρῶν, διαγράφεται τό θρήσκευμα ἀπό τίς ταυτότητες, γίνεται ἡ χρήση τοῦ ὅρου θρησκευτική οὐδετερότητα γιά τό Κράτος, ἀκόμα καταργεῖται ὁ θρησκευτικός ὅρκος ἀπό τούς βουλευτές, ὅταν ἀναλαμβάνουν τά καθήκοντά τους κάτι πού ἀντιβαίνει πρός τό Σύνταγμα. Ἔτσι καί ἡ προσπάθεια τῆς Πολιτείας τά τελευταῖα χρόνια νά ἀλλάξη τόν χαρακτήρα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σέ θρησκειολογικό ὀφείλεται στό πλαίσιο τῆς ἀλλαγῆς τοῦ χριστιανικοῦ χαρακτήρα τῆς Χώρας μας, ἐνῶ γιά τήν Ἐκκλησία ὁ ὀρθόδοξος χαρακτήρας τοῦ μαθήματος εἶναι ἐπιβεβλημένος, ὅπως καί ἡ ὑποχρεωτική παρακολούθησή του, διότι ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν παιδιῶν στά σχολεῖα εἶναι χριστιανοί ὀρθόδοξοι, τήν στιγμή μάλιστα πού τό Σύνταγμα ὁρίζει ὅτι «ἡ Παιδεία σκοπό ἔχει ἐκτός τῶν ἄλλων καί τήν ἀνάπτυξη τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης τῶν Ἑλλήνων».

Γιά τήν Ἐκκλησία τό ζήτημα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι καθοριστικῆς σημασίας, ἀφοῦ, ὅπως ἔχει ὁρισθῆ, στίς 8 καί 9 Μαρτίου ἡ Ἱεραρχία θά συνεδριάση γιά τό θέμα αὐτό, γιά τρίτη φορά μέσα σέ ἕξι μῆνες. Και μάλιστα ὁρίσθηκε νά πραγματοποιηθῆ καί ἔκτακτη συνεδρία τό ἀπόγευμα τῆς πρώτης ἡμέρας, μέ θέμα τά Θρησκευτικά καί τήν διδασκαλία τους στήν Μέση Ἐκπαίδευση. Εἰσηγητής δέ στήν ἔκτακτη αὐτή συνεδρία θά εἶναι ὁ συνοδικός Μητροπολίτης κ. Ἱερόθεος. Ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου σέ δηλώσεις του στήν ἐφημερίδα Καθημερινή τόν Νοέμβριο εἶχε ταχθῆ μέ τό παλαιό πρόγραμμα σπουδῶν καί εἶχε ἀναφέρει ὅτι «στό τρέχον πρόγραμμα μέ τήν μεθοδολογία του, νά γίνουν μερικές βελτιώσεις, δηλαδή νά εἰσαχθοῦν σέ κάθε βιβλίο –ὄχι σέ κάθε μάθημα– μερικά κεφάλαια θρησκειολογικά, ἀνάλογα μέ τήν θεματολογία τοῦ βιβλίου, ἀφοῦ ὅμως δοθῆ προτεραιότητα στήν ὀρθόδοξη παράδοση, τήν ὁποία ἀκολουθεῖ ἡ πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν». Τό ἐνδιαφέρον ὅμως εἶναι ὅτι ἡ ἔκτακτη αὐτή συνεδρία ὁρίσθηκε λίγο μετά ἀπό δημοσιεύματα πού ἀνέφεραν ὅτι ἡ Κυβέρνηση εἶναι ἀποφασισμένη ἀλλά καί ἀνυποχώρητη νά ἐφαρμόση τίς ἐπιλογές της καί ὅτι ἀκόμα καί ἐάν δέν ὑπάρξη χρόνος νά γραφτοῦν νέα βιβλία τό ὑπουργεῖο θά ἀντικαταστήση ὅλα τά παλαιά σχολικά βιβλία μέ τήν νέα χρονιά μέ τόν «Φάκελο Θρησκευτικά». Χαρακτηριστική δέ ἦταν ἡ δήλωση τοῦ προέδρου τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς, κ. Γερ. Κουζέλη, ὁ ὁποῖος ἀνέφερε ὅτι «θά ὑπάρξουν σαρωτικές ἀλλαγές».

Εἶναι φανερό ὅτι ὁδηγούμαστε καί πάλι σέ μία νέα σύγκρουση τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν Πολιτεία γιά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Καί εἶναι ἀπορίας ἄξιον, γιατί ἡ Κυβέρνηση σέ μία τόσο ἰδιαίτερα κρίσιμη στιγμή γιά τήν Χώρα μας, ὅταν μάλιστα κατηγορεῖται ὅτι τό ἔργο της δέν ἔχει νά ἐπιδείξη τίποτε τό σπουδαῖο, ἀθετεῖ καί πάλι τόν λόγο της. Ὅμως τό ἐρώτημα πού τίθεται εἶναι ποιός τελικά εἶναι ὁ "προβληματικός", ἀφοῦ ἄν καί ἀντικαταστάθηκε ὁ κ. Φίλης ἡ κυβέρνηση συνεχίζει νά εἶναι ἀσυνεπής τόσο στίς σχέσεις της ὅσο καί στά λόγια της μέ τήν Ἐκκλησία. Δυστυχῶς, ἐπειδή ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ μόνος θεσμός, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά ἀντιδράση στήν ἀποχριστιανοποίηση καί στόν ἀφελληνισμό, στόν ὁποῖο ὁδηγεῖται ἡ Πατρίδα μας, ἐξ αἰτίας τῶν ἐπιλογῶν τῆς Πολιτείας, ὁ "πόλεμος" καί τό "αἷμα" δείχνει νά εἶναι μονόδρομος.

Γ.Κ.Τ.

Ὀρθοδοξία καί αἵρεσις

Παραδέτομεν τμῆμα τῆς ἐγκυκλίου τοῦ Σεβ. Πειραιῶς κ. Σεραφείμ διὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας:

Τί εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία;

Ἡ μοναδική καί ἀποκλειστική ὁδός σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία. Διότι, ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ ὀρθή πίστη στήν Ἁγία Τριάδα, στό ἔργο καί στή διδασκαλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τά ὁποῖα συνεχίζονται στό Σῶμα Του, τήν Ἁγία Ἐκκλησία. Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή καί ἡ Ἱερά Παράδοση, δηλ. τά δόγματα, οἱ ἀλήθειες τῆς πίστεως, οἱ Ἱεροί Κανόνες, ἡ Θεία Εὐχαριστία («ἡ Ἐκκλησία ἐν τοῖς μυστηρίοις σημαίνεται» Ἅγ. Νικόλαος Καβάσιλας), ἡ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία, ἡ ἁγιότητα, τό μαρτύριο, ἡ εὐποιΐα καί ἡ ὀρθοπραξία. Ἡ Ὀρθοδοξία δέν εἶναι μία στατική κατάσταση, ἀλλά ἕνα ἀδιάκοπο ρεῦμα ζωῆς, μία ἁγία φωτιά, τήν ὁποία, παραλαμβάνοντας οἱ νεώτεροι ἀπό τούς προγενεστέρους, μεταδίδουν στούς ἑπομένους, καλώντας τους νά ἀπολαύσουν τό σωτήριο φῶς. Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι μία διαρκής λυχνοκαΐα, μία συνεχής λαμπαδηδρομία, ἡ ὁποία ἄρχισε

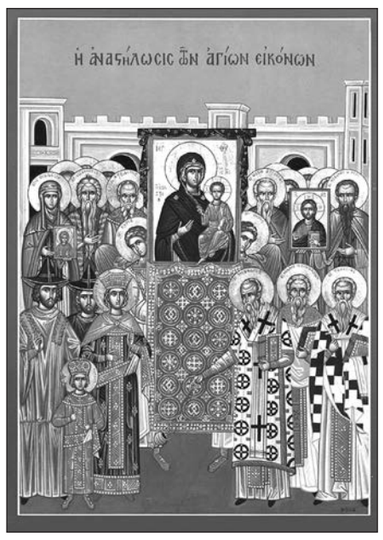

ἱστορικά στόν κόσμο ἀπό τίς φλόγες τῆς Πεντηκοστῆς, ἔφθασε μέχρι ἐμᾶς μέ τήν Ἀποστολική καί Μαρτυρική διαδοχή, χωρίς ποτέ νά σβηστεῖ, καί θά συνεχιστεῖ μέχρι τήν Δεύτερη Παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

Τί εἶναι αἵρεσις;

Ὁ Μέγας Βασίλειος στόν Α΄ Ἱερό Κανόνα του ὁρίζει ὡς ἑξῆς τήν αἵρεση καί τούς αἱρετικούς:«Αἱρέσεις (ὠνόμασαν οἱ παλαιοί) τούς παντελῶς ἀπερρηγμένους καί κατ'αὐτήν τήν πίστιν ἀπηλλοτριωμένους». Ὁ Ὅσ. Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἑρμηνεύει αὐτόν τόν ὁρισμό ὡς ἑξῆς: «Αἱρετικοί δέ ὀνομάζονται ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ἡ διαφορά παρευθύς καί ἀμέσως εἶναι περί τῆς εἰς Θεόν πίστεως, ἤτοι οἱ κατά τήν πίστιν καί τά δόγματα χωρισμένοι ἀπό τούς Ὀρθοδόξους καί παντελῶς ἀπομεμακρυσμένοι». Οἱ ἅγιοι Πατέρες θεωροῦν τούς αἱρετικούς, πού ἐπιμένουν στήν αἵρεσή τους, ὡς «ἀκαθάρτους», «ἀντιπάλους Χριστοῦ», «ἱεροσύλους καί ἀμαρτωλούς», «ἀντικειμένους (τῷ Χριστῷ) τουτέστι πολεμίους καί ἀντιχρίστους», «τούς ὁποίους ὁ Κύριος πολεμίους καί ἀντιπάλους ὀνομάζει στά Εὐαγγέλια», «νεκρούς», «ἐχθρούς τῆς ἀληθείας». Κατά τόν Γεώργιο Σχολάριο, αἱρετικός εἶναι καθένας, πού κατ' εὐθεῖαν ἤ πλαγίως πλανᾶται σχετικά μέ κάποιο ἀπό τά ἄρθρα τῆς Πίστεως. Ἐπιπλέον, αἱρετικός εἶναι αὐτός, πού παρεκκλίνει, ἔστω καί σέ κάτι μικρό, ἀπό τήν ὀρθή πίστη. Ὁ ἅγιος Ταράσιος λέγει ὅτι «τό νά ἁμαρτάνει κανείς στά δόγματα εἴτε αὐτά εἶναι μικρά εἴτε μεγάλα, εἶναι τό ἴδιο˙ γιατί ἐξαιτίας καί τῶν δύο ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἀθετεῖται». Τέλος, ὁ Μέγας Φώτιος προσθέτει ὅτι «τό νά παρεκκλίνει κανείς ἔστω καί λίγο στά περί τῆς πίστεως, ἰσοδυναμεῖ μέ τό νά ἁμαρτάνει θανάσιμα».

Ἐπίσης, ἡ αἵρεση χαρακτηρίζεται ὡς «πλάνη» καί «φαυλότης», ἡ ὁποία φέρνει τόν ὄλεθρο, ὡς «στρεβλότης», ὡς «ἐλεεινή πλάνη», στήν ὁποία «κατεδέθησαν» οἱ αἱρετικοί, ὡς «μεμιασμένη κοινωνία» καί ὡς «ρίζα πικρίας ἄνω φύουσα», ἡ ὁποία «ἔγινε μίασμα στήν καθολική Ἐκκλησία, ἡ αἵρεσις τῶν χριστιανοκατηγόρων». Ἡ αἵρεση, «ἐπειδή ἐγκαταλείπει» ἀμέσως ἤ ἐμμέσως «τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ» καταντᾶ «κεκρυμμένη εἰδωλολατρία» καί ἀθεΐα καί γι'αὐτό αὐτός, πού τήν ἀκολουθεῖ, «πρέπει νά βγεῖ ἔξω ὡς ξένος καί νά ἐκπέσει ἀπό τόν χριστιανικό κατάλογο». Ὁ πρωτοκορυφαῖος Ἀπόστολος Πέτρος κάνει λόγο γιά «αἱρέσεις ἀπωλείας». Ἡ αἵρεση ὀνομάζεται καί ἀδικία, διότι ἀδικεῖ καί παραβαίνει τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία μαρτυρεῖται στίς Ἅγιες Γραφές. Ὁ μισθός καί ἡ πληρωμή, πού ἀνταποδίδει σ'αὐτούς, πού τήν ἀκολουθοῦν, εἶναι ἡ φθορά, μέ τήν ὁποία αὐτοί καταφθείρονται ἀπό τίς ἡδονές. Ἡ αἵρεση εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἁμαρτία. Λέγει ὁ Μέγας Βαρσανούφιος ὅτι οἱ αἱρέσεις εἶναι δόγματα τῶν ἑλλήνων (εἰδωλολατρῶν), ματαιολογίες ἀνθρώπων, πού νομίζουν ὅτι κάτι εἶναι, καί ρήματα ἀργῶν ἀνθρώπων. Τίς αἱρέσεις γέννησε ἡ πλάνη. Μποροῦμε νά τίς ἀναγνωρίσουμε ἀπό τούς καρπούς τους, πού εἶναι ἡ φυσίωση, ἡ ἐξουδένωση, ἡ χαύνωση, ἡ ἀμέλεια, τό πρόσκομμα, ἡ ἀλλοτρίωση τοῦ νόμου ἤ καλύτερα τοῦ νομοθέτου Θεοῦ. Εἶναι οἰκητήριο δαιμόνων καί τοῦ ἄρχοντός τους διαβόλου. Δέν φέρνουν στό φῶς, ἀλλά στό σκότος. Δέν προτρέπουν σέ φόβο Θεοῦ, ἀλλά στήν κατά διάβολον προκοπή. Δέν γλυτώνουν ἀπό τόν βόρβορο, ἀλλά καταποντίζουν σ'αὐτόν. Αὐτές εἶναι τά ζιζάνια, πού ἔσπειρε ὁ ἐχθρός στόν ἀγρό τοῦ οἰκοδεσπότου. Αὐτές εἶναι τά ἀγκάθια, πού φύτρωσαν στήν καταραμένη ἀπό τόν Δεσπότη Θεό γῆ. Εἶναι ψεῦδος, σκότος, πλάνη, καί ἀλλοτρίωση Θεοῦ.

Ἡ σατανοκίνητη καί δυσώδης παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ υἱοθετεῖ καί νομιμοποιεῖ ὅλες τίς αἱρέσεις ὡς «ἐκκλησίες» καί προσβάλλει τήν μοναδικότητα, τήν ἀποκλειστικότητα καί τό δόγμα τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀναπτύσσεται, πλέον, διδάσκεται καί ἐπιβάλλεται ἀπό Οἰκουμενιστές νέο δόγμα περί Ἐκκλησίας, νέα ἐκκλησιολογία, σύμφωνα μέ τήν ὁποία καμμία αἵρεση, οὔτε καί ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, δέν δικαιοῦνται νά διεκδικήσουν ἀποκλειστικά γιά τόν ἑαυτό τους τόν χαρακτήρα τῆς καθολικῆς καί ἀληθινῆς Ἐκκλησίας. Κάθε αἵρεση, ἀκόμη καί ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, εἶναι ἕνα κομμάτι, ἕνα μέρος αὐτῆς τῆς νέας «ἐκκλησίας» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καί ὄχι ὁλόκληρη ἡ Ἐκκλησία. Ὅλες μαζί οἱ αἱρέσεις καί ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποτελοῦν τή νέα οἰκουμενιστική Ἐκκλησία.

Μέ τόν Οἰκουμενισμό πίπτουν ὅλα τά ὅρια, πού ἔθεσαν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Δέν ὑπάρχει πλέον ὁριοθετική γραμμή μεταξύ αἱρέσεως καί Ἐκκλησίας, μεταξύ ἀληθείας καί πλάνης. Οἱ αἱρέσεις εἶναι «ἐκκλησίες» καί θεωροῦνται τώρα ὡς «ἀδελφές ἐκκλησίες», στίς ὁποῖες ἀπό κοινοῦ μέ τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀνέθεσε ὁ Θεός τήν φροντίδα γιά τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Στά πλαίσια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διδάσκεται ὅτι ὑπάρχει καί στίς αἱρέσεις ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, γι' αὐτό καί τό βάπτισμά τους, ὅπως καί ὅλα τά ἄλλα μυστήρια εἶναι ἔγκυρα. Ἰσχυρίζονται ἐσφαλμένως οἱ Οἰκουμενιστές ὅτι ὅσοι ἔχουν βαπτισθεῖ, σέ ὁποιαδήποτε αἵρεση κι ἄν ἀνήκουν, εἶναι μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς νέας οἰκουμενιστικῆς «ἐκκλησίας», καί ὅτι οἱ ἀρές καί τά ἀναθέματα τῶν Συνόδων δέν ἰσχύουν καί πρέπει νά διαγραφοῦν ἀπό τά λειτουργικά βιβλία. Ἡ συμμετοχή, καί συστέγαση ἔστω καί γιά τήν ἀντιμετώπιση κοινωνικοπολιτικῶν θεμάτων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέσα στό λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν»-αἱρέσεων μαζί μέ τίς αἱρετικές προτεσταντικές παραφυάδες καί τούς αἱρετικούς Μονοφυσίτες-Ἀντιχαλκηδονίους ἰσοδυναμεῖ οὐσιαστικά μέ ἀπομείωση τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογικῆς μας αὐτο-συνειδησίας, διότι ἀφαιρεῖται τό δόγμα περί τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί τό δόγμα «εἷς Κύριος, μία πίστις, ἕν βάπτισμα» καί ταυτοχρόν

Οἱ νεκροί πρός τάφον ἐπείγονται

Τοῦ ***Πανοσ. Ἀρχιμ. Κωνσταντίνου Γ. Χαραλαμποπούλου,***
Πρωτοσυγκέλλου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὡρωποῦ

Εἰς ὁλόκληρον τόν χριστιανικόν κόσμον καί δή εἰς τήν ὀρθόδοξον πατρίδα μας ἐνελόχευον καί ἐπῆλθον ἰσχυροί πνευματικοί κίνδυνοι. Ἡ κορωνίς αὐτῶν εἶναι ἡ καῦσις τῶν νεκρῶν. Διά τούς μή γνωρίζοντας, ἀθέους καί προοδευτικούς, τοῦτο οὐδόλως ἔχει σημασίαν. Δι' ἡμᾶς, ὅμως, τούς χριστιανούς ἔχει τεραστίαν σημασίαν ὁ ἐνταφιασμός, διότι τό σῶμα περικλείει ἐντός αὐτοῦ τήν ἀθάνατη ψυχή.

Συνύπαρξις ἁρμονική καί ἑνότητα κάνουν τόν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πρόσωπον, δηλαδή τό «συναμφότερον», ἡ δέ ἕνωσις αὐτή παραμένει αἰώνιος. Ἡ ταφή γιά τήν Ἐκκλησία ἔχει αἰώνιον ἀξία, ἐνῷ ἡ καῦσις τοῦ σώματος ἔχει χαρακτῆρα μηδενιστικό. Ἀποτελεῖ βιασμό τῆς φύσεως, ἀφοῦ ὁ φυσικός τρόπος εἶναι ἡ ἀποσύνθεσις. Ἡ καῦσις σημαίνει τό τέλος τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῷ ἡ ταφή σημαίνει ἐλπίδα, προσδοκία Ἀναστάσεως. Ἀπόδειξις καί μαρτυρία, τά προερχόμενα ἀπό τά σώματα τῶν Ἁγίων ἅγια λείψανα, πού εὐωδιάζουν καί θαυματουργοῦν καί πού τά ἔχομε τόσο ἀνάγκη εἰς τήν ζωήν μας πρός εὐλογίαν καί ἁγιασμόν, νά λάβωμεν δηλαδή καί ἡμεῖς μέρος τῆς χάριτος πού διαθέτουν, ἐάν ἡ πίστις μας εἶναι ζῶσα καί ἐναργής.

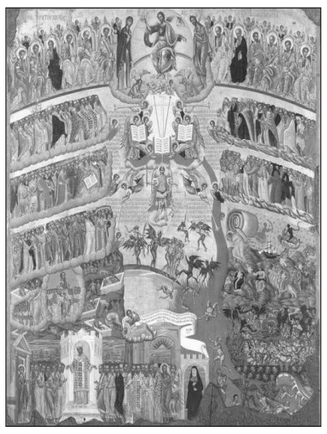

Πιστεύομε στήν Δευτέραν Παρουσίαν, τά ὀστᾶ τά γεγυμνωμένα θά ἐνδυθοῦν νέα σάρκα καί τό ἀνθρώπινον σῶμα θά καταστῇ κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό σῶμα εἰσέρχεται στή γῆ φθαρτό, θά ἀναστηθῇ ὅμως ἄφθαρτο, ἐνταφιάζεται ἀνίσχυρο, θά ἀναστηθῇ, ὅμως, δυνατό, ζωοποιημένο ἀπό τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἔχομε μεγάλη συναισθηματικότητα περί τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῶν προσφιλῶν μας νεκρῶν. Ἔχομε τήν σκέψιν, σκέψιν καί τῆς ἐκκλησίας, ὅτι ὁ νεκρός βρίσκεται ἐκεῖ καί «ἀναπαύεται». Ἀκόμη καί μετά τήν ἀνακομιδή, ξαναθάπτομε τά ὀστᾶ μέ τήν ἴδια σκέψη. Ἡ καῦσις θά ἦταν πλήρης ἀφανισμός μιᾶς ζωντανῆς συνέχειας καί μιᾶς ἐπικοινωνίας πού θέλομε νά ἔχωμε. Εἶναι ἀναφαίρετο δικαίωμα τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ, νά βλέπῃ τόν τάφο τοῦ προσφιλοῦς του νεκροῦ νά κλαίῃ καί νά ἀναγνωρίζῃ τήν μηδαμινότητα τοῦ ἀνθρώπου ἔμπροσθεν τοῦ παντεπόπτου Θεοῦ καί νά ἐλπίζῃ εἰς τήν Δευτέραν Παρουσίαν καί τήν Ἀνάστασιν.

Ἡ καῦσις εἶναι πρᾶξις βίας, προσβολῆς τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, πρᾶξις προσβολῆς τῶν κεκοιμημένων. Ὡς ἔθνος καί Γένος τῶν Ἑλλήνων ἀπό τότε πού ὑπήρξαμε ἐδῶ στήν εὐλογημένη αὐτή γωνιά τοῦ φιλόξενου πλανήτη, θάπτομε τούς νεκρούς μας. Καί κατά τήν προϊστορικήν περίοδον καί κατά τήν Γεωμετρικήν περίοδον καί κατά τήν ἱστορικήν περίοδον θάπτομε τούς νεκρούς. Καί κατά τήν χριστιανικήν περίοδον σύμφωνα μέ τήν Διδασκαλία τῆς Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης ἐπεκράτησε ἡ ταφή ἐντός τῆς γῆς ἕως τῆς σήμερον, γιά νά διακηρύττῃ ἡ Ἐκκλησία ἀνά τούς αἰῶνας τήν πίστιν της εἰς τήν αἰωνιότητα τῆς ψυχῆς καί εἰς τήν μέλλουσαν Ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν.

Ὁ ἐνταφιασμός τῶν νεκρῶν εἶναι ἔθος τελετουργικόν καθηγιασμένον διά τῆς πράξεως τῆς λατρείας ἀπό τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ: «Πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Θεοῦ». Ἡ Ἐκκλησία ἀκολουθεῖ τό παράδειγμα τοῦ Ἱδρυτοῦ της, ὁ ὁποῖος ἐτάφη ἐν μνήματι «λαξευτῷ». Ἡ καῦσις προσκρούει εἰς τήν ἑλληνορθόδοξον παράδοσιν τοῦ λαοῦ μας καί εἰς τήν ψυχολογίαν τῶν πενθούντων. Ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος τῆς ἀλλοτριώσεως τῶν ἑλληνορθοδόξων ἠθῶν καί ἐθίμων, πού ἐπιτάσσουν τήν ταφήν τῶν νεκρῶν μας. Κι αὐτό ἡ Ἐκκλησία δέν τό ἀνέχεται. Ἡ Πολιτεία εἶναι ἐλευθέρα νά θεσπίζῃ τούς νόμους της καί νά ψηφίζωνται ἀπό τούς ἐκπροσώπους της, ἀλλά πρέπει νά λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν της ὅτι κυβερνᾷ μίαν ὀρθόδοξον Ἑλλάδα μέ ἰσχυρόν θρησκευτικόν συναίσθημα τοῦ λαοῦ της.

Ἡ θέσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας περικλείεται εἰς τήν Ἀναστάσιμον Πατριαρχικήν Ἀπόδειξιν τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου (1993): «...ὁ κόσμος, ὅταν τόν θεώμεθα ἐν τῷ φωτί τῆς Ἀναστάσεως, ἀποκτᾷ ἄλλην εὐγένειαν, ἄλλην ἱερότητα, ἄλλην ἐν γένει προοπτικήν. Γίνεται αὐτομάτως ὁ «δυνάμει» μεταμορφούμενος κόσμος τοῦ Θεοῦ ὁ κτισθείς εἰς περιουσίαν καί ὄχι εἰς ἀπώλειαν. Διά τοῦτο πιστεύομεν εἰς Ἀνάστασιν σωμάτων, διά τοῦτο δέν δεχόμεθα τήν καῦσιν τῶν νεκρῶν...».

Εἰς δέ τούς ὀρθολογιστάς «προοδευτικούς» θεολόγους, οἱ ὁποῖοι προτάσσουν τό ἐπιχείρημα ὅτι ὁ ἐνταφιασμός δέν ἀνάγεται εἰς τόν δογματικόν κύκλον τῆς Ἐκκλησίας, νά ὑπενθυμίσωμεν τήν θέσιν τοῦ σοφοῦ κανονολόγου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κυροῦ Χριστοφόρου: «εἶναι μέν ἀληθές ὅτι ὁ ἐνταφιασμός δέν ἀποτελεῖ δόγμα πίστεως, ἀλλ' ὅμως εἶναι ἐξ ἴσου ἀληθές καί ἀναντίρρητον ὅτι εἶναι οὕτος στενώτατα συνυφασμένος πρός τήν δογματικήν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, διότι, ἐφ' ὅσον ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν ἀποτελεῖ δόγμα πίστεως, δέν μᾶς εἶναι δυνατόν νά ἀγνοήσωμεν τό ἀναφερόμενον ὑπό τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ὅτι «ἔρχεται ὥρα ἐν ᾗ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ καί ἐκπορεύσονται...»».

Περὶ ὁδηγιῶν διὰ τοὺς μουσουλμάνους ἀσθενεῖς

Ἀξιότιμε κ. Διοικητὰ τοῦ Πανεπιστημιακοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου Πατρῶν,

Ἀρχικὰ νὰ σᾶς ἐνημερώσω ὅτι οὐδέποτε ἀνῆκα οὔτε ἀνήκω σὲ κανένα ἀπολύτως πολιτικὸ κόμμα. Ὡς πολίτης, σκέπτομαι ἐλεύθερα καὶ ἔχω κάθε δικαίωμα νὰ λέω τὴν ἄποψή μου, καθὼς ἔχουμε Δημοκρατικὸ Πολίτευμα.

Σπούδασα στὴν Ἰατρικὴ Σχολὴ Πατρῶν καὶ ἔλαβα τίτλο Εἰδικότητας Παιδιατρικῆς ἀπὸ τὸ ΠΠΝΠ. Γνωρίζω τὸ ΠΠΝΠ ἀπὸ τὴν ἔναρξη λειτουργίας του. Ἐργάστηκα σὲ αὐτό. Νοσηλεύτηκα σὲ αὐτό. Σήμερα, διαβάζοντας τὴν τοπικὴ ἐφημερίδα "Πελοπόννησος" τυχαῖα, ἐνημερώθηκα γιὰ τὶς ὁδηγίες σας πρὸς τὸ προσωπικό τοῦ ΠΠΝΠ, σχετικὰ μὲ τοὺς μουσουλμάνους ἀσθενεῖς. Ἀρχικὰ ξανακοίταξα τὸ ἡμερολόγιο μήπως εἶναι Πρωταπριλιά. Δὲν εἶναι.

Ἀσχέτως τῆς ἀθεΐας ἢ θρησκεύματός σας, τὸ ὁποῖο σέβομαι ἀπόλυτα ὅπως καὶ σὲ κάθε ἄνθρωπο τοῦ πλανήτη μας, τὸ ἐπίσημο θρήσκευμα τῆς Ἑλλάδας εἶναι ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανισμός. Αὐτὸ δὲν σᾶς ἐπιτρέπει νὰ βάζετε δικούς σας ὅρους στὸ Δημόσιο Νοσοκομεῖο, τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι ἰδιοκτησία σας καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο φορολογοῦμαι. Ὅπως καὶ κάθε πολίτης.

Στὸ σπίτι σας, ἔχετε κάθε δικαίωμα νὰ μὴ ἔχετε εἰκόνες, σταυρούς. Νὰ ἔχετε κοράνιο ἢ κάθε σύμβολο ποὺ σᾶς ἐκφράζει. Ὄχι ὅμως στὸ Δημόσιο Νοσοκομεῖο νὰ ἐπιβάλετε κανόνες, ὅπως "νὰ ἀφαιροῦνται χριστιανικὲς εἰκόνες, σταυροί, σὲ δωμάτια ποὺ νοσηλεύονται μουσουλμάνοι", δῆθεν σεβόμενος τὴν θρησκεία τους. Νὰ σᾶς θυμίσω ὅτι ὅλοι οἱ ἀλλοδαποὶ ξέρουν ὅτι βρίσκονται στὴν Ἑλλάδα. Ἄρα ὀφείλουν νὰ δείχνουν σεβασμὸ πρὸς τὴ χώρα ποὺ ζοῦν. Ἄρα καὶ γιὰ τὸ θρήσκευμά μας.

Ἔχω ταξιδέψει σὲ πολλὲς χῶρες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ διαφορετικὰ θρησκεύματα. Τὰ σεβάστηκα ἀπόλυτα. Δὲν εἶχα τὴν ἀξίωση νὰ κάνουν ἀλλαγὴ τῶν συνηθειῶν τους, οὔτε στὰ δωμάτια τῶν ξενοδοχείων ποὺ πλήρωνα, γιὰ νὰ διαμένω καὶ ἦταν ὁ προσωπικός μου χῶρος κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς μου. Οὔτε ὅταν νοσηλεύτηκα ἀπαίτησα νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸ δωμάτιο νοσηλείας μου Βοῦδες, Μωάμεθ, Κοράνια. Γιατί ἐγὼ ἤμουν στὸ δικό τους κράτος καὶ σεβόμουν πραγματικὰ τὰ πιστεύω τους.

Τί καταπληκτικὲς ἰδέες εἶναι αὐτὲς ποὺ σκεφθήκατε; Ρωτήσατε τὸ προσωπικὸ τοῦ Νοσοκομείου καὶ τοὺς ἀσθενεῖς πρίν; Τί δικτατορικὲς τακτικὲς ἀκολουθεῖτε, κύριε; Μὲ τί δικαίωμα; Ἤδη ὑπάρχει δραματικὴ ἔλλειψη προσωπικοῦ. Καὶ πρακτικὰ νὰ τὸ δοῦμε, οἱ νοσηλεύτριες π.χ. θὰ ἔχουν ἐπιπλέον καθῆκον νὰ ρωτοῦν "παρακαλῶ, ποιὸν Θεὸ πιστεύετε;" καὶ ἀνάλογα νὰ ἀνεβοκατεβάζουν εἰκόνες;!

Ὅσον ἀφορᾶ δὲ τὴν ἄσκηση τῆς Ἰατρικῆς, τί νὰ πεῖ κανένας... Κύριε, ἂν δὲν βγάλεις τὰ ἐνδύματα τοῦ ἀσθενῆ, νὰ ψηλαφήσεις, νὰ ἀκροαστεῖς καρδιὰ - κοιλιὰ - πνεύμονα καὶ ἐπὶ γυναικολογικοῦ ἢ οὐρολογικοῦ περιστατικοῦ, πῶς θὰ διαγνώσεις ἄρα καὶ θὰ χορηγήσεις τὴν κατάλληλη ἀγωγή;

Ρίχνοντας χαρτιά; βλέποντας τὸν καφέ; πῶς;

Ἡ Ἰατρικὴ εἶναι Ἐπιστήμη. Ἡ Ἐπιστήμη δὲν εἶναι μαγεία. Ἄρα ἡ Ἰατρικὴ δὲν εἶναι μαγεία. Ἔλεος! Καὶ ὅταν σὲ ἕνα ἀκραῖα ἐπεῖγον γυναικολογικὸ περιστατικό, ποὺ κινδυνεύει ἄμεσα ἡ ζωή τῆς γυναίκας, ἐφημερεύει ἄρρεν γυναικολόγος; Θὰ ὑπάρχει "on call" γυναίκα γυναικολόγος νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ σπίτι της εἰδικὰ γιὰ μουσουλμάνα ἀσθενῆ;

Ἂν ἐνοχλοῦνται κάποιοι ἄλλων θρησκευμάτων, ἂς ἐπιλέξουν ὡς χώρα διαμονῆς τους κάποια ποὺ νὰ τοὺς ἐκφράζει. Ὅπως πολλοὶ Ἕλληνες ἐνοχλοῦνται ἀπὸ κάποια θέματα τῶν Νοσοκομείων μας, ὑπογράφουν καὶ ἀποχωροῦν μὲ δική τους εὐθύνη, ἔτσι καὶ οἱ ἀλλοδαποὶ φίλοι μας ἔχουν τὴν ἴδια ἐπιλογή.

Ξέρετε τί δύναμη καὶ κουράγιο παίρνουν οἱ χριστιανοὶ ἀσθενεῖς ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς, τοῦ Χριστοῦ, τὸν Σταυρό, τὸ Εὐαγγέλιο; Τεράστια! Τὸ ἔχω ζήσει τόσα χρόνια αὐτό. Μὲ τί δικαίωμα, κύριε, δίνετε τέτοιου εἴδους ὁδηγίες στὸ Δημόσιο Νοσοκομεῖο στὸ ὁποῖο ὑπηρετεῖτε; Τὸ ὁποῖο παρεπιπτόντως ὀνομάζεται καὶ ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΒΟΗΘΕΙΑ. Ὄχι ὅτι θὰ ὑπῆρχε διαφορα, ἐὰν ὀνομαζόταν ΠΠΝΠ μόνον.

Ὡς πολίτης ντρέπομαι. Ὡς γιατρὸς μόνον ἔκπληξη καὶ θλίψη νιώθω. Ἐσεῖς ὅμως νιώθετε σωστός;

Μετὰ τιμῆς,
Διαμαντούλα Καραβασίλη,
Παιδίατρος

Σύσκεψις διὰ τὰ Θρησκευτικὰ τῶν Ἀρχιεπισκόπων Ἀθηνῶν καὶ Κρήτης

Τοῦ ***κ. Μάκη Ἀδαμόπουλου***

«Ἡ δεύτερη κοινὴ σύσκεψη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Ἐκκλησία τῆς Κρήτης γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευση. Στὴν συνάντηση παρέστησαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ ὁ Μητροπολίτης Ὕδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης κ. Ἐφραίμ, ἐνῷ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης ἦταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Εἰρηναῖος καὶ οἱ Μητροπολίτες Ἀρκαλοχωρίου, Καστελλίου καὶ Βιάννου κ. Ἀνδρέας, Ἱεραπύτνης καὶ Σητείας κ. Κύριλλος καὶ ὁ Ἀρχιγραμματέας τῆς Συνόδου.

«Συζητήσαμε σὲ εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα γιὰ τὰ προβλήματα ποὺ ὑπῆρχαν καὶ ὑπάρχουν στὴν ζωή μας. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ζωντανοὶ Ὀργανισμοὶ καὶ ὁπωσδήποτε ἔχουμε προβλήματα, προγράμματα, συζητήσεις. Πάνω σὲ αὐτὰ ἀνταλλάξαμε ἀπόψεις καὶ πήραμε ἀποφάσεις» τόνισε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀρκαλοχωρίου κ. Ἀνδρέας ἐπεσήμανε ὅτι «προσπαθοῦμε νὰ πορευθοῦμε στὸν καλύτερο συναινετικὸ δρόμο, σὲ ἕνα δρόμο συνδιαλλαγῆς καὶ συναίνεσης προκειμένου νὰ προωθηθεῖ ἡ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν μέσα ἀπὸ ἕνα πνεῦμα ἑνότητας ὅλων τῶν θεολόγων. Μιλήσαμε, ἐπίσης, γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευση καὶ γιὰ τὰ Κέντρα Ἱερατικῆς Ἐπιμόρφωσης ποὺ σκέφτεται ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ δημιουργήσει καὶ ἐκφράσαμε τὴν ἐπιθυμία ἕνα τέτοιο Κέντρο νὰ λειτουργήσει καὶ στὴν Κρήτη. Εὐχαριστοῦμε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο γιὰ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν ἀπόψεων, ποὺ ὑπῆρξαν ἐποικοδομητικές, σὲ μία δύσκολη στιγμὴ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς πορείας τῆς Ἐκκλησίας. Μὲ τὴ μαρτυρία, ὅμως, τὴν σύνεση καὶ τὴν διάκριση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡ Ἐκκλησία πορεύεται καὶ κερδίζει χωρὶς νὰ χάνει. Ἡ συνάντηση, βέβαια, ἔγινε μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίου καὶ θὰ τοῦ στείλουμε τὴν σχετικὴ ἔκθεση γιὰ τὶς σκέψεις καὶ τὸν προβληματισμό».

Πηγή: ecclesia.gr 17.02.2017

ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ

Οἱ σύλλογοι **Πανελλήνια Ἕνωση Γυναικῶν** καὶ **Μητέρες Ἐπιστήμονες Πολύτεκνες,** ἔχουν τὴν τιμὴ καὶ τὴ χαρὰ νὰ σᾶς προσκαλέσουν στὴν ἐκδήλωση ἀφιερωμένη στὴ μνήμη τῆς πολυβραβευμένης συγγραφέως

Γαλάτειας Γρηγοριάδου-Σουρέλη,
στὶς **18.00,** τὴν **Τρίτη, 7 Μαρτίου 2017,**
στὸν χῶρο τοῦ cafè τοῦ βιβλιοπωλείου ΙΑΝΟΣ
(Σταδίου 24, Ἀθήνα, Τηλ. 210 3217917).

Εἶναι ἀποδεκτὴ ἡ βαπτισματικὴ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τῆς εὐθείας ὁδοῦ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως μὲ τὶς διάστροφες τῶν ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου θέσεις τους. Μὲ μία ἁπλὴ ἀνάγνωση τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀποδεικνύεται αὐτὸς ὁ ἰσχυρισμός μας.

Στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου ἀναφέρεται ἡ ἐντολὴ τοῦ Ἰδίου τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου πρὸς τοὺς Μαθητές Του: «Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν» (Ματθ. 28, 19). Ἐδῶ ἀποκαλύπτονται τὰ τρία στοιχεῖα τῆς σωτηρίας ποὺ ἐπαγγέλλεται ἡ Μία Ἐκκλησία: Προηγούμενη ὀρθὴ διδασκαλία – κατήχηση, Βάπτισμα στὸ Ὄνομα τῆς Ἀδιαιρέτου καὶ Ὁμοουσίου Τριάδος καὶ ἀκριβὴς τήρηση τῶν παραδεδομένων ὑπὸ τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου. Ποιὸ ἀπὸ τὰ τρία πληροῦν οἱ αἱρετικοί, οἱ παραχαράξαντες τὴν Εὐαγγελικὴ ἀλήθεια; Ἀσφαλῶς κανένα.

Ἡ βάπτιση τοῦ Ἰδίου τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου διασώζεται στὸν Εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο: «Βαπτισθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εὐθὺς ἀνέβη ἀπὸ τοῦ ὕδατος» (3, 16). Στὶς δὲ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων περιγράφεται ἡ βάπτιση τοῦ εὐνούχου ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου: «Κατέβησαν ἀμφότεροι εἰς τὸ ὕδωρ ὅ τε Φίλιππος καὶ ὁ εὐνοῦχος, καὶ ἐβάπτισεν αὐτόν. ὅτε δὲ ἀνέβησαν ἐκ τοῦ ὕδατος, Πνεῦμα Κυρίου ἥρπασεν τὸν Φίλιππον, καὶ οὐκ εἶδεν αὐτὸν οὐκέτι ὁ εὐνοῦχος (8, 38-39). Ἡ χρήση τοῦ ρήματος «ἀνεβαίνω» στὰ δύο προηγούμενα χωρία ὑποδηλώνει τὴν προηγηθεῖσα βύθιση τῶν βαπτισθέντων ἐντὸς τῶν ὑδάτων (βαπτίζω = βυθίζω ὑπὸ τὸ ὕδωρ, Liddell – Scott, τ. Ι, 479).

Τὸ βάπτισμα τῶν αἱρετικῶν Παπικῶν ὡς γνωστὸν τελεῖται διὰ ραντισμοῦ. Ἠμπορεῖ νὰ ταυτισθῇ μὲ τὸ Ὀρθόδοξο κανονικὸ βάπτισμα τῶν τριῶν καταδύσεων, οἱ ὁποῖες συμβολίζουν τὴν ταφὴ καὶ τὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου; Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, γράφοντας στοὺς Ρωμαίους, ἐπισημαίνει: «Ἢ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν; συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, [...] εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα» (6, 3-6). Καὶ ὁ Μ. Βασίλειος ἐπιβεβαιώνει: «Τὴν κατάδυσιν τὸν τύπον τῶν τριῶν ἡμερῶν ἐκπληροῦν» (ἐπ. 236, PG 32, 884A).

Ἐπίσης, οἱ τρεῖς καταδύσεις γίνονται στὸ Ὄνομα τῶν Τριῶν Προσώπων τῆς Ὁμοουσίου Τριάδος. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς διευκρινίζει μὲ ἀναλυτικὸ τρόπο ὅτι γιὰ κάθε Ὑπόσταση τῆς Ἁγίας Τριάδος κάνουμε μία κατάδυση καὶ εἶναι τρεῖς οἱ καταδύσεις γιὰ τὶς τρεῖς Ὑποστάσεις τῆς Ἁγίας Τριάδος: «Καθ' ἑκάστην τῶν τῆς θεότητος ὑποστάσεων μίαν κατάδυσιν καὶ τρεῖς διὰ τὸ τρισσὸν τῶν ὑποστάσεων» (B. Kotter, De Gruyter [Berlin 1981] PTS 22, 5, 11).

Πῶς εἶναι δυνατὸν τὸ βάπτισμα τῶν Παπικῶν, οἱ ὁποῖοι εἰσήγαγαν πλῆθος αἱρετικῶν δοξασιῶν, πολλὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες παραχαράσσουν, ἀλλοιώνουν καὶ διαστρεβλώνουν τὸ Τριαδολογικὸ καὶ Χριστολογικὸ δόγμα, ἀλλά -πολὺ περισσότερο- καὶ τὸ βάπτισμα τῶν Προτεσταντῶν νὰ ταυτίζονται μὲ τὸ τῆς Ὀρθοδόξου, ΜΙΑΣ Ἐκκλησίας; Ὁ Μ. Βασίλειος μὲ τὴν ἀπαράμιλλη εὐστοχία του διασαφηνίζει ὅτι ἡ πίστη καὶ τὸ βάπτισμα συνιστοῦν δύο συμφυεῖς καὶ ἀδιαίρετους τρόπους, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν ὅρο sine qua non γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι δὲ ἀδιαίρετο τὸ περιεχόμενο καὶ τῶν δύο, ἀφοῦ χωρὶς τὸν ἕνα δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχύει ὁ δεύτερος: «Πίστις δὲ καὶ βάπτισμα, δύο τρόποι τῆς σωτηρίας, συμφυεῖς ἀλλήλοις καὶ ἀδιαίρετοι. Πίστις μὲν γὰρ τελειοῦται διὰ βαπτίσματος, βάπτισμα δὲ θεμελιοῦται διὰ τῆς πίστεως, καὶ διὰ τῶν αὐτῶν ὀνομάτων ἑκάτερα πληροῦται. Ὡς γὰρ πιστεύομεν εἰς Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα, οὕτω καὶ βαπτιζόμεθα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Καὶ προάγει μὲν ἡ ὁμολογία πρὸς τὴν σωτηρίαν εἰσάγουσα· ἐπακολουθεῖ δὲ τὸ βάπτισμα ἐπισφραγίζον ἡμῶν τὴν συγκατάθεσιν» (Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, SC 17, 12, 2831-40).

Ἂς δοῦμε, ὅμως, τὸ θέμα καὶ ἀπὸ κανονικῆς πλευρᾶς. Ὁ 46ος κανόνας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων διακελεύει: «Ἐπίσκοπον, ἢ πρεσβύτερον, αἱρετικῶν δεξαμένους βάπτισμα, ἢ θυσίαν, καθαιρεῖσθαι προστάττομεν. Τίς γὰρ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ; ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;» (Ράλλη – Ποτλῆ, Σύνταγμα 2, 61). Αὐτὸ τὸ ἀκούουν οἱ φιλοαιρετίζοντες ἐπίσκοποί μας καὶ θεολόγοι; Ὁποιος ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος, μᾶς λέγει ὁ προαναφερθεὶς κανών, κάμει ἀποδεκτὸ τὸ βάπτισμα τῶν αἱρετικῶν νὰ καθαιρῆται. Ὁ Ὅσιος Νικόδημος, ἑρμηνεύοντας τὸν παρόντα κανόνα, ὑπογραμμίζει: «Εἰ γάρ φησι, μία εἶναι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, καὶ ἓν εἶναι τὸ ἀληθὲς βάπτισμα, πῶς ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἀληθὲς βάπτισμα τὸ τῶν αἱρετικῶν καὶ σχισματικῶν, εἰς καιρὸν ὅπου αὐτοὶ δὲν εἶναι μέσα εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἐξεκόπησαν ἀπὸ αὐτὴν διὰ τῆς αἱρέσεως;» (Πηδάλιον [1976] 51).

Οἱ ὀγδόντα τέσσερις περίπου ἐπίσκοποι, οἱ συγκαλέσαντες τὴν σύνοδο τῆς Καρχηδόνας τὸ 255, ἀποφάνθηκαν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Ὅπερ διὰ παντὸς ἰσχυρῶς καὶ ἀσφαλῶς κρατοῦμεν, μηδένα βαπτίζεσθαι δύνασθαι ἔξω τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας· ἑνὸς ὄντος βαπτίσματος, καὶ ἐν μόνῃ τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ ὑπάρχοντος» (Ράλλη – Ποτλῆ, Σύνταγμα 3, 3). Ἐδῶ οἱ ἱεροὶ Πατέρες τονίζουν τὴν ἀκρίβεια αὐστηρῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως καὶ ὁμολογοῦν ὅτι ἕνα βάπτισμα ὑπάρχει, αὐτὸ τὸ ὁποῖο τελεῖται στὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία.

Ὅπως συμφωνεῖ καὶ ὁ καθηγητὴς πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Μεταλληνός, ἰδιαίτερα στὴν ἐποχή μας ποὺ τὰ πάντα σχετικοποιοῦνται, ἀκόμη καὶ στὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο καὶ μία στάση αὐστηρᾶς τηρήσεως τῶν κανόνων σχολιάζεται ὡς φανατικὴ καὶ στερουμένη ἀγάπης, ἡ ἐμμονὴ στὴν παράδοση τῶν Ἁγίων εἶναι ἡ οὐσιαστικότερη ἀντίσταση στὸν γενικὸ κατήφορο. (Βλ. Ὁμολογῶ ἕν βάπτισμα, 1996, 122).

Ὡς ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐκτεθείσας ἐν συντομίᾳ διδασκαλίας τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸ βάπτισμα τῶν αἱρετικῶν ἀπορρίπτεται ὡς ἄκυρο. Ὁ Μ. Βασίλειος ἀποφαίνεται ὅτι γίνεται δεκτὸ μόνον ἐκεῖνο τὸ βάπτισμα ποὺ τηρεῖται χωρὶς νὰ παρεκκλίνῃ τῆς πίστεως: «Ἐκεῖνο γὰρ ἔκριναν οἱ παλαιοὶ δέχεσθαι βάπτισμα τὸ μηδὲν τῆς πίστεως παρεκβαῖνον» (PG 32, 665A).

Ἑπομένως, ἐπ'οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται στὰ μέλη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ ὁδηγοῦν τὰ τέκνα τους νὰ βαπτισθοῦν ἀπὸ αἱρετικούς. Τὰ βαπτισθέντα δὲ ἀπὸ αὐτοὺς θεωροῦνται ὡς ἀβάπτιστα καὶ ἄρα ἐὰν προσέλθουν στὴν Μία Ἐκκλησία, πρέπει νὰ βαπτίζωνται κανονικῶς, χωρὶς αὐτὸ νὰ θεωρῆται ἀναβαπτισμός. Ὁ Δίδυμος ὁ Τυφλὸς εἶναι κατηγορηματικὸς ὡς πρὸς αὐτό: «Μετερχόμενοι τοίνυν εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, κἂν τυχὸν ὡσὶν βεβαπτισμένοι, βαπτίζονται μέν (οὐ γὰρ λέγομεν ἀναβαπτίζονται, ἐπειδὴ μὴ ἔχουσι τὸ ἀληθὲς βάπτισμα)» (PG 39, 720A).

Ἔρχεται, δυστυχῶς, ἡ βαπτισματικὴ θεολογία τῶν Οἰκουμενιστῶν νὰ δεχ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ι.Σ.Ι.: Οἱ τίτλοι τῶν Ἐξάρχων...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

νῦν Μητροπόλεων ἦσαν ἁπλαῖ ἐπισκοπαὶ ἢ ἀρχιεπισκοπαὶ καὶ δὲν ἐκαλοῦντο οὗτοι «ὑπ. καὶ ἐξ.».

Ἔχομεν 4 ἀναφερομένους ἁπλῶς ὡς ὑπ. καὶ Ἔξ. «Μακεδονίας», ἤτοι Δράμας, Σιδηροκάστρου, Πολυανῆς καὶ Σισανίου, 3 «Κεντρικῆς Μακεδονίας» ἤτοι Λαγκαδᾶ, Νεαπόλεως καὶ Ἐδέσσης, 2 «Δυτικῆς Μακεδονίας» οἱ Γουμενίσσης καὶ Σερβίων, 2 «Ἄνω Μακεδονίας» οἱ Φλωρίνης καὶ Καστορίας, 1 «Ἀνατολικῆς Μακεδονίας» ὁ Φιλίππων, 1 «Νοτίου Μακεδονίας» ὁ Γρεβενῶν καὶ τέλος «πάσης Μακεδονίας» ὁ Σερρῶν.

Ἐν ἐξελίξει ὄντος εἰσέτι τοῦ ἐθνικοῦ θέματος τῆς Μακεδονίας μας καὶ ἀδήλου οὔσης τῆς καταλήξεως τοῦ ὀνόματός της, νομίζω ὅτι εἰς τὴν φήμην τῶν Μητροπολιτῶν της, ἀντὶ τῆς λέξεως αὐτῆς, οὐσία ἄνευ ἀντικρύσματος ἀλλὰ τύποις, καλὸν θὰ ἦτο νὰ δοθῶσι τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά - μακεδονικὰ καὶ μασαιωνικά - βυζαντινὰ τοιαῦτα.

Κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς τίτλους τοῦ μὲν Θεσσαλονίκης νὰ προστεθῇ «πάσης Θετταλίας καὶ πάσης Μυγδονίας» (Ἐγκ. Ἐλευθερουδάκη, Τ. Θ΄. σ. 42. καὶ 597) εἰς δὲ τοῦ Βερροίας «Θετταλίας καὶ πάσης Ἠμαθίας», ὡς λέγεται καὶ ἐπισήμως ὁ νομός του.

Βασικῶς τὰ πλεῖστα τῶν στοιχείων ἐλήφθησαν ἐκ τῆς ἀνωτέρω παλαιᾶς, ἀλλὰ καὶ σπουδαίας ἐγκυκλοπαιδείας, ἥστινος θέλω ἀναφέρει τόμον καὶ σελ. διὰ πάντα ἔχοντα ἀμφιβολίας τινας.

1) Ὁ Δράμας νὰ λάβῃ τὸν τίτλον «πάσης Ὀδομαντικῆς» (ΕΛΕΥΘ. τ.θ΄. σελ. 956) περιοχὴ μεταξὺ Στρυμόνος - Νέστου ἐπὶ Ὀρβήλου ὄρους. 2) Ὁ Σιδηροκάστρου «πάσης Σιντικῆς» ὡς λέγεται καὶ ἐπισήμως ἡ ἐπαρχία του. 3) Ὁ Φλωρίνης «πάσης Λυγκιστίδος» (ΕΛΕΥΘΕΡ. τ. Η΄. σελ. 851). 4) Ὁ Λαγκαδᾶ «πάσης Κρηστωνίας» (ΕΛΕΥΘ. τ. Η΄. σ. 180, τ.θ. σ. 42) περιοχὴ μεταξὺ Ἐχεδώρου (Γαλλικοῦ) ποταμοῦ καὶ Στρυμῶνος. 5) Ὁ Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου «πάσης Παιονίας» (ΕΛΕΥΘ. τ.θ. σ.42, τ. Ι΄. σ. 345). 6) Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης «παντὸς Βοΐου» ὡς λέγεται καὶ ἐπισήμως ἡ ἐπαρχία αὐτοῦ. 7) Ὁ Φιλίππων «πάσης Ἀνατολικῆς Μακεδονίας» προστιθεμένου τοῦ «πάσης» τοῦ μόνου διατηροῦντος τὸ ὄνομα «Μακεδονία» εἰς τὴν φήμην του, καθ' ὅσον τυγχάνει οὐ μόνον «Ἀποστολική» Μητρόπολις, ἀλλὰ καὶ ἡ πρώτη ἐν Εὐρώπῃ χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου. Ὁ δὲ τίτλος αὐτοῦ νὰ ἀλλάξῃ ἀφαιρουμένης τῆς ἐπίσης ἱστορικῆς λέξεως «Νεάπολις», ὡς ἐλέγετο τοὺς χρόνους τοῦ Ἀπ. Παύλου, νὰ λάβῃ τὸ βυζαντινὸν «Χριστούπολις» ἤτοι «Μ. Φιλίππων, Χριστουπόλεως καὶ Θάσου», δι' οὗς λόγους ἀναφέρω ἀνωτέρω καὶ ὑπὸ τοὺς ἑορτασμοὺς τῆς δευτέρας χιλιετίας ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ! 8) Ὁ Νεαπόλεως «Δυτικῆς Μυγδονίας» (ΕΛΕΥΘΕΡ. Τ.θ΄. σ. 42 καὶ 597). 9) Ὁ Γρεβενῶν «νοτίου Ἐλιμειώτιδος» (ΕΛΕΥΘ. τ. Ε΄. σ. 237) περιοχὴ Ἄνω Ἀλιάκμονος περιλαμβάνουσα καὶ τὸν νότιον νομὸν Κοζάνης. 10) Ὁ Σερρῶν «πάσης Βισαλτίας καὶ Ἠδωνίδος. Βισαλτία ἡ ἐπαρχία Νιγρίτης καὶ Ἠδωνὶς (ΕΛΕΥΘ. τ. ΣΤ΄. σ. 287) περιοχὴ κάτω Στρυμῶνος καὶ βορείου Ἀγγίστου. Ἠδωνὸς ὑπῆρξεν υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἐκ τῆς Καλλιρόης, θυγατρὸς τοῦ Νέστου. Ἠδωνοὶ ἦσαν οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἀμφιπόλεως (ΕΛΕΥΘ. τ.Α΄. σ. 947). 11) Ὁ Ἐδέσσης «πάσης Βοττιαίας» (ΕΛΕΥΘ. τ. Γ΄ σ. 436, τ.Θ΄. σ. 42). 12) Ὁ Γουμενίσσης «πάσης Ἀμφαξίτιδος» (ΕΛΕΥΘ. τ. Α΄ σ. 936) προέρχεται ἀπὸ τὸ «ἀμφί» καὶ τὸν «Ἀξιὸν» ποταμόν, δηλαδὴ ἡ περιοχὴ πέριξ τῶν δύο ὀχθῶν αὐτοῦ. 13) Ὁ Καστορίας «πάσης Ὀρεστίδος» (ΕΛΕΥΘ. τ. θ΄ σ. 42, τ.Ι΄. σ. 135, 136). 14) Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης «Ἄνω Ἐλιμειώτιδος» προστιθεμένου ἀργότερον, ἐὰν τοῦ δοθῇ ἡ Πτολεμαΐς μετὰ τῶν χωρίων της καὶ «πάσης Ἐορδαίας», ὡς ὀνομάζεται ἐπισήμως ἡ ἐπαρχία αὕτη.

Ὡσαύτως ὁ Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου ἀναφερόμενος ὡς «ὑπ. καὶ Ἔξ. Παγγαίου» δέον νὰ ὀνομασθῇ» ὑπ. καὶ Ἔξ. Φυλλίδος «ὡς εἶναι τὸ ἐπίσημον ὄνομα τῆς ἐπαρχίας του ἴσως καὶ «Ἄνω Ὀδομαντικῆς» (λόγῳ Νευροκοπίου), διατηρῶν μόνον ὁ Ἐλευθερουπόλεως τὸ «Παγγαίου» συμπίποντος μὲ τὰ ὅρια τῆς Μητροπόλεώς του (περίπου).

Διὰ τῶν ὀνομάτων τούτων ἀποδεικνύεται ἔτι δυναμικώτερον, ἡ ἑλληνικότης τῶν ἐπὶ μέρους ἐπαρχιῶν τῆς Μακεδονίας μας, διότι οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἔχει σλαβικήν, ἰλλυρικὴν ἢ ἄλλην τινα ξενόφερτον ῥίζαν ἀλλ' ἀμιγῶς μακεδονικήν - ἀρχαιοελληνικήν.

Ἐπεκτείνων τὸ κείμενόν μου θὰ ἤθελον ν' ἀναφερθῶ καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην ἀλλαγῆς τῶν ὀνομάτων τῶν Νομαρχιῶν τῆς Μακεδονίας τῶν ἐχόντων τὰ ὀνόματα τῶν πρωτευουσῶν αὐτῶν. Εἰδικώτερον ἄνευ μεταβολῆς παραμένουσιν οἱ νομοὶ Ἠμαθίας, Πέλλης, Πιερίας καὶ Χαλκιδικῆς, ἐνῶ δέον νὰ ἀλλάξωσι τὰ τοιαῦτα τῶν λοιπῶν 9 ἤτοι:

α) Φλωρίνης νὰ ὀνομασθῇ Λυγκιστίδος. β) Καστορίας νὰ ὀνομασθῇ Ὀρεστίδος. γ) Γρεβενῶν νὰ ὀνομασθῇ Ἐλιμειώτιδος. δ) Κοζάνης νὰ ὀνομασθῇ Ἐορδαίας. ε) Κιλκὶς νὰ ὀνομασθῇ Παιονίας. στ) Θεσσαλονίκης νὰ ὀνομασθῇ Μυγδονίας, κακῶς ἐδόθη εἰς νέον Δῆμον! ζ) Σερρῶν νὰ ὀνομασθῇ Ἠδωνίδος. η) Δράμας νὰ ὀνομασθῇ Ὀδομαντικῆς καί θ) Καβάλας νὰ ὀνομασθῇ Φιλίππων, πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου τούτου Βασιλέως καὶ πατρὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, λόγῳ τῆς σβέσεως τῆς ἀποστολικῆς ταύτης πόλεως καὶ τῆς ἑλληνικοτάτης Φιλιππουπόλεως τῆς Β. Θράκης, ἀλυτρώτου τελούσης ὑπὸ τὸ κακόηχον ὄνομα Πλόβντιβ.

Ἐπίσης καὶ ἡ Καβάλα νὰ λάβῃ ὁμοῦ μετὰ τῆς Μητροπόλεώς της ὡς ἀναφέρω, διὰ τὸ ἐκκλησιαστικόν της ὄνομα καὶ πολιτικόν, τὸ βυζαντινὸν ΧΡΙΣΤΟΥΠΟΛΙΣ, νὰ ἐνθυμοῦνται καὶ οἱ «ἄσπονδοι» δῆθεν «φίλοι καὶ σύμμαχοι» Εὐρωπαῖοι τὴν πρώτην χριστιανικὴν πόλιν τῆς Εὐρώπης. Ἐξ ἄλλου Νεάπολιν ἔχομεν ἐνταῦθα, ἐν νομῷ Κοζάνης, ἐπίσης Λακωνίας καὶ Λασηθίου, ἔτι δὲ ἐν Ἱεροσολύμοις ἡ σήμερον Ναμπλοὺς καὶ ἐν Ἰταλίᾳ.

Ὑπ' ὄψιν δὲ ἔτι ὅτι ἡ μετονομασία τὸ 1999 τοῦ τέως Ὑπουργείου Βορείου Ἑλλάδος εἰς «Μακεδονίας - Θράκης» ὀφείλεται πρὸ 15ετίας περίπου (τῆς μετονομασίας) εἰς πρότασιν τοῦ μεγάλου ἴσως καὶ μεγίστου τῶν σημερινῶν θεολόγων καὶ σπουδαίου ἱστορικοῦ, ἀοιδίμου καθηγητοῦ Παναγιώτου Κ. Χρήστου, πρὸς τὸν τότε Ὑπουργὸν Β. Ἑλλάδος μεγάλον Ἕλληνα - Μακεδόνα Στυλιανὸν Παπαθεμελῆν.

Πρὸς τούτοις ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ΕΣΤΙΑΣ (14.5.1992) ἔκανε γνωστὸν πρὸς τὸ εὐρύτερον κοινὸν ὅτι ο Πάπας Νικόλαος Α΄ διὰ ἐπιστολῆς του, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 860 πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Γ΄ ἐζήτει ὁπίσω τὸ Ἀνατολικὸν Ἰλλυρικόν, τὸ ὁποῖον, λίαν σοφῶς ὁμοῦ μετὰ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, ἀφήρεσε ἀπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του τὸ 732 ὁ Λέων Γ΄ Ἴσαυρος, ἀναφέρων ὀνομαστὶ ὅλας τὰς Μητροπόλεις, κεχωρισμένως ἀναφέρει τὴν «Μητρόπολιν Σκοπίων τῆς ἐπαρχίας Δαρδανίας» τοὐτέστι τὰ Σκόπια οὐδέποτε ἦσαν Μακεδονία! Μόνον τὸ νότιον μέρος τοῦ κρατιδίου τούτου ἡ Ἄνω ἤ Βόρειος Μακεδονία δηλαδὴ τὸ 1/3 περιλαμβάνον τὸ ἑλληνικότατον Μοναστήριον (Ἡράκλεια) τῆς ἐπαρχίας Πελαγονίας, ἡ Στρώμνιτσα (Τιβεριούπολις), ἡ Ἀχρίς ἤ Ὀχρίς, τὸ Κρούσοβον εἶναι Μακεδονία ἡ λοιπὴ περιοχὴ εἶναι Δαρδανία, ἀλλὰ καὶ ἡ λέξις «Σκόπια» εἶναι ἑλληνικοτάτη προερχομένη ἀπὸ παραφθορὰν τῆς λέξεως «ἐπισκοπὴ» ἤ «σκοπὸς» ἤ «σκοπιά» δηλαδὴ φρούριον ἐπὶ Βυζαντίου.

Δυστυχῶς παρ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας, ἰδίως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης προεξάρχοντος τοῦ Παναγ. Ποιμενάρχου αὐτῆς κ.κ. Παντελεήμονος Β΄. ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν Ἱεραρχῶν αὐτῆς, σὺν τῷ χρόνῳ ὅλοι λησμονοῦν τὸ ὄνομα κατὰ τὸν «γραικύλον» ὡς ἀπεκάλουν τότε Κων. Μητσοτάκην καὶ τὸν μετ' αὐτοῦ ἐχόντων παρομοίας **ἀντεθνικὰς ἀπόψεις** Λ. Κύρκου, Γ. Παπανδρέου, Μιχ. Παπακωνσταντίνου, Ἀνδρ. Ἀδριανοπούλου, Νικ. Κωνσταντοπούλου κ.ἄ. ἐκ τῶν πολιτικῶν καὶ ἐκ τῶν δημοσιογράφων Ριχ. Σωμερίτου, Ἰ. Πρετεντέρη, Δήμου, Μίχα καὶ πολλῶν ἄλλων, «εὐρωλιγούρηδων» καὶ «ἀνθελλήνων», ὡς ἀπεκάλουν τότε, δι' οὗς τὰ ὀστᾶ τῶν «Μακεδονομάχων» μας θὰ τρίζουν...

Εὐτυχῶς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας κ.κ. **Χριστόδουλος** ὕψωσε τὴν σημαίαν τοῦ ὑγιοῦς πατριωτισμοῦ - ἐθνικισμοῦ ὄχι σωβινισμοῦ, ὡς κατηγόρουν τοῦτον οἱ διάφοροι φελλοὶ καὶ ξενοκίνητοι ἐθνικοὶ μειοδόται τύπου Στεργιάδου (ὁ γνωστὸς σκοτεινὸς ὕπατος Ἀρμοστὴς ἐν Σμύρνῃ, λάθρα φυγὼν ἐκ τῶν πρώτων ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν μάρτυρα Χρυσόστομον Σμύρνης) ἕτοιμοι ἕνεκεν θέσεων, ἀπολαύσεων καὶ χρημάτων, νὰ ἐκποιήσουν τὰ πάντα καὶ δὴ ἄνευ οὐδενὸς ἀνταλλάγματος πλὴν τῶν προσωπικῶν τοιούτων. Λέγεται ὅτι ὁ ἀείμνηστος Σοφοκλῆς Βενιζέλος, μέγας ὄντως πατριώτης, ὅστις εἶχε θέσει εἰς τὸν Νικήτα Χροῦτσεφ τὸ «βορειοηπειρωτικὸν» ἤδη ἀπὸ τὸ 1959-60, πλέον δὲ τούτου ἀντετάχθη εἰς τὴν συμφωνίαν τοῦ Ἀβέρωφ, τὴν ἰδίαν ἐποχήν, μὲ τὸν Τίτο διὰ τὴν διακίνησιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν ἑλληνοσκοπιανῶν συνόρων 10-15 χιλιόμετρα, διαβλέπων κίνδυνον διὰ τὴν Μακεδονίαν μας εἶπε, διὰ τὸν Κ. Μητσοτάκην **«εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐκποιήσῃ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ δὴ εἰς κακὴν τιμήν».**

Ἡ ἐπαίσχυντος «ἐνδιάμεσος συμφωνία» τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1995, ἣν ὁ ἐτοιμοθάνατος Ἀνδρέας Παπανδρέου ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ Ἀμερικανοεβραίου Χόλμπρουκ, ὑπέγραφεν ἐκὼν - ἄκων ἐξοφλῶν τὰ γραμμάτιά του πρὸς τὰς ΗΠΑ, δέον νὰ παύσῃ ἰσχύουσα, διότι εἰς ἡμᾶς οὐδὲν ἀπέδωκε, πλὴν τῆς ἀπαλείψεως τοῦ ἀστέρος τῆς Βεργίνας, ἐνῷ εἰς τοὺς Σκοπιανοὺς τὰ πάντα. Ἡ ξενοδουλεία καὶ αἱ ἐπικύψεις τῶν πολιτικῶν μας, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων πρὸς τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς, κατὰ κανόνα, ξένους ἔχουσιν ὑπερβῇ τὰ ἀνεκτὰ ὑπὸ τοῦ Λαοῦ καὶ τοῦ Ἔθνους ὅρια, καιρὸς νὰ κοποῦν οἱ πόδες τῶν ἐθνοπροδοτῶν ἅπαξ διὰ παντός!

Ἤγγικεν ἡ ὥρα τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ Ἔθνους μὲ ἀρχηγὸν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Μακαριώτατον, διὰ τῆς ψήφου καὶ τῆς γλώσσης γραπτῆς τε καὶ προφορικῆς.

Ἐλπίζων νὰ ἐβοήθησα εἰς τὸ μέγα ἐθνικὸν θέμα τῆς Μακεδονίας μὲ τὰς πενιχράς μου δυνάμεις, τίθεμαι εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς ὁμοϊδεάτου πρὸς ἐμὲ ἄνευ τινος ἀνταλλάγματος».

Περί τοῦ καθαγιασμοῦ δύο Ἁγίων Ποτηρίων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

εἶναι δυνατὸν νὰ καθαγιάζεται κατὰ τὴν τέλεσιν Θ. Λειτουργίας. Τὸ ζήτημα εἶναι λίαν σοβαρὸν καθὼς ἅπτεται τῆς δογματικῆς καὶ λειτουργικῆς παραδόσεως καὶ διὰ τοῦτο παραθέτομεν τὴν ἐγκύκλιον πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν Ἱεραρχῶν καὶ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐγκύκλιον σημείωμα: «Περὶ τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τοῦ Καθαγιασμοῦ δύο ἁγίων Ποτηρίων κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Λειτουργίας»

Ἐκ Συνοδικῆς Ἀποφάσεως, ληφθείσης ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς 10ης μηνὸς Ἰανουαρίου ἐ.ἔ., γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐν τῇ ῥηθείσῃ Συνεδρίᾳ Αὐτῆς, διεξελθοῦσα τὴν ἀπὸ 10ης μηνὸς Ὀκτωβρίου π.ἔ. ἐπιστολὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβροσίου, δι' ἧς διαπυνθάνεται περὶ τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τοῦ Καθαγιασμοῦ δύο ἁγίων Ποτηρίων κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Λειτουργίας, ἀπεφάσισεν ὅπως ἀποστείλῃ ὑμῖν τὸ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 49/30.12.2016 ἀπαντητικὸν πρὸς τὸ ἀνωτέρω ἐρώτημα ἔγγραφον τῆς ἀρμοδίας Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου, πρὸς ὑμετέραν ἐνημέρωσιν καὶ διὰ τὰ καθ' ὑμᾶς.

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιγραμματεύς
† Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Κοινοποίησις: Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου.

Πρός Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Μακαριώτατε Πρόεδρε, Σεβασμιώτατοι Συνοδικοὶ Σύνεδροι,

Ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου κατὰ τὴν Συνεδρίαν Αὐτῆς τῆς 22ας Νοεμβρίου 2016 ἠσχολήθη μὲ τὰ ὑπὸ τῆς ἡμερησίας διατάξεως προβλεπόμενα θέματα καὶ ἐξήτασε μεταξὺ αὐτῶν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβροσίου ἀφορῶσα εἰς τὴν χρῆσιν δύο Ἁγίων Ποτηρίων κατὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Μετὰ ἀπὸ διεξοδικὴ συζήτησιν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἡ περὶ ἡμᾶς Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ εὐσεβάστως εἰσηγεῖται τὰ ὡς κάτωθι:

1. Ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος, ἐπίσκοπος Λουγδούνου (Λυῶνος +202) εἶναι ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος κάνει λόγον διὰ «ποτήρια οἴνῳ κεκραμένα» (Ἔλεγχος καὶ ἀνατροπὴ τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ΒΕΠΕΣ 5, 160 (26-28).

2. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος (328-390) ἀναφέρει «τοὺς μυστικοὺς κρατῆρας», νοουμένων τῶν πολλῶν ποτηρίων διὰ τὴν μετάληψιν τῶν κοινωνούντων (Λόγος Ε΄, Στηλιτευτικὸς κατὰ Ἰουλιανοῦ βασιλέως, στηλιτευτικὸς δεύτερος, PG 35, 663Β), τὰ ὁποῖα, σύμφωνα μὲ πληροφορίας, δὲν ὑπερέβησαν τὸν ἀριθμὸν ἑπτὰ (Ἀμβροσίου Σταυρινοῦ, Σχολάζοντος Μητροπολίτου Καισαρείας (†), Αἱ ἀρχαιότατα καὶ αἱ σύγχρονοι Λειτουργίαι τῶν κυριωτέρων τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησιῶν, Λειτουργικὰ Βλατάδων 4, ἐπιμελείᾳ Ἀρχιμ. Νικοδήμου Σκρέπτα, Θεσσαλονίκη 2001, σ. 444).

3. Εἰς τὴν ἀρχαίαν λειτουργικὴν τάξιν τῶν Θείων Λειτουργιῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀνήκουν εἰς τὸν βυζαντινὸν λειτουργικὸν τύπον, γίνεται λόγος περὶ χρήσεως πολλῶν ἄρτων καὶ πολλῶν ποτηρίων.

4. Εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν, μετὰ τὴν προσκομιδὴν-μεταφορὰν τῶν Δώρων, γίνεται ἀναφορὰ «εἰς τὰ κύπελλα» (SC 336, 178 (8-15)).

5. Εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου γίνεται λόγος περὶ πολλῶν ἄρτων καὶ πολλῶν κρατήρων (Γερμανοῦ Κων/πόλεως, Ἱστορία Ἐκκλησιαστικὴ καὶ Μυστικὴ Θεωρία, PG 98, 400).

6. Εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου εἰς τὴν εὐχὴν τῆς προθέσεως ἐντοπίζεται ἡ φράσις:«Δέσποτα Ἰησοῦ Χριστέ, Κύριε, ὁ συνάναρχος Λόγος... ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ τὸν ἄρτον τοῦτον καὶ ἐπὶ τὰ ποτήρια ταῦτα», ὅπερ σημαίνει ὅτι ἡ χρῆσις πολλῶν ἁγίων ποτηρίων ἦτο λειτουργικὴ συνήθεια (Ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγ. Πέτρου ἐν τῷ Ἰω. Φουντούλη, Κείμενα Λειτουργικῆς, τεῦχος Γ΄ Θεῖαι Λειτουργίαι, Θεσσαλονίκη 1985, σ. 44).

7. Εἰς τὸ Πασχάλιον Χρονικόν (ἔτος 624) μνημονεύεται ἡ μετὰ τὴν θείαν μετάληψιν ἀπόθεσις εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν δισκαρίων, ποτηρίων καὶ ἄλλων σκευῶν, πρὶν αὐτὰ μεταφερθοῦν ὑπὸ τῶν ἱερέων εἰς τὸ σκευοφυλάκιον (PG 92, 1001C).

8. Εἰς τὸ παλαιότερον Βυζαντινὸν Εὐχολόγιον τοῦ 8ου αἰ, τὸν Βαρβερινὸν κώδικα 336, εὑρισκόμενον εἰς τὴν Βατικανὴν Βιβλιοθήκην, ὑπάρχει ἡ μαρτυρία ὅτι εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου γίνεται ἀναφορὰ εἰς πολλοὺς ἄρτους κατὰ τὴν ἑτοιμασίαν τῶν δώρων-πρόθεσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὥραν τοῦ μελισμοῦ ὁ ἱερεὺς «λαμβάνει ἐκ τοῦ ἁγίου σώματος μερίδας καὶ βάλλει εἰς τὰ ἅγια ποτήρια καὶ λέγει· εἰς πλήρωμα πνεύματος ἁγίου» (5. Parenti e E. Velkovska, L' Eucologio Barberini.gr. 336, Bibliotheca «Ephemerides Liturgicae» «Subsidia» 80, Roma edizione seconda 2000, σ. 69).

9. Εἰς δύο ποτήρια κατὰ τὴν Θείαν Κοινωνίαν γίνεται ἀναφορὰ καὶ εἰς μεταγενέστερα Εὐχολόγια τοῦ 10ου-11ου αἰ. (M. Arranz, SJ, L' Eucologio Constantinopolitanoagli inizi del secolo XI. Hagiasmatarion & Archieratikon (Rituale & Pontificale) con l' aggiunta del Leiturgikon (Messale), Roma 1996, σ. 156-157).

10. Εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν τῆς Κων/πόλεως, σύμφωνα μὲ τὴν «Βασίλειον Τάξιν», κείμενον τοῦ 9ου αἰ., κατὰ τὴν μεγάλην εἴσοδον εἰσοδεύονται περισσότεροι δίσκοι καὶ ποτήρια (PG 112, 253Β), ἐνῶ ὁ αὐτοκράτωρ μετελάμβανε ἀπὸ χωριστοῦ ποτηρίου (Συμεὼν Θεσσαλονίκης, Διάλογος, ΡΜΓ΄, PG 155, 352C).

11. Ὁ ὑπομνηματιστὴς τῆς Θείας Λειτουργίας Γερμανὸς Κων/πόλεως (8ος αἰ.) ἀναφέρεται εἰς ποτήρια, «Εἰς τὰ προκείμενα τῇ θείᾳ τραπέζῃ εἴτε κρατῆρας, εἴτε ποτήρια εἴεν» (Ἱστορία Ἐκκλησιαστικὴ καὶ Μυστικὴ Θεωρία, PG 98, 449Β). Τὰ αὐτὰ ἀναφέρει καὶ ὁ ἕτερος ὑπομνηματιστὴς εἰς τὴν Προθεωρίαν του, Θεόδωρος Ἀνδίδων τὸν 11ον αἰ. (Προθεωρία κεφαλαιώδης περὶ τῶν ἐν τῇ θείᾳ Λειτουργίᾳ γινομένων συμβόλων καὶ μυστηρίων, PG 140, 464Β).

12. Ὁ ἅγιος Συμεὼν Θεσσαλονίκης ἀναφέρει τὴν λιτάνευσιν κατὰ τὴν Μεγάλην Εἴσοδον κενῶν σκευῶν προὸς τιμὴν τῶν δώρων καὶ ἁγιασμὸν τῶν πιστῶν (PG 155, 729BC: «Καὶ τοῦτο δὲ οὐ θαυμαστόν, εἰ κενὰ τινὰ ἐστιν. Εἰς τιμὴν γὰρ τῶν θείων δώρων ταῦτα τὰ σκεύη κατέχουσι, καὶ ἵνα οἱ θ' ὁρῶντες, οἵ τε ἐγγίζοντες ἁγιάζωνται πάντες»). Αὐτὴ ἡ πρᾶξις γίνεται καὶ σήμερον ἐν τισι ἱεραῖς μοναῖς τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἐν κατακλεῖδι ἡ περὶ ἡμᾶς Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ προτείνει:

1. Ἡ πρᾶξις τῆς ἑτοιμασίας πεπλησμένων ἁγίων Ποτηρίων εἰς τὴν προσκομιδὴν παρατηρεῖται συμφώνως πρὸς ὅλην τὴν χειρόγραφον παράδοσιν κατὰ τὴν βυζαντινὴν περίοδον. Εἰς τὰς ποικίλας Διατάξεις τῆς Θείας Λειτουργίας φαίνεται ὅτι περισσότερα τοῦ ἑνὸς ποτήρια, πλήρη, κατὰ βάσιν, ἤ κενά, εἰσοδεύονται κατὰ τὴν Μεγάλην Εἴσοδον. Μετὰ δὲ τὸν καθαγιασμὸν τῶν Τιμίων Δώρων καὶ τὸν μελισμὸν τοῦ Ἁγίου Ἄρτου καθαγιάζονται καὶ τὰ Ἅγια Ποτήρια διὰ μερίδων ἐκ τοῦ μελισθέντος Ἀμνοῦ καὶ ἐκχύσεως ἐν αὐτοῖς ἐκ τοῦ καθαγιασθέντος Τιμίου Αἵματος. Μετὰ τὴν θείαν Μετάληψιν τῶν πιστῶν, τὰ ἅγια Ποτήρια ἀποτίθενται εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν καὶ ἐκεῖθεν μεταφέρονται εἰς τὴν Πρόθεσιν.

2. Ἡ χρῆσις πολλῶν ἁγίων Ποτηρίων κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Λειτουργίας δὲν καταργεῖ τὴν περὶ τοῦ ἑνὸς ἄρτου καὶ τοῦ ἑνὸς ποτηρίου, τοῦ ἑνὸς θυσιαστηρίου καὶ τῆς μιᾶς θυσίας πρᾶξιν καὶ θεολογίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ὅπως κατὰ τὸν μελισμὸν «μερίζεται ὁ ἀμέριστος», δηλ. ὁ Χριστός, παραμένων εἷς, «εἰ καὶ ἐν ποτηρίῳ καὶ ἄρτῳ καθορᾶται» (Συμεὼν Θεσσαλονίκης, PG 155, 300Β), τοιουτοτρόπως καὶ κατὰ τὴν χρῆσιν πολλῶν ἄρτων καὶ ποτηρίων «ἓν τὸ προσφερόμενον, καὶ ἓν τὸ ποτήριον, καὶ ἐν διαφόροις ὁρᾶται, ὅτι καὶ ἑνὸς τὸ ἓν σῶμα καὶ ἑνὸς τὸ αἷμά ἐστιν» (Συμεὼν Θεσσαλονίκης, PG 155, 288Α). Ἐπί δέ τούτοις, διατελοῦμεν,

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ
Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς
† Ὁ Ὕδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Ἐφραίμ

Ἀνακοίνωσις-Πρόσκλησις

Τὸ Σάβββατο 4 Μαρτίου καὶ ὥρα 6:30 μ.μ., στὴν αἴθουσα Ἐπάλξεις, Ζήνωνος 3, β' ὄρ., πλ. Ὁμονοίας, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας θὰ πραγματοποιηθῇ ἀφιέρωμα γιὰ τὴν Ἱεραποστολή. Θὰ ἀναφερθῇ ἡ παγκόσμια δράση τῆς καθολικῆς Ὀρθοδοξίας, οἱ παράγοντες τῆς ἱεραποστολικῆς διακονίας καὶ οἱ δυσκολίες καὶ προοπτικὲς γιὰ τὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο. Καλοῦνται νὰ συμμετάσχουν τὰ ἱεραποστολικὰ σωματεῖα τῆς χώρας μας, προσωπικότητες μὲ ἱεραποστολικὴ δράση καὶ κάθε ὀρθόδοξος ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ διαδοθῇ παντοῦ τὸ μήνυμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς σωτηρίας.

ΤΙ ΑΛΛΟ ΠΛΕΟΝ ΘΑ ΠΡΟΚΥΨΗ ΑΠΟ ΤΗΝ...

Τὸ ζήτημα τῆς ὀνομασίας εἰς τὴν Ἱεραρχίαν

Τοῦ ***κ. Ἀθανασίου Βλάχου***

«Ἡ Ἱεραρχία καλεῖται πλέον νὰ ἀποφανθεῖ γιὰ τὸν τίτλο τοῦ «Σταγῶν» καὶ τῆς ἀπαλοιφῆς του ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Τρίκκης καὶ Σταγῶν μετὰ τὴν ἀπόφαση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Ὅπως πληροφορούμαστε τὸ θέμα ἀπασχόλησε τὴν συνεδρίαση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τὴν περασμένη ἑβδομάδα κατόπιν σχετικοῦ αἰτήματος-ἐπιστολῆς τοῦ Σεβασμιώτατου Μητροπολίτη Σταγῶν καὶ Μετεώρων κ. Σεραφείμ. Καὶ τοῦτο γιατί μετὰ τὴν ἀπόφαση γιὰ τὴν μεταλλαγὴ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σταγῶν καὶ Μετεώρων ἀπὸ προσωποπαγῆ σὲ κανονικὴ πρὶν ἑνάμισυ περίπου χρόνο, ὅπως ἀναφέρεται δὲν μπορεῖ καὶ δὲν συνάδει ἐκκλησιολογικὰ καὶ νομικοκανονικὰ νὰ ὑπάρχουν δύο Μητροπόλεις, οἱ ὁποῖες νὰ φέρουν τὸν ἴδιο τίτλο ἤτοι «Τρίκκης καὶ Σταγῶν» ἢ μία καὶ «Σταγῶν καὶ Μετεώρων» ἢ ἄλλη. Ὡς ἐκ τούτου ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι αὐτὴ ἡ ὁποία καλεῖται νὰ δώσει πλέον ὁριστικὴ λύση στὸ θέμα καὶ μάλιστα στὴν ἐπικείμενη συνεδρίαση τοῦ Μαρτίου ποὺ εἶναι ἤδη προγραμματισμένη εἴτε στὴν τακτικὴ σύγκλησή της τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριο. Ἀξίζει δὲ νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἀπὸ πλευρᾶς τῶν τοπικῶν ἀρχῶν καὶ φορέων τῆς περιοχῆς Καλαμπάκας ὑπάρχει ἤδη σχετικὴ κινητικότητα γιὰ τὸ ἐνδεχόμενο μὴ ἐξεύρεσης λύσης πάνω στὸ θέμα -τὸ ὁποῖο θεωροῦν ἀπολύτως δίκαιο γιὰ τὴν Μητρόπολη Σταγῶν καὶ Μετεώρων εἰδικότερα μετὰ τὴν μονιμοποίησή της- προκειμένου νὰ προσφύγουν στὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας».

Πηγή: ΠΡΩΙΝΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΡΙ/ΚΑΛΩΝ 16.02.2017

Ἀνοικοδομεῖται ἡ κατοικία τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου

Εἰς σπουδαίαν πρωτοβουλίαν προχωρεῖ ὁ Δῆμος Σηλυβρίας ἐπανοικοδομῶν τὴν κατοικίαν τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ γίνεται μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι δὰ ἀποτελέση ἕνα μεγάλο πόλον ἕλξεως θρησκευτικοῦ τουρισμοῦ μὲ ὀφέλη δι' ὅλας τὰς πλευράς. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ ἱστολόγιον «Φῶς Φαναρίου» τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου 2017:

«Ὁ Δήμαρχος Σηλυβρίας Δρ Özcan Işıklar συναντήθηκε σήμερα, Δευτέρα 20 Φεβρουαρίου 2017, μὲ τὸν Μητροπολίτη Σηλυβρίας Μάξιμο καὶ - ὅπως ὁ ἴδιος ὁ δήμαρχος ἔγραψε στὸν προσωπικό του λογαριασμὸ στὸ fb - ἐνημέρωσε τὸν Μητροπολίτη γιὰ τὴν ἄμεση ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν ἀνοικοδόμησης τῆς οἰκίας τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ἀπὸ τὸν Δῆμο. Στὸν χῶρο ὅπου ὑπῆρχε ἡ οἰκία, στὴν ὁποία γεννήθηκε ὁ Ἅγιος τοῦ 20οῦ αἰώνα, ὁ Δῆμος Σηλυβρίας ἔχει ἀναρτήσει τεράστια μακέτα τοῦ ἔργου μαζὶ μὲ τὴν φωτογραφία τοῦ Ἁγίου. Το σπίτι τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου εἶχε κατεδαφιστεῖ καὶ τώρα ὁ Δῆμος πῆρε τὴν πρωτοβουλία τῆς ἀνοικοδόμησής του, σὲ συνεργασία μὲ τὸν Μητροπολίτη Σηλυβρίας Μάξιμο».

Ἀνακοινωθέντα

Παραδέτομεν περικεκομμένα τὰ ἀνακοινωθέντα ἀπὸ Τοπικὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας:

Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως: Συνῆλθεν ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος εἰς τὴν τακτικὴν συνεδρίαν αὐτῆς Παρασκευήν, 17ην Φεβρουαρίου 2017... Κατ' αὐτήν, προτάσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ψήφων κανονικῶν γενομένων… ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κύριος Ἱερόθεος Ζαχαρῆς, Ἡγούμενος τῆς ἐν Ἀστορίᾳ Νέας Ὑόρκης Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, ἐξελέγη παμψηφεὶ Ἐπίσκοπος ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Εὐκαρπίας.

Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων: Τὴν Παρασκευὴν 24ην Φεβρουαρίου 2017, συνῆλθεν ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου…: 1. Διώρισε τὸν ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς εἰς Ἰορδανίαν Ἀρχιμανδρίτην π. Χριστοφόρον ὡς μέλος τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ μέλος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἐφετείου. 2. Διώρισε τὸν Ἱεροδιάκονον Ἀγάπιον Γραμματέα τῆς Κτηματικῆς Ἐπιτροπῆς, τοῦ Προέδρου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, παραμένοντος καὶ ἐκτελοῦντος χρέη Προέδρου τῆς Κτηματικῆς Ἐπιτροπῆς. 3. Ἀπεφάσισε τὴν εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Νεκταρίου – Ραμπία. 4. Ἀπεφάσισε τὴν εἰς μοναχὸν χειροθεσίαν τοῦ διακονητοῦ τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Κωνσταντίνου Ψυχαλοπούλου.

Ἐκκλησία Κύπρου: Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου συνῆλθε Τρίτη, 13 Φεβρουαρίου 2017, στὴν πρώτη τοῦ ἔτους τακτικὴ συνεδρία, καὶ ἐργάσθηκε ὡς ἑξῆς: Ἐνημερώθηκε ἀπὸ τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς εἰς τοὺς Διορθοδόξους, Διαχριστιανικοὺς καὶ Διαθρησκειακοὺς διαλόγους Ἀρχιερεῖς, γιὰ τὴ συμμετοχή τους στοὺς ὡς ἄνω διαλόγους.

Ἐκκλησία Κρήτης: Ἡ Ἱερὰ Ἐπαρχιακὴ Σύνοδος συνῆλθε 24 Φεβρουαρίου 2017 στὸ Ἡράκλειο... Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐνημερώθηκε γιὰ τὶς πρόσφατες Συναντήσεις Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν Αὐτῆς, μὲ τὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο, τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο καὶ τὸν ἔξοχ. Πρωθυπουργὸ τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀλέξιο Τσίπρα. Ἐπίσης, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέτασε τὸ θέμα τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν καὶ ἀποφάσισε νὰ προβεῖ στὶς ἀπαραίτητες ἐνέργειες πρὸς τὸ ἁρμόδιο Ὑπουργεῖο, καθὼς θεωρεῖ ἀπαραίτητη τὴ διδασκαλία τῆς πνευματικῆς Παράδοσης τοῦ Ὀρθοδόξου Πολιτισμοῦ μας, μέσα ἀπὸ τὸ μάθημα αὐτό...

Ἀπὸ πότε Πατριάρχης δέχεται σχισματικούς;

Αἴσθησιν ἔχει προκαλέσει ἡ συνέχισις τῶν ἐπαφῶν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως μὲ τὸ ψευδὸ-Πατριαρχεῖον τοῦ Κιέβου! Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα vimaorthodoxias.gr τῆς 13ης Φεβρουαρίου 2017:

«Αἴσθηση προκαλεῖ ἡ εἴδηση ὅτι τὴν περασμένη ἑβδομάδα πραγματοποιήθηκε στὸ Φάναρι συνάντηση ἐκπροσώπων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μὲ ἀνθρώπους τοῦ λεγομένου «Πατριαρχείου τοῦ Κιέβου».

Συγκεκριμένα, ὅπως ἔγινε γνωστό, τὴν οὐκρανικὴ πλευρὰ ἐκπροσώπησε ὁ λεγόμενος Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος, Μητροπολίτης Ἐπιφάνιος, ὁ Μητροπολίτης Δημήτριος τοῦ Λβίβ, ὁ Ἀρχιγραμματέας τῆς Συνόδου Ἀρχιεπίσκοπος Εὐστράτιος καὶ ὁ Πρύτανης τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Κιέβου, Πρωθιερέας Ἀλεξάντερ Τροφιμλιούκ.

Στὸν ἀντίποδα, τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη στὴν συνάντηση ποὺ ἔγινε μὲ εὐλογία τοῦ σχισματικοῦ Πατριάρχη Φιλάρετου, ἐκπροσώπησαν ὁ Μητροπολίτης Σμύρνης κ. Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γαλλίας κ. Ἐμμανουήλ.

Ὑπενθυμίζεται ὅτι ὁ Μητροπολίτης Σμύρνης καὶ ὁ Μητροπολίτης Γαλλίας συμμετέχουν καὶ στὴν ἐπιτροπὴ ποὺ δημιουργήθηκε τὸ 2016, προκειμένου νὰ ἐξεταστεῖ τὸ ζήτημα τῆς αὐτοκεφαλίας τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι οἱ ἐπαφὲς τῶν δύο πλευρῶν τὸ τελευταῖο διάστημα εἶναι ἀρκετὰ συχνές. Συγκεκριμένα, χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἐπίσκεψη, τὸν περασμένο Ἰούλιο, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Τελμηησοῦ, Ἰώβ, στὸν Οὐκρανὸ Πρόεδρο Π. Ποροσένκο, μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Στὴν συνάντησή τους, οἱ δύο ἄνδρες, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, συζήτησαν τὸ ζήτημα τῆς Αὐτοκεφαλίας τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλωστε, ὁ κ. Ἰὼβ εἶναι οὐκρανικῆς καταγωγῆς, ἐνῶ ἰδιαίτερη προσοχὴ καὶ σημασία ὀφείλει νὰ δοθεῖ στὴν φράση του πρὸς τὸν κ. Ποροσένκο, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία: «Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐπιθυμεῖ νὰ βοηθήσει τὴν Οὐκρανία».

Οἱ στενὲς σχέσεις τῶν δύο πλευρῶν ἐπιβεβαιώθηκαν καὶ ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ προέδρου τῆς οὐκρανικῆς Βουλῆς, Andrii Parubiy, στὸ Φανάρι, τὸν περασμένο Νοέμβριο. Καὶ οἱ συζητήσεις τῆς προηγούμενης ἑβδομάδας εἶχαν ἀνάλογο περιεχόμενο, ἐνῶ ἡ οὐκρανικὴ ἀντιπροσωπία τόνισε ὅτι ἐκείνη, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν Ρωσικὴ Ἐκκλησία, ἀποδέχθηκε πλήρως τὶς ἀποφάσεις τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ποὺ πραγματοποιήθηκε τὸ 2016 στὴν Κρήτη. Τὸ ἐρώτημα πάντως εἶναι ἀπὸ πότε ἕνας Πατριάρχης δέχεται σχισματικούς, στέλνει ἐκπροσώπους του νὰ συναντηθοῦν μαζί τους ἀλλὰ καὶ ὑπόσχεται βοήθεια. Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι οἱ κινήσεις αὐτὲς δὲν θὰ ἔχουν ἐπιπτώσεις γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προβλέψει».

Ἡ «Ἡγεσία τῶν 100» χρηματοδοτεῖ τὸν Οἰκουμενισμόν!

Ἀστρονομικὰ εἶναι τὰ ποσά, τὰ ὁποῖα δίδει ἡ ὁμογένεια, διὰ νὰ ὑποστηρίξη ἔργα τῆς Ἐκκλησίας. Πλῆρες ἀναλυτικὸν ἄρθρον γράφει ἡ ἐφημερὶς «Ἐθνικὸς Κήρυξ Νέας Ὑόρκης» τῆς 21ης Φεβρουαρίου 2017:

«Χορηγίες ὕψους $2,6 ἑκατομμυρίων δολλαρίων ἀποφάσισε νὰ δώσει ἡ Ὀργάνωση τῆς «Ἡγεσίας τῶν 100» γιὰ τὴ χρηματοδότηση προγραμμάτων ἢ διακονιῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, στὸ πλαίσιο τοῦ 26ου συνεδρίου της, ποὺ ἔγινε στὸ ξενοδοχεῖο «Eau Palm Beach Resort & Spa» στὴν πόλη Manalapan τῆς Φλώριδας. Τὸ ὁλικὸ ποσὸ τῶν χορηγιῶν ποὺ ἔχει δώσει ἡ Ὀργάνωση ἀπὸ τὸ ἔτος 1984 ποὺ συστήθηκε ἀνέρχεται στὰ $48.571.961.

Τὰ χρήματα ποὺ δίνει ἡ «Ἡγεσία τῶν 100» γιὰ τὰ προγράμματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἶναι πάνω καὶ πέρα ἀπὸ τὰ ποσὰ ποὺ δίνονται γιὰ τὰ ἴδια προγράμματα ἀπὸ τὸν ἐτήσιο οἰκονομικὸ προϋπολογισμό της, ὁ ὁποῖος ἔχει φτάσει τὰ $30,0 (τριάντα) ἑκατομμύρια. Ἐπὶ πλέον κι ἄλλα χρήματα δίνει ὁ ἕτερος Ὀργανισμὸς γνωστὸς ὡς «Πίστη: Γιὰ τὸν Ἑλληνισμὸ καὶ τὴν Ὀρθοδοξία». Τὸ ποσὸ τοῦ $1.411.400 εἶχε ἐγκριθεῖ σὲ προηγούμενες ὑποσχέσεις, ἐνῶ στὶς καινούργιες χορηγίες ἀντιστοιχεῖ τὸ ποσὸ τοῦ $1.157.120, σύμφωνα μὲ ἐπίσημο ἀνακοινωθὲν τῆς Ὀργάνωσης γιὰ τὶς χορηγίες.

Διὰ μέσου τῶν ἐτῶν, ἡ «Ἡγεσία τῶν 100» αὐξήθηκε σὲ ἀριθμὸ μελῶν καὶ ἔχει φτάσει σήμερα νὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 1.022 μέλη, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 589 ἔχουν καταβάλει στὸ ἀκέραιο τὴ συνεισφορά τους. Στὰ ταμεῖα τῆς Ὀργάνωσης ὑπάρχουν $91,1 ἑκατομμύρια. Πρόεδρος τῆς Ὀργάνωσης εἶναι ὁ κ. Γεώργιος Τσαντίκος -ὁ ὁποῖος, μάλιστα, διορίστηκε ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Δημήτριο-, καὶ παράλληλα ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου, σὲ διαδοχὴ τοῦ ἀειμνήστου Μάικλ Τζαχάρη. Ἐκτελεστικὴ διευθύντρια τῆς Ὀργάνωσης εἶναι ἡ κ. Πωλὲτ Πούλου.

Ἀνάμεσα στὶς χορηγίες ποὺ δόθηκαν ἦταν καὶ οἱ ἑξῆς: Ἑλληνικὸ Κολλέγιο καὶ Θεολογικὴ Σχολὴ $1.000.000 γιὰ ὑποτροφίες. Τὸ ποσὸ αὐτὸ δίνεται κάθε χρόνο κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια καὶ ἔχει ἐγκριθεῖ ἀπὸ πρότερες συνεδριάσεις. Τονίζεται ὅτι ὁ ἐτήσιος οἰκονομικὸς προϋπολογισμὸς γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ Ἑλληνικοῦ Κολλεγίου καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἀνέρχεται στὰ $12 ἑκατομμύρια, ἐνῶ ὁ ἀριθμὸς φοιτητῶν σὲ ἀμφότερα τὰ σχολεῖα παραμένει ὁ ἴδιος κατὰ βάση ἀνερχόμενος σὲ περίπου 180.

Στὸ Τμῆμα Νεολαίας καὶ Διακονιῶν Ἐνήλικων Νέων τὸ ποσὸ τῶν $270.000 γιὰ τὰ κατασκηνωτικὰ προγράμματα τῶν Μητροπόλεων. Στὴν Ἐπιτροπὴ Οἰκονομικῶν τὸ ποσὸ τῶν $144.300 γιὰ τὴν πρωτοβουλία δημιουργίας λογισμικοῦ. Στὸ Τμῆμα Ἑλληνικῆς Παιδείας τὸ ποσὸ τῶν $106.300 γιὰ τὴν παραγωγὴ νέου βιβλίου γλώσσας Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, Μνημείων καὶ Πολιτισμοῦ.

Γιὰ τὸ Τμῆμα Διορθόδοξων, Οἰκουμενικῶν καὶ Διαθρησκειακῶν Σχέσεων τὸ ποσὸ τῶν $100.000, $90.000 γιὰ τὴ διοργάνωση τοῦ Συνεδρίου Θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς παραγωγῆς ἑνὸς βίντεο, τὸ ὁποῖο ὑπογραμμίζει τὴ σπουδαιότητα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Στὸ Τμῆμα τῶν Ἑλληνορθόδοξων Τηλεπικοινωνιῶν (GO Telecom) τὸ ποσὸ τῶν $90.690 γιὰ τὴν παραγωγὴ 26 βίντεο μὲ τίτλο «Μιλώντας στὸν Θεό». Στὸ Τμῆμα Νεολαίας ποσὸ $62.000 γιὰ τὴν παραγωγὴ 20 βίντεο «Εἰσαγωγὴ στὸν Ὀρθόδοξο Χριστιανισμό». Στὸ Τμῆμα οἰκονομικῆς συνεισφορᾶς καὶ Εὐαγγελισμοῦ τὸ ποσὸ τῶν $61.200 προκειμένου νὰ δίνεται συμπλήρωμα μισθοῦ σὲ ὁλικῆς ἀπασχόλησης ἱερεῖς ποὺ ἔχουν διορισθεῖ σὲ ἑφτὰ ἱεραποστολικὲς κοινότητες ἕως ὅτου οἱ κοινότητες καταστοῦν αὐτοσυντήρητες. Στὸ Κέντρο Οἰκογενειακῆς Φροντίδας τὸ ποσὸ τῶν $47.000 γιὰ τὴν Προσωπικότητα καὶ τὴ Σεξουαλικὴ Διαπαιδαγώγηση. Στὸ Τμῆμα Νεολαίας κι ἄλλη χορηγία ποσοῦ $45.000 γιὰ τὴν προστασία τῶν νέων. Ἐπίσης γιὰ τὸ Τμῆμα Νεολαίας τὸ ποσὸ τῶν $37.700 γιὰ τὴν ἐπέκταση τοῦ προγράμματος OFC τῶν κολλεγίων. Στὸ τμῆμα Κατηχητικῆς Παιδείας τὸ ποσὸ τῶν $15.930 γιὰ τὴ δωρεὰν διανομὴ τῆς Ἁγίας Γραφῆς σὲ στρατιῶτες, σὲ κατηχητικὰ σχολεῖα καὶ σὲ κατασκηνώσεις. Στὸ Κέντρο Οἰκογενειακῆς Φροντίδας τὸ ποσὸ τῶν $12.000 προκειμένου πέντε ἱερεῖς καὶ πρεσβυτέρες νὰ πᾶνε γιὰ θεραπεία στὸ πρόγραμμα «Kairos» πρὸς ἐκτόνωση τῶν μεγάλων πιέσεών τους στὸ εἰδικὸ Κέντρο στὴν πόλη Columbus τῆς Τζώρτζια. Στὴ Διακονία Οἰκογενειακῆς Ζωῆς τῆς Μητρόπολης Ἀτλάντας τὸ ποσὸ τῶν $100.000. Στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τὸ ποσὸ τῶν $50.000 γιὰ τὸ Τέταρτο Διεθνὲς Συνέδριο Ποιμαντικῆς Φροντίδας στὴ Ρόδο. Στὸ Τμῆμα Διορθόδοξων, Οἰκουμενικῶν καὶ Διαθρησκειακῶν Σχέσεων τὸ ποσὸ τῶν $215.000. Βοήθεια μικρῶν κοινοτήτων $155.000. Συνταξιοῦχοι ἱερεῖς $5.400».

Ἐφ' ὅσον τόσα χρήματα δίδονται ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν, διατί δὲν χρηματοδοτοῦν τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης; Διατὶ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Κύπρου ἔδωσε 100.000 εὐρὼ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης; Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα CNN Greece τῆς 25ης Φεβρουαρίου 2017:

«Ἑκατὸ χιλιάδες εὐρὼ προσέφερε ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Κύπρου πρὸς τὴν Ἱερὰ Μονὴ καὶ τὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης προκειμένου νὰ ἀνακαινιστεῖ καὶ νὰ ἐκσυγχρονιστεῖ πλήρως τὸ μαγειρεῖο της. Μὲ πρωτοβουλία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου τὸ ἔργο χρηματοδοτήθηκε ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπή… Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, Βαρθολομαῖος ἐξέφρασε ἰδιαίτερα αἰσθήματα συγκίνησης καὶ εὐχαριστίας γιὰ τὴ συμβολὴ τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας Κύπρου στὴν ἀνακαίνιση τοῦ μαγειρείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ὁ κ. Βαρθολομαῖος χαρακτήρισε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου Χρυσόστομο «πολύτιμο φίλο καὶ ἀδελφὸ ἐν Χριστῷ». Ἐπεσήμανε ὅτι ὁ κ. Χρυσόστομος «γνωρίζων καὶ ἐκτιμῶν τὴν πνευματικὴ προσφορὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τῆς Σχολῆς, ἠθέλησε καὶ τοιουτοτρόπως νὰ ἐκδηλώσει τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὸ Οἰκουμενικόν μας Πατριαρχεῖον».

Φιλοῦν τὸ χέρι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅμως θὰ ἀποστραφοῦν τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὴν συνταγματικὴν ἀναθεώρησιν;

Σύντομον συζήτησιν εἶχεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν μὲ τοὺς κ. Τσίπρα καὶ Μητσοτάκην κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱδρύματος «Σταῦρος Νιάρχος». Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Μάκη Ἀδαμόπουλου εἰς τὸν ἱστότοπον ecclesia.gr τῆς 23ης Φεβρουαρίου 2017:

«Παρουσίᾳ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Προκόπη Παυλόπουλου καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου πραγματοποιήθηκε ἡ τελετὴ παράδοσης τοῦ Κέντρου Πολιτισμοῦ - Ἵδρυμα Σταῦρος Νιάρχος στὸ ἑλληνικὸ Δημόσιο. Τὸν Ἀρχιεπίσκοπο συνόδευε ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀρχιμανδρίτης Συμεὼν Βολιώτης, ἐνῶ παρέστησαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἱδρύματος, σύσσωμη ἡ πολιτικὴ καὶ πολιτειακὴ ἡγεσία τῆς Χώρας καὶ πλῆθος κόσμου...

Σὲ μία χαρακτηριστικὴ στιγμὴ τῆς ἐκδήλωσης, χειροκροτήματα ἀπέσπασαν τὰ μηνύματα ποὺ ἀνάγνωσε ὁ κ. Δρακόπουλος, μέσῳ τῶν ὁποίων πολίτες ἐξέφραζαν τὶς ἐπιφυλάξεις τους γιὰ τὸ κατὰ πόσο τὸ δημόσιο θὰ καταφέρει νὰ διατηρήσει τὸ ἔργο».

Παρὰ τὰς καλὰς σχέσεις εἰς προσωπικὸν ἐπίπεδον τὸ ζήτημα τῆς συνταγματικῆς ἀναθεωρήσεως προχωρεῖ μὲ ταχεῖς ρυθμοὺς μετὰ τὰς πιέσεις τῶν Εὐρωπαίων διὰ μεταρρυθμίσεις. Μεταξὺ τῶν θεμάτων εἶναι καὶ αἱ σχέσεις Ἐκκλησίας – Πολιτείας. Συμφώνως πρὸς ἄρθρον τοῦ κ. Δημήτρη Χατζηνικόλα εἰς τὴν ἐφημερίδα «Documento» τῆς 25ης Φεβρουαρίου 2017:

«Μὲ πρωτοβουλία τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἀλέξη Τσίπρα θὰ ἀνοίξουν τὸ προσεχὲς διάστημα τὰ δύο μεγάλα θέματα τῆς συνταγματικῆς ἀναθεώρησης καὶ τοῦ ἐθνικοῦ σχεδίου παραγωγικῆς ἀνασυγκρότησης. Τὶς συγκεκριμένες πρωτοβουλίες ὁ πρωθυπουργὸς τὶς ἔχει ἤδη ἐξαγγείλει καὶ ἐκτιμᾶ πὼς ἤρθε ἡ ὥρα νὰ βρεθοῦν στὸ ἐπίκεντρο τῆς κυβερνητικῆς δραστηριότητας, ἐπειδὴ θεωροῦνται κομβικῆς σημασίας γιὰ τὴν ὑπέρβαση τόσο τῆς κρίσης πολιτικῆς ἐκπροσώπησης καὶ ἐμπιστοσύνης στοὺς θεσμοὺς ὅσο καὶ τῆς κρίσης τοῦ παραγωγικοῦ μοντέλου τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας.

Τὸν περασμένο Ἰούλιο ὁ κ. Τσίπρας μὲ ὁμιλία του σὲ εἰδικὴ ἐκδήλωση στὸ προαύλιο τῆς Βουλῆς εἶχε παρουσιάσει τὴν πρόθεση τῆς κυβέρνησης νὰ προωθήσει τὴν ἐκκίνηση τῆς ἀναθεωρητικῆς διαδικασίας στὴ Βουλὴ ἔπειτα ἀπὸ δημόσια διαβούλευση μὲ τὴν κοινωνία τῶν πολιτῶν καὶ τοὺς θεσμικοὺς φορεῖς. Σὲ ἐκείνη τὴν ἐκδήλωση ὁ πρωθυπουργὸς εἶχε καταθέσει μία δέσμη ἰδεῶν γιὰ τὴν τροποποίηση τοῦ συντάγματος στὴν κατεύθυνση τῆς θεσμικῆς ἀνασυγκρότησης, τῆς ἐνίσχυσης τῆς δημοκρατίας καὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν θεσμῶν διαφάνειας καὶ λογοδοσίας. Στὸ μεσοδιάστημα σχεδιάστηκαν τὰ στάδια καὶ ἡ μεθοδολογία τοῦ δημόσιου διαλόγου καὶ ἀναπτύχθηκαν τὰ τεχνικὰ μέσα γιὰ τὴν ἀνοιχτὴ ἠλεκτρονικὴ διαβούλευση (ἱστοσελίδα καὶ πλατφόρμα κατάθεσης ἀπόψεων), τὰ ὁποῖα πολὺ σύντομα θὰ τεθοῦν στὴ διάθεση τοῦ κοινοῦ.

Ἡ ἀνοιχτὴ διαβούλευση θὰ πραγματοποιηθεῖ στὴ βάση ἕξι θεματικῶν ἀξόνων: 1. Θεσμικὴ ἀνασυγκρότηση τοῦ κράτους καὶ ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ πολιτεύματος 2. Θεσμοὶ διαφάνειας, λογοδοσίας καὶ ἄμεσης δημοκρατίας 3. Σχέση κράτους-Ἐκκλησίας 4. Κράτος δικαίου καὶ ἀτομικὲς ἐλευθερίες 5. Συλλογικὲς ἐλευθερίες καὶ κοινωνικὰ δικαιώματα 6. Κοινά, περιβάλλον, δημόσιος χῶρος, πολιτισμός. Μέσῳ ψηφιακῆς πλατφόρμας ποὺ ἀνέπτυξε ἡ Ἐπιτροπὴ Διαλόγου ὑπὸ τὸν πρόεδρό της καθηγητὴ Μιχάλη Σπουρδαλάκη μαζὶ μὲ τὰ στελέχη τοῦ Ἐθνικοῦ Κέντρου Δημόσιας Διοίκησης καὶ Αὐτοδιοίκησης κάθε πολίτης ἀλλὰ καὶ νομικὸ πρόσωπο θὰ μπορεῖ στὸ προσεχὲς διάστημα νὰ καταθέτει τὶς ἀπόψεις του μεταξὺ ἄλλων γιὰ τὸν τρόπο ἐκλογῆς τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, γιὰ τὸν ἀριθμό, τὰ ἀσυμβίβαστα καὶ τὴν ἀσυλία βουλευτῶν καὶ ὑπουργῶν, γιὰ τὴν κατοχύρωση τῶν δημόσιων ἀγαθῶν κ.ἄ. Εἰδικὴ μέριμνα ἔχει ὑπάρξει γιὰ τὴ διαφύλαξη τόσο τῆς ἀνωνυμίας τῶν συμμετεχόντων ὅσο καὶ τῆς ἀξιοπιστίας τῆς διαβούλευσης. Στὰ ἑπόμενα στάδια ἡ διαβούλευση θὰ συνεχιστεῖ σὲ ἐπιστημονικοὺς καὶ κοινωνικοὺς φορεῖς σὲ ἐθνικὸ ἐπίπεδο, ἀλλὰ καὶ στὶς 13 περιφέρειες τῆς Χώρας, μὲ ὁρίζοντα ἕως τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἡ τελικὴ ἔκθεση συμπερασμάτων τῆς διαβούλευσης θὰ κατατεθεῖ στὸν πρωθυπουργὸ προτοῦ ἐκκινήσει στὴ Βουλὴ ἡ προβλεπόμενη ἀπὸ τὸ Σύνταγμα διαδικασία ἀναθεώρησης».

Πιέζουν Ἱεράρχας νὰ κατέλθουν εἰς τὸν στίβον τῆς πολιτικῆς;

Πλῆθος δημοσιευμάτων τὸ τελευταῖον διάστημα ἐπιχειροῦν νὰ ἐμπλέξουν Ἱεράρχας εἰς πολιτικὰς φιλοδοξίας. Οἱ Ἱεράρχαι εἶναι ὁ Σεβ. Νέας Ἰωνίας κ. Γαβριήλ, ὁ Σεβ. Πειραιῶς κ. Σεραφεὶμ καὶ ὁ Σεβ. Μεσογαίας κ. Νικόλαος. Ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Τύπος» τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου 2017:

«Δὲν εἶναι λίγοι αὐτοὶ ποὺ ἀναζητοῦν τὴν λύση στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας: